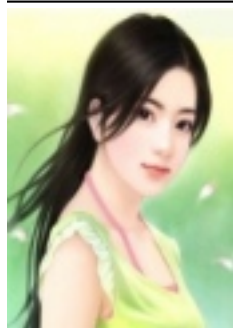

Hợp Đồng Tình Yêu Nguy Hiểm

Contents

Hợp Đồng Tình Yêu Nguy Hiểm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	35
7. Chương 7	40
8. Chương 8	48
9. Chương 9	56
10. Chương 10: End	63

Hợp Đồng Tình Yêu Nguy Hiểm

Giới thiệu

Vì cần tiền Hách Linh Nhi bán mình cho một người đàn ông Cô bỏ xuống tất cả, tự tôn cùng đáng n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-dong-tinh-yeu-nguy-hiem>

1. Chương 1

Nhìn trong ví chỉ còn sót lại hai nghìn lẻ năm mươi ba đồng (2.053), Hách Linh Nhi thở dài, đây là toàn bộ tài sản của cô rồi, ngay cả tiền thuê nhà cũng không đủ.

“Cha mẹ con chết sớm, tôi là di nhi con bơ vợ không nơi nương tựa, thật vất vả đem con nuôi nấng lớn khôn, hiện tại là lúc con nên báo ân. Con gái tốt nghiệp cấp ba là được rồi, nên thu thập đồ đạc đến Đài Bắc tìm việc đi, hàng tháng “chỉ cần” gửi hai vạn về là được. Còn lại tiết kiệm làm của hồi môn ình!”

Lời nói của dì còn văng vẳng bên tai, người khác đều nói Hách Linh Nhi rất ngốc, làm gì phải ngoan ngoãn nghe lời nói của người dì bạc nghĩa đó, nếu có thể rời nhà tự lập, dù sao dì cô ở Bình Đông rất xa, hàng tháng gửi một vạn đã là nhiều, lại có thể như sư tử muốn hai vạn! Căn bản là muốn đem toàn bộ tiền trước kia xài ở trên người Hách Linh Nhi lấy về.

Đài Bắc chi phí tiêu dùng cao, tiền thuê nhà đắt đỏ, bình thường tiền lương đi làm được ba vạn. Hách Linh Nhi chỉ mới tốt nghiệp cấp ba, thật vất vả mới tìm được công ty thương mại này ngoại lệ cho cô tiền lương ba vạn, còn không phải nhờ Trần quản lý coi trọng khuôn mặt thanh tú đẹp dễ của cô, muốn kế toán nâng tiền lương của cô, khiến cho Hách Linh Nhi thiếu Trần quản lý một phần ân tình, cũng mang đến ỉn không ít phiền toái.

“Linh Nhi, pha tách cà phê đưa đến văn phòng tôi.” Trần quản lý vừa từ bên ngoài trở về, đi qua bàn làm việc của Hách Linh Nhi, nhẹ giọng ra lệnh.

“Dạ” cô kính cẩn đáp lại.

“Như thế nào Trần quản lý luôn muốn cô giúp anh ấy pha cà phê? Anh ta không phải có thư ký sao?” Ngồi ở bàn bên cạnh, Lâm Mỹ Ưc cùng là đồng nghiệp làm ở phòng tài liệu lại giữ chặt cô, ánh mắt gian xảo như hỏi kẻ trộm vậy.

“Không biết, có lẽ là tôi pha ngon chẳng?” Cô khờ dại trả lời.

“Ít giả vờ đi, nhất định là có nguyên nhân khác!”

“Không có a, pha cà phê cần gì nguyên nhân.”

Lâm Mỹ Ưc vẫn cứ không cho cô đi, vẻ mặt ám muội nhìn cô.

“Đừng giấu giếm tôi, tất cả mọi người đều nhìn ra được, Trần quản lý tựa hồ đối với cô có ý tứ. Uy! Cẩn thận một chút, anh ta đã có vợ rồi đó!”

“Nói xa xôi đi đâu vậy! Đừng đoán mò, tôi muốn đi pha cà phê.” Cô đứng lên.

“Thuận tiện pha giúp tôi đi!” Nói là làm ơn, chẳng qua là sai khiến.

“Tôi cũng muốn!” Bốn phía không hẹn mà cùng truyền đến tiếng kêu này, đều muốn thuận đường pha một ly cà phê uống. (khổ thân tỉ bị đồng sự bắt nạt nha)

Hách Linh Nhi quay về, xấu hổ tươi cười. Từ khi nào chuyện cô giúp Trần quản lý pha cà phê mọi người đều biết? Cô tính tình tốt, sẽ không cùng người so đo, thuận phác, thiện lương, không hiểu tâm cơ là gì. Mọi người biết rõ tính cô, ngoại trừ lợi dụng cá tính ôn nhu của cô, càng đối với tiền lương của cô có điều bất mãn, luôn cố đem công việc phiền phức giao cho cô. Ngay cả như vậy, Hách Linh Nhi vẫn là người hiền lành, tận tâm hoàn thành công việc.

Đợi cô đi xa, 3 cô 6 bà lập tức xì xào bàn tán, tới thời gian cố định mỗi ngày của nhóm người.

“Vì sao Trần quản lý kêu cô ta pha cà phê? Chẳng lẽ bọn họ trong lúc đó có cái gì?”

“Nhất định vậy – nhớ rõ nửa năm trước nữ kế toán rời khỏi cương vị công tác không? Trần quản lý cũng thường muốn cô ấy pha cà phê, lúc ấy mọi người còn đồn đại hai người bọn họ quan hệ không đơn giản nha!”

“Kỳ quái? Cô ta vừa quê mùa vừa ngốc, Trần quản lý vì sao lại coi trọng cô?”

“Dễ lừa thôi! Con gái vùng phía Nam lên còn chưa rõ sự đời, dễ dàng của nha!”

“Khó trách chỉ tốt nghiệp cấp ba có thể lấy đến 3 vạn tiền lương, không chừng bọn họ đã có “cái kia” rồi!”

Một đám phụ nữ cười nhẹ, không sợ thiên hạ đại loạn, suy đoán lung tung. Cho dù chuyện giả dối hư ảo cũng sẽ bị các cô nói thành thật. Gõ cửa văn phòng Trần quản lý, Hách Linh Nhi đem cà phê đặt ở trên bàn làm việc của anh.

“Quản lý, đây là cà phê anh muốn.” Cô lập tức xoay người muốn rời khỏi.

“Đợi chút.”

Hách Linh Nhi quay đầu lại nhìn anh.

“Quản lý tìm tôi còn có việc?” Trần quản lý đứng lên cười tủm tỉm nhìn chăm chăm cô, ánh mắt lóe lên biến hoá khó lường.

“Nghe nói cô hàng tháng đều gửi hai vạn cho dì ở Bình Đông?”

“Đúng vậy, dì cay đắng nhọc nhằn mới nuôi được tôi lớn lên, cho nên gửi chút tiền hiếu kính dì.” Cô thành thật trả lời.

“Nhưng mà hàng tháng hai vạn tiêu hao cũng không phải là ít, hơn nữa còn tiền sinh hoạt phí, tiền lương của cô chỉ có ba vạn đâu đủ xài?”

“Tôi buổi tối còn có làm thêm, có thể trợ cấp chi tiêu.”

“Vậy sao?” Anh cười nói. “Nghe nói cô thi đậu đại học, tháng sau sẽ nhập học, còn tiền học phí nữa?”

Hách Linh Nhi ngượng ngùng cúi đầu, bị người nhìn ra cuộc sống mình căng thẳng, khốn quẫn, cảm thấy thật không tốt!

“Chuyện này không có gì phải mất mặt, chuyện này công đoàn sẽ có biện pháp giải quyết, cho nên tôi mới gọi cô vào văn phòng, nơi này có một chút tiền cho cô mượn trước dùng đi.”

Hách Linh Nhi không thể tin được ngẩng đầu, hai tròng mắt nhìn Trần quản lý đầy mong đợi.

Trần quản lý ôn nhu đối với cô cười nói: “Tôi thích cô gái ngoan hiếu thuận, cảm nhanh đi, đừng khách khí.” Đem một phong bì tiền mặt nhét vào tay cô.

“Cám ơn... Cám ơn quản lý!” Cô ánh mắt cảm kích, nội tâm kích động không thôi.

Cầm phong bì dày cộp ra khỏi văn phòng, nghĩ đến tiền thuê nhà cùng học phí đều trả được, Hách Linh Nhi hưng phấn đi tới, toàn thân bay bổng giống như bước trên đám mây, bởi vì đắm chìm trong vui sướng, không may đụng vào người đối diện đang đi tới, làm cô ngã ra đằng sau.

“Thật xin lỗi! Tổng giám đốc, tôi không cố ý!” Cô vội vàng xoay người xin lỗi, người ta gọi cô ấy là “Nữ tu la” Lý Tuyết Lôi, là nhân viên cao cấp nhất trong đám đàn ông, là người phụ nữ tài năng nữ tính duy nhất. Mọi người trong công ty đều kính sợ vị bằng sơn mỹ nhân này ba phần. Trời sinh kiêu ngạo, vẻ ngoài xinh đẹp, hơn nữa cô du học lấy bằng ở Mỹ, cùng với sự khôn khéo giỏi giang và năng lực làm việc khiến cô lên tới chức vụ tổng giám đốc “Dưới một người, trên vạn người” đem nhân viên chủ quản là đàn ông toàn bộ dẫm nát dưới chân mặc cho cô ra lệnh.

Nghe nói chủ tịch luôn bận rộn cả trong và ngoài nước, dây chuyền xí nghiệp trên trăm nhà. Bởi vậy công ty này hoàn toàn giao cho tổng giám đốc xử lý, cho nên Lý Tuyết Lôi chẳng khác gì với người nắm quyền sinh sát công nhân.

Cô nhìn từ trên xuống dưới ngắm Hách Linh Nhi một cái, cuối cùng ánh mắt dừng trên phong bì ở tay Hách Linh Nhi.

“Cô mới từ phòng Trần quản lý đi ra?”

“Vâng... Đúng vậy.”

“Phong bì này là gì?”

“Dạ, cái này? Đây là... tiền Trần quản lý cho tôi mượn.” Vừa ra khỏi cửa, cô tựa hồ nói không nên lời, công ty luôn luôn kiêng dè cấp trên cùng nhân viên dính líu tới tiền bạc, nhưng mà... Cô thật sự không muốn nói dối. Ngoài dự đoán của cô, tổng giám đốc cũng không nói gì, chỉ cười nhẹ.

“Cô vẫn là học sinh, dựa vào tiền kiếm để trả tiền nhà và tiền học phí, phải không?”

Hách Linh Nhi gật đầu mạnh, bổ sung: “Còn phải gửi tiền cấp dưỡng dì nuôi tôi lớn lên, bởi vì Trần quản lý đồng tình tôi tiền không đủ dùng, cho nên mới cho tôi vay tiền, tôi... nhất định sẽ mau chóng trả lại cho anh ấy.” Tổng giám đốc thật là lợi hại! Cứ nhiên đoán một cái liền đoán trúng tình cảnh của cô.

Lý Tuyết Lôi thản nhiên nhìn cô cười ra tiếng.

“Cô gái đáng thương.” Cô không nói thêm lời nào liền hướng văn phòng đi tới.

Hách Linh Nhi nhìn bóng lưng tổng giám đốc rời đi, suy nghĩ về lời cô ấy mới nói, giọng điệu thương hại, vì sao cô lại cảm thấy tổng giám đốc nói cô gái đáng thương thì chứa đựng một chút châm biếm và huyền bí, tựa hồ có ý khác.

Sớm tỉnh mơ, điện thoại làm Linh Nhi từ trong mộng tỉnh lại. Phía bên kia truyền đến tiếng khóc nức nở của dì, em trai họ (biểu đệ) của cô tối hôm kia xảy ra tai nạn xe, dì khóc muốn cô đuổi kịp chuyến xe lửa buổi sáng trở về. Sáng sớm, Hách Linh Nhi ngay cả xin phép công ty cũng không kịp liền đi xe lửa quay về Bình Đông, đi vào phòng bệnh, vừa hay nhìn thấy dì đã khóc không thành hình người.

“Dì...”

Dì vừa nhìn thấy cô đến, lập tức ôm cô khóc càng thêm đau lòng.

“Linh Nhi a, cháu, cháu đã về”

Nước mắt dì cùng tiếng kêu khóc làm lòng của cô đau, nước mắt chảy xuống hai má, nhìn về phía dượng đứng một bên, lo lắng hỏi:

“Em hiện tại thế nào?”

“Đã muốn vượt qua thời kì nguy hiểm, nhưng vẫn cần ở lại phòng bệnh quan sát một, hai ngày.”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Còn không phải do đua xe! Rắn đe nó bao nhiêu lần cứ không nghe, hiện tại đụng làm gãy xương đùi, nếu không mổ liền sẽ tàn phế cả đời!” Dượng thương tâm lắc đầu thở dài.

“Mổ? Cái kia... hết bao nhiêu tiền?” Cô biết không phải là con số nhỏ.

“Này... Cháu không cần lo lắng.”

“Nhưng mà –” Lúc này dì ngắt lời cô. “Linh Nhi, cháu ngồi xe cả một ngày chắc đã mệt chết, không bằng trước hết về với em gái họ của cháu rồi nói sau. Nơi này đã có dì và dượng cháu là được.”

Nhìn vẻ mặt dì tiêu tụy mệt mỏi, giọng nói hiền lành ôn nhu khác thường, dù sao cũng là người làm cha mẹ, phát sinh sự tình này, khiến cô nhìn thấy một mặt yếu ớt của dì và dượng. Cho dù trước đây bọn họ đối với cô luôn vênh mặt, hắt hủi sai khiến, thậm chí làm khó dễ không tốt. Nhưng dù sao cũng là người thân, từ sau khi cha mẹ qua đời, bọn họ chính là người thân duy nhất của cô.

“Dì, em nhất định không có việc gì, hai người nên bớt lo lắng, đừng làm ình vất vả!” Linh Nhi cố nén nước mắt an ủi bọn họ.

“Bé ngoan, đi về trước đi.” Dì nắm chặt tay cô thúc giục.

Hách Linh Nhi gật đầu, mang theo em gái họ (biểu muội) rời đi, thuận đường gọi điện thoại xin phép công ty nghỉ ba ngày. Vào thời điểm đặc biệt này, cô nhất định phải phần chấn tinh thần tận lực giúp dì, mọi người đồng cảm nhận thật tốt, cô không khỏi vui mừng.

Hôm sau tỉnh dậy, trong phòng khách chật kín người, Hách Linh Nhi giật mình ngồi xuống, trừ dì và dượng ra còn những người khác cô không biết.

“Cháu tỉnh ngủ nha, có ngủ đủ giấc không?” Dượng hiền lành thân thiết hỏi.

“Đến, ngồi vào bên cạnh dì.” Dì thân thiết kêu. Hách Linh Nhi thuận theo đi đến bên dì, đối với ba người chú và bác gái xa lạ nhìn chằm chằm mình, cảm thấy không được tự nhiên.

“Cháu là cháu gái của tôi tên Linh Nhi, năm nay mới mười tám tuổi, bộ dạng thanh tú lại rất ngoan ngoãn. Là cháu gái tôi thương nhất, mẹ cháu chết sớm, từ một tay tôi nuôi nấng lớn lên, tuy rằng không phải con gái tôi sinh ra, nhưng tôi vẫn coi như con mình, có lẽ có khi đối với cháu có điểm hơi nghiêm khắc, nhưng tôi chưa từng xem cháu như người ngoài.”

Lời nói này của dì khiến cô vừa mừng vừa lo, cũng khiến cô cảm động, hoá ra dì thật sự thương cô, không giống như vẻ ngoài hà khắc.

Dượng một bên tiếp lời nói: “Linh Nhi từ nhỏ đã là một cô gái tốt khéo hiểu lòng người.”

Dì và dượng chưa bao giờ ở trước mặt người khác khen ngợi cô. Hôm nay đối với cô đặc biệt thân mật, trong lòng Hách Linh Nhi nổi lên cảm động chưa bao giờ có.

“Hai người khen cháu như vậy, cháu thấy không tốt. Cháu vẫn nên cảm ơn công ơn dì cùng dượng thu dưỡng, trong nhà có cái gì cần hỗ trợ, cháu nhất định hết sức phối hợp.”

Một ông bác xa lạ đang ngồi, từ lúc đầu vẫn nhìn chăm chăm Hách Linh Nhi, cười mở miệng nói: “Linh Nhi tiểu thư là cô gái hiền dịu ngoan ngoãn xinh đẹp như vậy, tôi thực thích.”

“Cám ơn.” Cô đỏ mặt gật đầu.

Một bác gái xa lạ khác tiếp lời: “Phát sinh chuyện bất hạnh như vậy, hai người vừa muốn chiếu cố con bị thương, vừa phải thu xếp việc nhà, cũng thật khó cho hai người, chỉ là bây giờ tốt rồi, người nhà Trịnh tiên sinh nhất định giúp hai người, chi phí giải phẫu không thành vấn đề.”

Trịnh tiên sinh chính là lão bác kia, cười tủm tỉm nhìn chăm chăm Linh Nhi.

“Như vậy Linh Nhi tiểu thư cũng không thành vấn đề đi?”

“Hả?”

Cô nghi hoặc nhìn ông, không hiểu lời bà kia mới nói vừa rồi là ý tứ gì, đang định mở miệng hỏi thì dì nhanh nhẹn nói:

“Vừa mới nói qua, Linh Nhi nhà chúng tôi rất nhu thuận, tuyệt đối nghe lời nói của hai vợ chồng tôi, chỉ cần có thể giúp em bình phục, Linh Nhi đều là không ý kiến, có phải hay không?”

Bà hiền lành nhìn Linh Nhi, lấy mắt ý bảo.

Linh Nhi dùng sức gật đầu.

“Hai người yên tâm, cháu sẽ toàn lực phối hợp.”

“Đứa bé ngoan, cháu đi bệnh viện trước giúp chiếu cố em đi! Chúng ta còn có chút chuyện muốn nói, sẽ đi sau.”

Vì thế Linh Nhi lễ phép chào mọi người, không hề suy nghĩ gì đi ra nhà dì.

Đợi cô đi xa, những người khách không khỏi khen ngợi.

“Thật là một cô gái nhu thuận! Lão Trịnh, anh nhất định có phúc!”

“Cô ấy điều kiện tốt như vậy, theo tôi... chẳng phải ủy khuất cô ấy sao?”

“Sẽ không! Sẽ không!” Dượng tha thiết tiếp lời: “Linh Nhi có thể gả cho ngài, là phúc khí tu được 3 đời, chỉ cần ngài không chê, chúng tôi tuyệt đối không có vấn đề.”

Lão Trịnh vô cùng vui mừng đứng lên.”Một khi đã như vậy, hôn sự liền quyết định, tôi sẽ mau chóng chuẩn bị mọi thứ, hy vọng trước cuối tháng cưới cô ấy vào cửa.”

“Dạ, dạ! Vậy sính lễ...”

“Hai trăm vạn phải không, không thành vấn đề! Ngày mai nhất định gửi vào tài khoản của các người.”

“Cám ơn! Cám ơn!” Hai vợ chồng liên tục khom lưng cười nói cảm ơn, chỉ thiếu không quỳ xuống đất dập đầu. Tiền thần tài đi, hai vợ chồng nghĩ đến viễn cảnh cười toe toét, vì lòng tham của bọn họ, Hách Linh Nhi liền bị bán như vậy.

Đêm đó hai vợ chồng hiền lành ôn nhu kể cho cô nghe cách em họ lành bệnh, Hách Linh Nhi sắc mặt lập tức trắng bệch, cả người giống như rơi xuống vực sâu u tối.

“Muốn cháu gả cho Trịnh tiên sinh?”

Hai vợ chồng già nước mắt tung hoành đau khổ cầu xin.

“Chỉ cần cháu gả cho ông ta, Trịnh tiên sinh nguyện ý gánh tất cả chi phí, thậm chí bao gồm tiền hồi phục về sau. Cháu cũng biết, nhà chúng ta nghèo căn bản không đủ sức chi trả khoản tiền lớn như vậy, hơn nữa học phí của hai đứa nhỏ cũng là đi vay, đã muốn ép chúng tôi đến đường cùng. Nếu có Trịnh tiên sinh hỗ trợ, em họ cháu liền có hi vọng hồi phục.”

“Nhưng mà... Trịnh tiên sinh kia thoát nhìn đã sáu mươi tuổi, đáng tuổi ba cháu, dưỡng dì sao có thể...”

Cô lắc đầu, đối với tất cả mọi chuyện bình tĩnh hiểu ra, thì ra sáng nay bọn họ đang nói tới hôn sự của cô! Cô thể nhưng ngây thơ nghĩ rằng dì dưỡng thật sự thương cô.

“Trịnh tiên sinh là chủ đất lớn, đất đai cùng nhà ở nhiều đến mức không đếm được, tuy rằng hơi lớn tuổi, cháu gả cho ông ta làm vợ nhỏ hưởng giàu sang, chúng tôi ngâm đắng nuốt cay nuôi cháu lớn như vậy, coi như là báo đáp công ơn nuôi dưỡng của chúng tôi đi! Linh Nhi, chẳng lẽ cháu muốn trở mặt nhìn em họ bán thân bất toại cả đời sao?”

Hai vợ chồng quỳ xuống cầu xin cô, bộ dạng khóc lóc kinh động đến trời làm trái tim thiện lương của Linh Nhi đau đớn.

Mắt cô ứa lệ, không cách nào cự tuyệt hai người già đang quỳ trước mặt cô, rốt cục đồng ý, hai vợ chồng đi vui mừng một phen.

“Tôi đã nói rồi! Linh Nhi từ lúc còn nhỏ đã là cô gái tốt khéo hiểu lòng người!” Dưỡng nói với bà vợ bên cạnh.

“Đúng vậy! Chúng tôi cuối cùng không uống công nuôi cháu, hơn nữa đây là nhân duyên tốt, gả cho kẻ có tiền coi như cũng không làm cha mẹ cháu thất vọng!”

Nhìn vợ chồng kẻ xướng người hát giải thích ỉn đó là việc tốt, Linh Nhi chỉ cảm thấy choáng váng đầu, chậm rãi nói: “Cháu...muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút.”

“Được, Được! Nhanh về phòng nghỉ ngơi, cháu hôm nay ở bệnh viện đợi cả một ngày, nhất định mệt rồi!”

Một trận chua xót trào dâng, Linh Nhi che miệng chạy lên lầu trên. Đợi cô lên lầu, hai vợ chồng lập tức vui mừng, hoa chân múa tay vui sướng. Kỳ thật thằng con chỉ là gãy xương nằm viện, căn bản không cần chi phí phẫu thuật lớn. Chẳng những có công ty bảo hiểm bồi thường tiền, lại có thể ngoài ý muốn kiếm được hai trăm vạn, sao không khiến bọn họ hưng phấn cho được!

Linh Nhi trở lại trong phòng khóc thầm, thật sự không thể chấp nhận việc mình ủy khuất gả cho lão già kia là sự thật, nghĩ đến mình bị người đàn ông kia chạm vào, dạ dày không khỏi quặn lên một trận ghê tởm. Đột nhiên, cô trong đầu hiện lên bóng dáng Trần quản lý, đúng rồi! Cô có thể tìm Trần quản lý xin giúp đỡ, nói không chừng Trần quản lý nguyện ý cho cô mượn tiền, như vậy cô có thể không cần lập gia đình.

Lúc đầu đang chìm trong đau khổ tuyệt vọng lại nhen lên một tia hy vọng, chỉ cần mượn được tiền, ít nhất trước mắt giải quyết phí giải phẫu, về sau sẽ tìm cách trả từng khoản. Vì thế cô mang theo hành lý thừa dịp đêm chuẩn ra khỏi nhà dì, để lại một tờ giấy, ôm một lòng không yên bất an chạy về Đài Bắc.

Hách Linh Nhi bất an siết siết tay, 5, 6 lần nhìn đồng hồ treo tường, lại nhìn hoàn cảnh chính mình — một gian phòng lớn. Khi cô nói cho Trần quản lý mong muốn của mình, Trần quản lý liền đem cô tới đây, cười tủm tỉm bảo cô ngồi đây chờ lát, người liền tiến vào phòng tắm tắm.

Hóa ra Trần quản lý ở nội thành còn có được căn hộ lớn, bài biện trong phòng thoải mái xa hoa, cô hiện tại thuê phòng ở chỉ nhỏ bằng 1/5 nơi này, đến phòng tắm còn phải cùng người khác xài chung! Phòng lớn như vậy, đối với cô mà nói là hi vọng xa xỉ, nói đơn giản chính là “ước mơ xa vời không thể thành”!

Chỉ là, trong mộng cũng tốt! Đang chìm đắm trong mộng về căn phòng, trước mắt cảnh tượng bưng tỉnh mộng đẹp của cô, kéo cô trở lại sự thật.

“Á!” Cô kinh hô, không dám nhìn Trần quản lý mới tắm ra, tuy rằng trên người anh có áo choàng tắm, nhưng cô ngây thơ vẫn là thẹn thùng bảo thủ như vậy, chưa từng nhìn qua người đàn ông như thế này.

“Làm sao vậy? Ngượng sao?” Anh cười nói.

“Thực xin lỗi... Tôi hô quá lớn.” Cô ôm hai gò má khô nóng của mình.

Để hai ly rượu, anh ở sô pha đối diện cô ngồi xuống. “Cô gái dễ đỏ mặt như cô còn rất ít, tôi tối nay đã được thưởng thức cô gái then thùng như cô.”

“Cám ơn.” Cô cúi đầu nhìn rượu ngọt, không dám nhìn thẳng Trần quản lí, anh tắm xong, tràn ngập mùi nam tính, không giống ở trong công ty mặc tây trang đoan chính. Mà anh, chỉ nhấm nháp rượu ngọt, hai mắt nhìn thẳng chăm chăm vào cô, Hách Linh Nhi bị anh nhìn thấy rất không tự nhiên. Hôm nay Trần quản lí, làm cho người ta cảm thấy rất kỳ quái, toàn thân có loại hơi thở làm cô sinh cảm giác bất an.

Có lẽ là thần kinh của mình quá mức căng thẳng, cổ lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt của anh.

“Trần quản lí, chuyện tôi đã nói với anh...”

“Vay tiền phải không?”

Cô ngại ngần trả lời: “Tôi biết chuyện này nhất định làm cho anh khó xử, nhưng nếu kiếm không ra, chi phí phẫu thuật chân cho em họ... Em họ tôi có khả năng tàn phế cả đời.”

“Cần bao nhiêu?”

Đúng nha, cô thế nhưng đã quên hỏi phí giải phẫu cần bao nhiêu tiền, đành phải đưa ra một cái giá trước.

“Đại khái... Chắc khoảng năm mươi vạn...”

“Con số này cũng không phải con số nhỏ.”

“Tôi biết, nhưng là nếu không có số tiền này, dì tôi sẽ...”

“Sẽ như thế nào?”

Cô cắn môi dưới, khó xử nói ra. “Sẽ gả tôi ột kẻ có tiền, lấy phí.”

“Hửm?” Hai hàng lông mày chau lại, có hứng thú mà nhìn cô.

“Cô không muốn gả cho người kia?”

“Không – tôi tuyệt đối không lấy chồng! Nhưng mà... lại tìm không ra biện pháp khác.”

“Cho nên mới cầu tôi.”

Cô gật đầu, chột dạ nhìn, nghe ngữ khí của Trần quản lí, giống như không có hy vọng gì!

“Một khi đã như vậy, muốn cho cô mượn cũng không phải không thể.”

“Thật sự! Anh đồng ý cho tôi mượn?” Cô hưng phấn mà kêu lên, lòng tràn đầy hy vọng.

“Nhưng năm mươi vạn này cũng không phải là số tiền nhỏ...”

“Chỉ cần anh cho tôi mượn, Linh Nhi nguyện làm trâu làm ngựa nhất định nghĩ biện pháp trả lại anh!” Cô kéo lấy ống tay áo của anh cầu xin.

“Làm trâu làm ngựa? Da thịt non mềm như vậy, tôi sao cố thể nhẫn tâm.” Anh cầm tay trắng nõn nhỏ bé của cô, câu nói lộ ra ngả ngớn.

“Không có gì... Tôi nhất định có thể chịu khổ.” Tay nhanh chóng rút về, động tác ngoài ý muốn của Trần quản lí, nhưng vẫn cười với cô.

Mắt Trần quản lí chuyển sang thâm trầm, chậm rãi tới gần cô, thấp giọng nói:

“Còn có một biện pháp, tiền cũng không nhất định phải trả, lại có thể cứu em họ bị thương của cô.”

“Thật sự? Biện pháp gì?” Cô giương mắt to nghi hoặc.

“Làm tình nhân của tôi.”

Cô còn chưa hiểu rõ chuyện gì, cơ thể đã bị anh ta đặt ở trên thảm. (Oa phi lễ chó nhìn....*nhòm nhòm qua kẽ tay* chuyện gì xảy ra nì)

“Anh muốn làm gì?” Hách Linh Nhi hoảng sợ đẩy thân hình anh ta đang đè lên.

“Làm gì? Cô tưởng cô nam quả nữ ở cùng một phòng còn có thể làm gì?”

“Anh đã có vợ!”

“Nhưng mà còn thiếu một tình nhân!” Bộ mặt sắc dục đã bị lật tẩy ngay lúc đó.

Hách Linh Nhi không thể tin Trần quản lý ngày thường thân thiết chính trực cư nhiên muốn dính lấy cô, bộ dạng ôn nhu hòa ái kia đối với cô đã không còn nữa, ở trước mắt cô là một kẻ không kém đại sắc lang.

“Không cần!” Cô sống chết chống cự, vừa đá vừa đánh.

“Để cho tôi muốn làm gì thì làm, tôi sẽ cho cô rất nhiều tiền!”

“Không cần!” Cô nâng đầu gối dùng sức đá một đá vào bộ phận chính giữa anh ta. Tiếng kêu giống như giết heo thảm thiết vang lên, vẻ mặt Trần quản lý nhăn nhó nhìn không ra người. Con ranh chết tiệt, anh hôm nay sẽ cho cô biết mặt, mới quay đầu, anh sợ tới mức sắc mặt chuyển biến.

“Hách Linh Nhi! Có... chuyện gì cũng từ từ!”

“Anh cư nhiên muốn cưỡng hiếp tôi!” Mắt ứa lệ, hai tay cô run run giơ bình hoa lên cao.

“Đừng kích động! Sẽ xảy ra án mạng!”

“Mặt người dạ thú!” Hướng trên đầu của anh ta ném một nhát.

Cô xoay người lao ra cửa, chạy bạt mạng, gió ở bên tai cô gào thét, tầm mắt mờ hồ thấy không rõ phương hướng, chính là liều mạng chạy về phía trước. Đột nhiên, một tiếng phanh khẩn cấp kinh người vang lên, Hách Linh Nhi ngã, ngẩng đầu, thứ đầu tiên nhìn thấy là đầu xe Rolls-Royce, khoảng cách nguy hiểm chỉ có 10 cm.

“Tiểu thư, cô không sao chứ!” Lái xe kích động xuống xe hỏi cô.

Hách Linh Nhi vẻ mặt mờ mịt, không biết là chuyện kinh khủng vừa rồi, hay là việc kinh sợ trước mắt khiến cô nhất thời nói không ra lời.

“Sao thế?” Giọng người đàn ông trầm ổn mà uy nghiêm truyền đến từ ghế phía sau, anh đi xuống xe hướng đến chỗ cô.

“Cô, cô ấy đột nhiên lao tới...” Lái xe nơm nớp lo sợ trả lời, kính sợ đối đãi với người đàn ông này giống như thần.

Hai mắt trầm ổn nội liễm nhìn hướng kia, Hách Linh Nhi vẫn ngốc nghếch ngồi dưới đất, Phương Nghị kéo cánh tay của cô.

“Bị thương?”

Cô yên lặng gật đầu, không nói một chữ.

Phương Nghị đánh giá cô từ trên xuống dưới, trừ bỏ quần áo dính nước ở ngoài, cô xem ra cũng không bị thương. Anh thật hiểu được tâm tính người như thế, cho nên căn bản mặc kệ cô, chỉ là theo thói quen xuất ra chỉ phiếu, tùy tay ký tên quảng cho cô, rồi trở lại trong xe.

Khi Hách Linh Nhi nhìn đến chỉ phiếu trên tay, rốt cục mới hoàn hồn, mười, mười vạn?

“Đợi chút!” Cô dùng thân thể ngăn trở xe đã nổ máy, thiếu chút nữa đem lái xe hù chết. Cô vòng đến sau cửa kính xe vội vàng vẫy chỉ phiếu. Phương Nghị cho cửa kính xe xuống, lạnh lùng liếc cô một cái.

“Sao thế, chê tiền quá ít?” Người phụ nữ này cư nhiên không biết đủ.

“Vì sao anh cho tôi chỉ phiếu?” Cô không rõ!

“Muốn tiền mặt? Tôi không có mang theo.”

“Tôi không cần tiền mặt.”

“Không cần?” Ánh mắt anh vô tình nhìn cô chăm chú.” Cô còn muốn gì?”

Người này tại sao lại không hiểu chuyện như vậy! Cô hỏi anh vì sao cho cô tiền? Anh lại cùng cô ông nói gà bà nói vịt!

“Tôi là hỏi anh vì sao phải cho tôi tiền? Tôi không hiểu!”

Người phụ nữ này giả bộ? Không cần tiền? Xem ra có dã tâm lớn hơn! Gương mặt anh dị thường trong trẻo nhưng lạnh lùng, quăng cho cô một câu:

“Mười vạn phí chữa trị, chề không đủ?”

“Phí chữa trị?” Chớp chớp mắt, cô giật mình hiểu, nguyên lai anh nghĩ xe anh khiến cô bị thương.

Cô ngây thơ cười nói: “Tôi không bị thương, chi phiếu trả lại anh.” Người này thật sự là người tốt, cô không thể thẹn lương tâm mà nhận lấy.

Phương Nghị sớm không kiên nhẫn, tròng cô.

“Cố ý chặn xe của tôi không phải vì tiền? Tiểu thư, thời gian của tôi thật sự quý giá, không rảnh chơi trò chơi với cô, nói mục đích thật của cô đi!”

Buổi nói chuyện này làm Linh Nhi kinh ngạc không thôi, nguyên lai anh đem cô trở thành kẻ lừa đảo!

“Mau nói mục đích của cô, đừng lãng phí nữa –”

“Trả lại cho anh!” Cô đem chi phiếu hung hăng ném lên trên người anh, quay đầu bỏ chạy.

Cô đâu muốn chọc ai? Dĩ bức cô gả cho ông già, Trần quản lý muốn làm bẩn cô, mà ngay cả người đàn ông xa lạ kia cũng muốn ăn hiếp cô! Nước mắt lại lần nữa rơi xuống, cô nên làm gì bây giờ? Bây giờ nên làm sao!

Phương Nghị nhìn chăm chú chi phiếu trên tay mà suy nghĩ, cặp mắt khiếp sợ kia không giống như giả vờ, chẳng lẽ là anh lầm? Quên đi! Anh hờ lạnh, bất kể cô là thật hay là giả, làm cho phụ nữ thương tâm cũng không phải lần đầu tiên, ngại gì chứ?

“Lái xe.”

“Vâng, chủ tịch.”

Chỉ là nếu người phụ nữ kia thật vô tâm, thì anh lại thật có hứng thú, nhiều tình nhân trước của anh đều là loại tham lam, cô nhìn thật ngây thơ, không có lòng dạ gì đáng nói, người phụ nữ như vậy xử lý đơn giản hơn.

Phụ nữ là động vật phiến toái, bắt đầu từ bạn gái thứ nhất của anh, anh liền phát hiện phụ nữ thích lừa dối, tùy hứng, thích cáu kỉnh, thậm chí bệnh tâm thần. Anh không có kiên nhẫn đi trấn an phụ nữ, bởi vì một khi dỗ các cô, các cô bắt đầu được một tác lại muốn tiến một bước yêu cầu càng nhiều. Bởi vậy anh không cần lấy hôn nhân lấy vợ trói buộc anh, chỉ cần hợp thời lấy tình nhân để giải quyết nhu cầu sinh lý. Tuy rằng trước mặt mới thay đổi không ít tình nhân, mỗi một người đều cho anh không ít sung sướng, nhưng cuối cùng đều trở nên không thể nói lý, yêu cầu anh hồi báo, sớm đã quên bản thân lúc trước là có lời thề son sắt với anh cam đoan sẽ không làm quá bốn phần tình nhân. Anh không khỏi cười lạnh, phụ nữ thật sự là mình chứng tốt nhất cho “khẩu thị tâm phi”. Lúc này đây, anh muốn tìm một người phụ nữ ngốc nghếch.

2. Chương 2

Văn phòng sáng sớm mọi người đã truyền tin, phòng kế toán thảo luận chuyện nóng bỏng thấy trên đầu Trần quản lý quần băng là do chuyện gì?

“Ê, Linh Nhi, nhìn thấy bằng quần trên đầu quần lí không? Là lạ! Bình thường không phải lớn như thế!” Lâm Mĩ Ưc một bên nghĩ cười trộm.

“À.” Cô có lệ đáp lại một tiếng, tâm tình phi thường uể oải. Tất cả không thuận lợi, hơn nữa đêm qua điện thoại đường dài của dì thúc giục tiền, khiến cô một đêm chưa chợp mắt. Cô bắt đầu hối hận ngày hôm qua không nhận mười vạn của nam tử xa lạ kia, ít nhất không phải không có lợi.

“Làm sao vậy? Xem cô vẻ mặt gấu mèo, tháng này tiền lương đã phát, tôi thuận đường ngay cả lương của cô cũng lấy cùng! Chăm lấy này.”

“Cám ơn.” Cô không chút để ý mở ra, một đôi mắt mắt tinh thần đang nhìn đến số tiền lương, không khỏi trở mắt kinh ngạc.

Một vạn rưỡi? Chỗ kế toán tại sao tính nhầm? Tiền lương giảm nửa chỉ còn một vạn rưỡi, ngay cả trả tiền nhà cũng không đủ. Cô lập tức chạy tới chỗ kế toán, lại nghe lí do “Đây là cấp trên chỉ thị” không đáng để ý tới. Linh Nhi lập tức hiểu được là Trần quản lí gây ra, tiểu nhân đê tiện kia! Cô hướng văn phòng của anh ta đi đến.

“Đây là chuyện gì?” Dem tiền lương đặt ở trên bàn anh ta.

Trần quản lí hút thuốc, hít khói rồi nhả ra, thái độ ngạo mạn khinh bỉ cô.” Tôi không hiểu cô đang nói gì?”

“Tại sao tiền lương của tôi giảm một nửa?” Cô nhẫn nhịn tức giận.

“Tại sao ư?” Anh ta cười đến gian tà. “Tốt nghiệp cấp ba lương chỉ có vạn rưỡi, chiếu theo quy định công ty, tôi không bảo cô đem tiền lương đã lĩnh toàn bộ trả lại đã là may rồi!”

“Nếu lúc trước công ty dùng ba vạn thuê tôi, không có lý do hiện tại mới giảm lương, tôi biết là anh giả trò quỷ, anh không có quyền làm như vậy!”

Anh ta cười lạnh nói: “Tiền lương của cô trả cao là nhờ tôi, cho nên tôi có quyền giảm tiền lương của cô. Hơn nữa, tôi cũng có biện pháp bắt cô lập tức rút đi.”

“Anh mượn việc công báo thù!” Cô tức giận đến run rẩy, đối với gương mặt xấu xí trước mắt cảm thấy ghê tởm.

“Không sai! Tôi chính là việc công báo thù, chẳng những muốn báo thù cho đầu bị thương này, còn muốn cô đem số tiền mượn của tôi trả lại! Đây là biên lai mượn tiền. Hơn nữa cô đã đập hư bình hoa đồ cổ giá trị ba mươi vạn, tổng cộng bốn mươi lăm vạn, lập tức trả tiền!”

Sắc mặt cô trắng bệch, nói: “Bình hoa ba mươi vạn, anh, anh gạt người!”

“Bình hoa của tôi giá trên thị trường hiện tại là năm mươi vạn, tính ba mươi vạn đã là có lương tâm! Đây là cô tự mình chuốc lấy.”

“Tôi... không có tiền.”

“Sớm biết cô không có tiền.” Anh ta cười đến hèn mọn. “Cô chỉ có hai lựa chọn, một là lập tức trả tiền, một cách khác là – dùng thân thể của cô đổi lấy.”

“Tuyệt không!” Cô chán ghét trừng anh ta, hai tay vòng ngực lui một bước dài.

“Một khi đã như vậy thì không có gì để nói! Hạn cho cô ba ngày trả tiền, nếu không chờ ngồi tù đi!”

“Thật đê tiện!”

“Chưa từng nghe qua ‘trên đời này không có bữa cơm ăn mà không phải trả tiền’ sao? Không có người nào mà không thân không thích tự nhiên cho cô mượn tiền cả! Muốn trách thì trách chính cô ngốc, ngay cả chuyện này cũng không hiểu, chỉ là, nếu cô đổi ý, tôi chờ cô.”

Cô không bao giờ muốn gặp tên xấu xí đê tiện kia, xoay người đem tiếng cười tà ác của anh ta để lại phía sau, thoát đi nơi dơ bẩn này, ngay cả thở thêm một chút cũng chán ghét.

Cô nên làm gì bây giờ? Chi phí phẫu thuật của em họ ép tới cô không thở nổi, hiện tại lại thiếu Trần quản lý bốn mươi lăm vạn, không thể nghỉ ngơi là họa vô đơn chí (Họa ập vào thân), đem cô đẩy vào đường cùng. Ông trời! Cô nên làm gì bây giờ?

Đêm đã khuya, Hách Linh Nhi đi đi lại lại quanh ngã tư đường vắng vẻ, cô không muốn trở về phòng trọ, sợ nhận được điện thoại thúc giục của dì, nhưng lại không có nơi nào đi, đành phải như một âm hồn phiêu荡荡 đi chung quanh. Đi một, liền ngồi ở mép đường, vô thần nhìn phương hướng trước mặt.

Không biết qua bao lâu, một chiếc Benz cao quý dừng ở trước mặt, cô lơ đãng nhìn thoáng qua, hình ảnh này làm cô kinh ngạc, tâm thần mơ hồ dừng lại.

Lái xe mở cửa xe, một cô gái xinh đẹp đang muốn xuống xe, còn chưa bước ra nửa bước, lại bị người đàn ông trong xe kéo về, tham lam hôn môi đỏ mọng của cô ta, cô gái không chút e dè quay lại hôn nồng nhiệt, thậm chí cho người đàn ông xoa nắn ngực căng phồng của cô ấy.

Hách Linh Nhi hoàn toàn ngây dại, đôi nam nữ kia không phải người xa lạ, mà là giám đốc điều hành công ty và tổng giám đốc Lý Tuyết Lô. Cô hân hoan đi, nhưng cô hồn nhiên lại không đủ tỉnh táo, khiến cho Lý Tuyết Lô đã phát hiện sự tồn tại của cô.

Cô cùng cô ta tầm mắt nhìn nhau, Hách Linh Nhi ngược lại giống có tật giật mình, xoay người bỏ chạy. Bởi vì cô nhìn thấy hình ảnh không nên nhìn, Lý Tuyết Lô cùng giám đốc điều hành đã có quan hệ. Oa! Cô ôm đầu khóc không ra nước mắt, như thế nào chuyện xui xẻo luôn tìm cô, cô tại sao lại đen đủi như vậy chứ!

Hôm sau, tâm tình hoảng sợ cô vẫn đi làm, làm học sinh ngoan ngoãn nhiều năm cô cũng không vô cớ trốn học, càng không nói đến nghỉ làm, bản năng học sinh tốt khiến cô đi vào công ty, nhưng sớm chuẩn bị tâm lý tốt tùy thời bị công ty sa thải, đi đến bước này, có lẽ cô cũng chỉ có thể nghe theo số mệnh quay về lập gia đình...

Không biết khi nào trên bàn lại chất đầy 1 đồng văn kiện lớn, tất cả đều là tin tức phức tạp đồng nghiệp giao cho cô. Vì sao vận mệnh lại đầy dọa người như thế? Không ai có thể nghe cô nói, cô nhìn không được trốn vào trong kho khóc thầm. Mỗi người đều lợi dụng sự thiện lương của cô mà đem công việc phiền phức giao cho cô, cô cũng không phải không biết, chỉ trách mình không đủ cứng rắn để từ chối, lại không muốn xun xoe nịnh bợ cấp trên, đem người xấu làm người tốt, mới có thể bị nguy quân tử khoát da sói lừa.

Có lẽ, cô thật sự không thích hợp cuộc sống ở đô thị giả dối giả nhân giả nghĩa! Nước mắt lại lần nữa rơi xuống, khiến cô không chú ý tới có người vừa mới vào nhìn cô.

“Cô đang khóc vì xã hội này thật vô tình sao?”

Hách Linh Nhi sớm che mũi đỏ hồng vì khóc, sợ hãi nhìn về phía người tới. “Giám đốc....?”

“Một người trốn ở chỗ này khóc, xem ra lại thêm một cô gái bị lừa mất thân.”

“Tôi không có mất thân!” Cô cực lực lắc đầu, nhìn thẳng vào cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng độc đoán.

“Sao?” Lý Tuyết Lô nghi hoặc quét toàn thân cô, vô tình cười thẳng: “Vẫn là còn trinh? Xem ra Trần quản lý lần này đá đến đồ khó, hiểm khi anh ta thất bại, chỉ là, tôi nghĩ anh ta sẽ không buông tha cô dễ dàng như vậy, anh ta dùng tiền bức cô, có phải hay không?”

“Cô... sớm biết rằng anh ta là người như thế?”

Lý Tuyết Lô không phủ nhận, thậm chí đối với hành vi của cấp dưới không có biểu hiện cảm xúc phần nộ gì.

“Cô là tổng giám đốc, lại cũng là phụ nữ, có thể nào cho phép cấp dưới làm chuyện như thế?”

“Đây là một xã hội ăn thịt người, công ty chỉ tuyển nhân viên có tài cán, chỉ cần kiếm cho công ty số tiền lớn, về phần sinh hoạt cá nhân, công ty một mực không can thiệp. Tôi mặc dù là tổng giám đốc, cũng không có quyền hỏi đến việc riêng của anh ta.”

Cuối cùng trong lời nói có ý ám chỉ điều gì đó, Hách Linh Nhi thật hiểu được ý tứ của cô ta.

“Tôi hôm qua cô cùng giám đốc điều hành... Tôi sẽ không nói.”

Lý Tuyết Lôi nghe xong không khỏi bật cười. “Tôi cùng giám đốc trong lúc đó quan hệ cũng không phải bí mật, vợ của anh ta cũng không có gì phàn nàn, cô nghĩ rằng tôi vì việc đó mà khai trừ cô?”

“Ý của cô là...”

Cô ấy đến gần cô, thuận tay vén mấy sợi tóc trên trán cô, tiếng nói ôn hoà. “Cùng là phụ nữ, cũng không đành lòng nhìn thấy một người phụ nữ khác vì tiền mà đi đến đường cùng, tôi cũng không phải là cấp trên tuyệt tình.”

“Tổng giám đốc...”

“Cô thiếu tiền phải không? Nói cho tôi biết sao lại thế này? Có lẽ tôi có thể giúp cô.”

Khi Lý Tuyết Lôi tỏ thái độ ôn nhu, lòng Hách Linh Nhi yên tâm, đem tất cả mọi chuyện nói ra, đương nhiên cũng bao gồm chuyện đi muốn dùng cô đổi lấy phí phẫu thuật.

“Thì ra là như vậy.” Trong mắt của cô ta thoáng qua một chút cười mỉa. “Cô tính làm sao bây giờ?”

“Tôi quyết định gả cho ông chủ đất kia, ít nhất tôi có thể cứu em họ, cũng có thể trả tiền cho Trần quản lí... Trừ cách đó ra tôi không còn cách khác.” Tâm tình lại trầm xuống, gả cho lão bác kia, cũng chỉ là đem thân mình ột người đàn ông khác, kết quả là đều dùng thân mình đổi lấy tiền.

Ý cười của Lý Tuyết Lôi càng sâu, tiếng nói gợi cảm thấp giọng an ủi: “Kỳ thật sự tình cũng không phải không thể giải quyết, lúc tuyệt vọng nhất luôn có chỗ để sống lại.”

Hách Linh Nhi đột nhiên ngẩng đầu, nhìn cô, nhưng lại không dám hy vọng quá xa vời. Cô cẩn thận hỏi: “Thật sự có thể giải quyết sao? Cô, cô là nói có biện pháp?”

Lý Tuyết Lôi không cho cô đáp án, nâng lên cằm (cằm) của cô xem kỹ. “Khuôn mặt cũng nhìn được, có thể bồi dưỡng thêm.” Lại nhìn nhìn thân thể của cô, đột nhiên sờ bộ ngực của cô.

“Tổng giám đốc...” cô sợ ngây người.

“Bộ ngực rất tròn mềm mại có co dãn, trẻ tuổi thật tốt.”

“Quá, quá khen!” Vội vàng rời khỏi tay của cô ấy, chính mình thối lui 3 bước dài, con người hốt hoảng trừng mắt nhìn tổng giám đốc, cô không phải là đồng tính luyện ái nha!

Lý Tuyết Lôi châm điếu thuốc, chậm rãi nói:

“Con người khi còn sống có đến mấy lần cơ hội, phải xem bản thân có chịu nắm chắc hay không, có chịu bắt lấy cơ hội này hay không? Hiện tại có một công việc, thoải mái lại kiếm nhiều tiền, chỉ cần ký hợp đồng, trước tiên có thể nhận tiền trước, chẳng những giải quyết được tình cảnh khó khăn của cô và phí phẫu thuật, đương nhiên, cũng bao gồm cả tiền cô thiếu Trần quản lí.”

“Thật sự?” Cô nhảy lên trước, lại nghĩ tới cử chỉ quái dị vừa rồi của tổng giám đốc, liền lại hơi chút lui ra phía sau bảo trì khoảng cách thích hợp, cẩn thận hỏi: “Một tháng bao nhiêu tiền?”

“Không nhất định, phải xem năng lực làm việc cá nhân, nếu ông chủ vừa lòng, cô sẽ ở nhà lớn và đi xe hơi cao cấp giống phu nhân, chỉ là – phải xem cô có năng lực này hay không.”

“Tốt như vậy? Là công việc gì?” Hai mắt mở to tràn đầy chờ mong.

“Trợ lý riêng, thuộc loại phục vụ riêng cho cá nhân.”

“Trợ lý riêng giống thư ký?”

“Không khác lắm.”

“Nhưng thư ký đều phải thông minh, phản ứng lại nhanh, mà tôi ngốc như vậy... được không?”

“Cũng không phải ông chủ nào cũng đều cần thư ký thông minh, thư ký săn sóc ôn nhu cũng rất được hoan nghênh, mà cô, vừa vặn là thuộc loại này.”

“Thật vậy chăng?”

“Yên tâm, cô có thể đảm nhiệm. Vậy có muốn hay không?”

“Muốn!” cô vội vàng gật đầu.

“Xác định?”

“Tôi xác định, xin cô cho tôi cơ hội! Tôi nhất định sẽ cố gắng làm.”

Lý Tuyết Lô trong mắt lộ ra biến hoá kỳ lạ khó lường. Thật sự là cô gái ngây thơ ở nông thôn, đừng hỏi hận sao lại như vậy, “Đợi lát nữa tan việc, ở bãi đỗ xe chờ tôi.”

“Hôm nay? Tôi... quần áo của tôi không thích hợp, hay là chờ tôi đi về thay quần áo...”

“Không cần, tôi sẽ giúp cô chuẩn bị, đúng giờ ở bãi đỗ xe chờ, không thể muộn.”

Lý Tuyết Lô ra lệnh độc đoán không cho cô có cơ hội bàn bạc, cô ta không nói thêm gì liền rời khỏi nhà kho. Chỉ bỏ lại Hách Linh Nhi vui sướng, vẫn không thể tin được. Trong cái chết vẫn có đường sống*... Cô thật sự có thể “sống” sao?

(*Nguyên văn: Tuyết xứ phùng sinh – nếu sai mong các bạn sửa giùm)

“Phỏng vấn nhất định phải mặc như vậy?”

“Phải!”

Hách Linh Nhi kinh ngạc ngượng ngùng nhìn bản thân trong gương, quả thật giống như cả người đều thay đổi, mái tóc uốn cong, son môi tươi tắn, cùng với váy bó sát người, ngay cả cô cũng nhìn không ra bản thân!

“Xem ra tôi không nhìn nhầm.” Lý Tuyết Lô vừa lòng thưởng thức kiệt tác của mình, cô gái nhỏ này trải qua bàn tay của cô, coi như tạm được.

“Mặc như vậy... có thể chứ?” Cô bất an hỏi, hai tay che đầy bộ ngực bị đè ép mà lộ ra.

“Sao thế? Có vấn đề à?”

“Hình như quá lộ liễu...” Ngại ngùng chỉ vào bộ ngực, quần áo bó sát trên người lộ ra đường cong của bầu vú làm cho người ta nghĩ đến cặp nhũ, giấu không được dáng vẻ xinh đẹp động lòng người, váy ngắn dài chưa tới đầu gối làm lộ ra cặp chân thon thả cân đối. Đối với cô vốn thẹn thùng bảo thủ mà nói, mặc như vậy thật sự quá lộ liễu.

“Nếu muốn có được việc, tất nhiên có rất nhiều người cạnh tranh, muốn giành cơ hội này, ngoại hình cũng là thủ đoạn để người chú ý, nếu không cô đi với một thân ăn mặc bình thường, ông chủ nào muốn dùng cô? Trừ phi – cô nghĩ muốn bỏ đi?”

“Không! Tôi... Tôi nhất định phải giành lấy công việc này này.”

“Như vậy mới đúng.” Lý Tuyết Lô nâng cằm cô lên mỉm cười trấn an: “Khi phỏng vấn nhớ rõ phải mỉm cười như thế này, nghe theo lời của bọn họ mà làm. Đừng giống như một người nhà quê sợ này sợ nọ, hiểu không?”

Cô ngoan ngoãn mà gật đầu, đem lời nói của Lý Tuyết Lô ghi nhớ trong lòng.

“Cô gái ngoan.” Cô ta khẽ vuốt đầu cô, lộ ra nụ cười hài lòng.

Các cô đi vào một toà cao ốc, thoát nhìn như là một công ty, một người đàn ông dẫn các cô đến phòng khách quý, chỉ thấy người đàn ông kia cùng Lý Tuyết Lô chào hỏi một phen, liền hướng Hách Linh Nhi mỉm cười nói: “Hách tiểu thư, xin mời đi theo tôi.”

Cô ngượng ngùng bần khoản mà nhìn Lý Tuyết Lô.

“Đi với anh ta đi, cô gái ngoan, tôi sẽ ở đây chờ cô.”

Liền kiểm chế căng thẳng trong lòng, cô đi theo người đàn ông kia lên tầng cao nhất, bước vào một gian phòng 30 mét vuông*, tầm mắt nhìn bốn phía đều thấy phụ nữ xinh đẹp, ước chừng hơn 20 người, đều ăn

mặc trang điểm xinh đẹp giống cô, xinh đẹp, quyến rũ, tao nhã, đủ loại xinh đẹp nào cũng có, làm cô trở mặt há mồm.

(*Nguyên văn: – 30 bình đại)

Đến phỏng vấn tất cả đều là những người xinh đẹp, trừ bỏ ở khuôn mặt xinh đẹp ra, dáng người lại là hạng nhất, trái lại chính cô thật sự là nhìn bình thường đến đáng thương, lòng tự tin của cô không khỏi mất bình tĩnh. Nhưng người khác cũng không cho rằng cô nhìn bình thường, làn da của Hách Linh Nhi vô cùng mịn màng tỉ mỉ, mặc dù không nhìn ra đường cong dáng người, nhưng cũng hoạt bát đáng yêu, làm người ta ghen tỵ nhất chính là độ tuổi của cô, độ tuổi toả ra sự quyến rũ ngây thơ không dính bụi trần. Ở giữa những đóa hoa xinh đẹp chờ người hái, cô như là nụ hoa chưa nở toả ra hương thơm tinh khiết.

Hách Linh Nhi bị dẫn tới một vị trí trong đó, cùng mọi người song song ngồi chờ. Một cô gái tiến vào, nhìn mọi người xung quanh ở chỗ này, liền cung kính tuyên bố qua loa:

“Mời các tiểu thư đến phòng bên cạnh để kiểm tra sức khoẻ.” Những lời này lập tức đưa tới tiếng lẩm bẩm trách mắng. Kiểm tra sức khoẻ? Về mặt Hách Linh Nhi mờ mịt, chưa từng nghe qua người ta khi phỏng vấn muốn kiểm tra sức khoẻ, cũng nghe được tiếng những cô gái khác vui đùa.

“Kiểm tra sức khoẻ? Lại muốn chơi loại này!”

“Sợ chúng tôi có ‘bệnh’ đi!”

“Không, chắc là muốn kiểm tra chúng ta có chặt hay không, có đủ cơ bắp hay không?”

Những tiếng cười mờ ám vang lên, Hách Linh Nhi nghe không hiểu ra sao, vì sao cô nghe không hiểu nói lời các cô ấy nói? Chẳng lẽ mình thật sự ngu ngốc như vậy sao? Lòng tin của cô dao động hơn.

Đợi mọi người đi vào phòng kiểm tra sức khoẻ, không hẹn mà cùng cởi áo, tháo thắt lưng thì cô thiếu chút nữa bị dọa chết khiếp. Kiểm tra sức khoẻ muốn cởi sạch toàn bộ? Không thể nào! Trở tay không kịp cô nhìn trước mắt một hai vú đứng thẳng trợn mắt há hốc mồm, nhanh bắt lấy vạt áo chính mình đứng ngay tại chỗ.

“Xin... Xin hỏi... Thật là phải cởi sao...” Quay qua hỏi cô gái đứng kế bên.

Cô ta kia liếc cô một cái, không khách khí mà đánh giá từ trên xuống dưới.

“Vô nghĩa, không cởi thì làm sao kiểm tra? Vớ vẩn!” Quay đầu một cái không hề để ý cô.

Cô không dám hỏi lại, yên lặng cởi quần áo ra, rất chậm, rất chậm, còn trộm nhìn quanh sợ người ta nhìn. Nhưng những người phụ nữ khác đều làm duyên làm dáng, trên mặt các cô tràn ngập tự tin, cũng kiêu ngạo vì dáng người, hoàn toàn không cần quần áo che thân.

Phương Nghị ở bên kia tấm kính thưởng thức cảnh tượng kiều diễm, liếc mắt một cái thì chú ý tới sự tồn tại của Hách Linh Nhi, nhận ra cô chính là cô gái ngày đó lái xe thiếu chút nữa đụng vào, bề ngoài quyến rũ thật đúng là cách biệt một trời một vực với vẻ ngoài quê mùa ngày ấy, không thể tưởng được cô còn có dáng vẻ này! Không khỏi khiến anh hứng thú dạt dào.

Kỳ thật muốn anh không chú ý đến cô cũng khó, bởi vì ở giữa phần đông những người phụ nữ cử chỉ to gan, chỉ có cô có vẻ nao núng thẹn thùng, mỗi khi cởi một phần quần áo thì giống như muốn tính mạng của cô. Hơn nữa khi còn lại nội y thì tay cô chậm chạp không quyết tâm cởi xuống không biết nên cởi áo ngực và quần lót thế nào, lại thỉnh thoảng trở mặt sợ hãi nhìn những người phụ nữ khác, vẻ mặt ngạc nhiên giống như lạc vào khu vườn lớn.

Phương Nghị nhìn không được cười nhẹ ra tiếng, biểu tình của cô gái nhỏ này cũng thật buồn cười. Giơ tay nhắc chân che dấu không được chuyện cô thật vẫn là xử nữ.

“Chủ tịch, làm sao vậy?” ở một bên, Y đại tỷ tò mò nhìn anh, cô là người đại diện nổi danh, chuyên giới thiệu tình nhân hoặc phụ nữ đồng hành cho đại gia có tiền. Tuyển tình nhân lần này cũng là một mình cô ôm lấy mọi việc, tất cả tìm đến đều là mặt hàng tốt nhất.

“Không có gì.” Tạm thu tươi cười, nhưng một đôi mắt lạnh lùng này lộ lên ý cười thu hồi không kịp.

Con mắt Y đại tỷ tò mò mà nhìn trên mặt anh, thật là lạ! Lần đầu tiên nhìn thấy Phương tiên sinh tươi cười, thì ra đỉnh núi quanh năm đóng băng cũng có lúc tan đi.

“Ấn tượng đầu tiên có vừa mắt không? Các cô ấy là tôi lựa chọn tỉ mỉ đó!” Y đại tỷ vừa nói vừa quan sát vị chủ tịch trẻ tuổi đẹp trai này. Đây chính là lần đầu tiên cô gặp được người đàn ông trầm ổn như vậy, nhìn thấy nhiều người đẹp trần truồng ở trước mặt bay lượn như vậy, vậy mà còn có thể bình tĩnh như thế! Nếu mà là mấy ông chủ khác nhìn, sớm đã chảy nước miếng đầy đất, háo sắc ghé vào gương nhìn, thậm chí còn có đàn ông dục hỏa đốt người, tiết ra quần tại chỗ.

Người đàn ông trước mắt này nếu không phải bị lãnh cảm chính là có chỗ có vấn đề, nếu không người nào có định lực tốt như vậy? Mặt hàng lần này cô tuyển tốt hơn lúc trước gấp mười lần nha! Phương Nghị thưởng thức, thần sắc tự nhiên làm cho người ta nhìn không ra tâm tư.

“Lần này không có ngôi sao hoặc diễn viên đứng không?”

“Tất nhiên! tất nhiên! Làm theo yêu cầu của ngài, không tìm ngôi sao hay diễn viên, không có lý lịch xấu, đã được điều tra sạch sẽ, tuyệt không lây bệnh qua đường sinh dục.”

“Người ngoài nói rằng người mà Y đại tỷ giới thiệu đều là chất lượng hạn nhất.”

Cô vội vàng dùng tiếng nói khiêu khích mỉa mai nói:

“Người phụ nữ xinh đẹp tóc ngắn có ba nốt ruồi son, là tiếp viên hàng không đó. Còn cái người mà tóc dài mắt bồ câu bên phải, đã từng học múa, công phu trên giường rất cao, còn có kia...”

“Cô gái uốn tóc ở góc khuất nhất bên trái là lai lịch gì?” Lười nghe nhiều như vậy, trực tiếp đưa ra nghi vấn với thân phận của Hách Linh Nhi, xem ra cô không giống như là tình nguyện làm tình nhân.

“Người phụ nữ kia? Anh nói cô ta à! Cô... Cô...” Hả? Là một gương mặt lạ hoắc? Y đại tỷ lập tức bảo thủ hạ đưa tới tin tức, đột nhiên chọn một cô gái không có danh tiếng gì, hại miệng lưỡi trơn tru của cô cũng nhất thời luống cuống.

Phương Nghị trực tiếp xem kỹ lại tin tức vừa nhận. “Hách Linh Nhi, mười tám tuổi, người Bình Đông, cha mẹ sớm mất, gởi nuôi ở nhà dưỡng, trước mặt làm cho chi nhánh ở Đài Loan của tập đoàn Phương Dân, đảm nhiệm chức vụ kế toán, tháng trước thi đậu đại học T. Muốn làm tình nhân vì thiếu tiền cho biểu đệ giải phẫu và trả nợ.”

Thì ra cô ta tên Hách Linh Nhi, là viên chức công ty anh, theo tin tức đưa tới, không thể nghi ngờ là một người mới học nghề bước vào đời. Bối cảnh đơn giản, cá tính đơn thuần, lại là xử nữ sạch sẽ, rất phù hợp điều kiện của anh.

“Liên chọn cô ta đi.” Gọn gàng quyết định, quảng tư liệu trả lại cho Y đại tỷ.

Y đại tỷ cao hứng nhanh tiếp lời: “Như vậy ngày mai đem cô ta đưa đến chỗ anh muốn, có muốn ký hợp đồng dùng thử trước cho đỡ phiền toái sau này không?”

Cô hiểu rõ yêu cầu của Phương Nghị đối với tình nhân; người phụ nữ phiền toái miễn thứ cho kẻ bất tài, trừ bỏ cung cấp sinh lý, anh ta không cần người phụ nữ không an phận, nếu không thể tận tâm làm tốt bổn phận tình nhân, tùy hứng đòi có tình cảm với anh ta, thì sẽ tạo thành chuyện phiền phức cho anh ta.

Bởi vậy Y đại tỷ vì bảo đảm mong muốn của khách hàng, làm cái gọi là hợp đồng phục vụ của tình nhân. Nếu cổ chủ* không hài lòng hoặc mất hứng thú với tình nhân, hợp đồng tới kỳ hạn liền ngưng hẳn, cũng có thể bỏ hợp đồng và bồi thường tiền trước thời gian. Nếu tình nhân tiếp tục dây dưa, Y đại tỷ ở công ty cổ vấn tình nhân tức sẽ ra mặt giải quyết thay cho cổ chủ, tuyệt không làm cho cổ chủ bị phiền phức. Bởi vậy kinh doanh của cô phát triển không ngừng, được khen ngợi ở giữa tầng lớp thượng lưu, rất nhiều nhân vật kinh doanh nổi tiếng được cô giới thiệu người đẹp mà thuận lợi làm vợ bé.

(*Cổ chủ: Chủ mướn, người mướn tình nhân)

Nói đến phiền phức của cổ chủ, mấy tình nhân trước đây của Phương Nghị, đều là cô phái người ra mặt giải quyết. Phương Nghị là một trùm buôn bán thể hệ mới, ngoại trừ là người ở giới thượng lưu. Tướng mạo của anh ta rất anh tuấn tuyệt đối có thể dễ dàng khiến người phụ nữ phục tùng, vì điểm này nên cuối cùng

tình nhân đều không thể tự kiềm chế yêu thương anh, bắt đầu đòi tình cảm của anh. Nhưng anh ta không cần người phụ nữ thương anh ta, cho nên anh ta không kết hôn, chỉ tìm tình nhân để giải quyết nhu cầu. Nếu phụ nữ nào vượt quá bốn phần, anh ta sẽ không chút nào lưu tình mà bỏ hợp đồng. Bởi vậy mỗi một tình nhân mới trước đây của anh ta đều không vượt qua hai tháng đã ‘chết non’ (thất bại).

Y đại tỷ hiểu biết tình huống, đương nhiên phòng bị trước vì anh ta, trước ký hợp đồng nửa tháng thử dung để lo trước tai hoạ, nếu không dọa khách quý chạy mất thì tổn thất rất lớn.

Anh trầm ngâm một lát. “Xem biểu hiện của cô ta thế nào rồi nói sau.”

Mặc dù không có quá nhiều tâm tư đặt ở trên người tình nhân, nhưng cũng không lập tức hạ quyết định.

“Tốt, tôi sẽ đem ‘vật phẩm’ đóng gói tốt rồi đưa đến.”

“Tôi đã kêu người, sáng mai chuyển tiền cho cô.”

“Cám ơn! Cám ơn Phương tiên sinh!” Cô cúi người tiễn khách, trên mặt khó nén tình cảm mừng như điên, lại phát tài!

Đi khỏi lầu cao ốc, lái xe chờ lệnh sớm đã chờ lâu, Phương Nghị ngồi vào ghế sau, biểu tình cẩn thận nghiêm khắc, mới thoáng thả lỏng. Chỉ mong lần này tuyển người phụ nữ không cần tìm phiền toái, công việc của anh rất bận rộn, không rảnh luôn vì chuyện chọn tình nhân mà lãng phí thời gian.

Hách Linh Nhi, chỉ mong cô là cô gái thức thời.

3. Chương 3

“Tôi được tuyển rồi?” Hách Linh Nhi không thể tin hỏi.

“Đúng vậy, tối hôm qua được báo cho biết, Y đại tỷ nói cô rất hợp ý ông chủ.” Sáng sớm bị mời đến văn phòng tổng giám đốc, Lý Tuyết Lôi liền nói tin tức tốt này cho cô.

Hách Linh Nhi vỗ về hai gò má vì hưng phấn mà phiem hồng, thật không dám tin là bản thân có thể trúng tuyển!

Mắt lạnh nhìn bản thân Hách Linh Nhi cao hứng, bộ dáng khờ dại ở đây mắt cô chẳng qua là đáng thương, kế tiếp là lúc nên nói cho cô ta sự thật rồi.

“Cô nên chuẩn bị từ chức làm việc ở đây, đêm nay bắt đầu đi làm.”

“Nhanh như vậy? Đêm nay? Không phải bắt đầu là từ ngày mai sao?”

Lý Tuyết Lôi cười mà không đáp, đem một tờ chi phiếu để trước mặt cô. “Hôm nay cô không cần đi làm, bắt đầu chuyển đến chỗ ở mới, ông chủ sẽ cung cấp cho cô chi phí ngủ nghỉ tất cả trong cuộc sống, chi phiếu hai trăm vạn này là cho cô giải quyết nợ nần và phí giải phẫu.”

“Hai trăm vạn!” hai tay cô cầm chi phiếu, lần đầu tiên trong đời cầm một số tiền có 7 đơn vị, cả người run run.

“Cám ơn... Cám ơn tổng giám đốc.” Nước mắt cảm kích dâng lên trong mắt.

“Cô không cần cảm ơn tôi, có thể hay không lấy được trương chi phiếu này còn phải xem cô có nguyện ý hay không.”

“Tôi? Nguyện ý gì?”

Lý Tuyết Lôi đứng lên, thân hình yếu diệu chuyển qua trước mặt cô, ý cười châm biếm và gian xảo, nhẹ giọng nói:

“Một người phụ nữ vì sao có thể trong một đêm kiếm được hai trăm vạn thì phải xem giá trị thân mình cô.”

“Giá trị?” Cô không hiểu.

“Ngẫm lại xem, ở trên người phụ nữ có cái gì đáng giá nhất?” Hách Linh Nhi đối với lời nói của cô ta lúc đầu còn hơi mù mịt không hiểu, rồi sau đó đột nhiên tỉnh ngộ, kinh ngạc lui bước. “Tôi không phải đi làm thư ký riêng sao?”

“Cô có từng nghe ai nói qua là đi làm thư ký có quyền lợi như thế không?”

“Nhưng cô rõ ràng nói đó là –”

“Ồ hình thức, xác thực có thể nói là ‘thư ký’ riêng, bí mật giải quyết nhu cầu của đàn ông.”

“Tôi không làm!” Mặt cô trở nên trắng bệch, thân thể bởi vì lắc đầu mà lung lay, đây không phải sự thật! Nguyên bản trong lòng tràn đầy chờ mong thoáng chốc bị phá tan thành từng mảnh. Lý Tuyết Lô chậm điều thuốc, hít một ngụm, chậm rãi phun ra một luồng khói trắng, khuôn mặt lạnh lùng. Đây là một thế giới cạnh tranh vô tình, chỉ có hy sinh mới có thể hưởng thụ thành công, nên hảo hảo giáo dục cô ấy một phen.

“Muốn thành công phải trả giá rất nhiều, chẳng qua hiến dâng thân thể của cô liền có được hai trăm vạn, sao lại không chịu làm? Huống chi đây chỉ mới là bắt đầu, giàu sang tốt đẹp của giới thượng lưu đang đón đợi cô!”

“Không! Tôi không bán mình, cơ thể của tôi chỉ có chồng tương lai mới có thể chạm vào tôi!”

“Bán?” Cô ta cười mỉa nói: “Đừng nói khó nghe như vậy, không phải kêu cô đi làm gái điếm, mà là đi làm tình nhân, chức nghiệp này cao quý hơn gái điếm rất nhiều.”

“Còn không phải giống nhau sao! Tôi... Tôi tuyệt không ngủ với đàn ông!” Xoay người muốn thoát khỏi văn phòng, cô cho dù chết cũng không bán đứng linh hồn của chính mình!

“Cô mặc kệ tay đỡ em trai họ của cô bị tàn phế sao?” (Ơ, nhớ là xương đùi mà @.@)

Hách Linh Nhi chấn động mạnh một cái, một câu của Lý Tuyết Lô đem cô kéo trở lại sự thật tàn khốc.

“Bỏ qua hai trăm vạn này, cô tính hy sinh hạnh phúc cả đời mình gả cho lão già sắp chết kia? Hoặc là bồi thường trên giường quản lý Trần để gán nợ? Nếu đều là cùng ngủ với đàn ông, sao không chọn một phương thức tôn nghiêm, huống chi làm tình nhân hở chút là có trên trăm vạn, ít nhất cũng có hơn mười mấy vạn lợi ích, người khác muốn kiếm vẫn không có số tiền đó đâu! Cô nên cảm thấy may mắn.”

“Tôi không cần – làm chuyện như vậy thật rất nhục nhã...” Cô không có cách nào chấp nhận, nhưng lại cần hai trăm vạn cấp bách như vậy, phẩm hạnh cảm thấy nhục nhã và sự thật tàn khốc kịch liệt đánh nhau giằng co trong lòng cô.

“Cảm thấy nhục nhã? Có thể trị giá bao nhiêu tiền?”

Cô ta lạnh lùng cười giễu nói: “lấy chồng cùng không lấy chồng chỉ cách nhau một cái hợp đồng, gả cho lão già, cô bán là cả đời, thậm chí hơn là có pháp luật và trách nhiệm đạo nghĩa, đời này cô đừng nghĩ thoát thân. Nếu làm tình nhân thôi... nhiều lắm chống đỡ mấy tháng, huống hồ đối phương là một kẻ có tiền tuổi trẻ anh tuấn, tất nhiên so với lão già thì hơn rồi! Vẫn là... Cô tình nguyện cả đời ngủ với lão già, để cho cặp mắt nhoà nhoà và gương mặt nhăn nhoe của ông ta gối lên trên cánh tay non mịn trắng trẻo của cô sao?” (viễn cảnh đáng sợ ta cũng ko dám tưởng tượng)

Lời này thốt ra, đánh thẳng vào lòng cô. “Đừng nói nữa!” Vừa nghĩ tới cùng với kia lão già đi chu công chi lễ (làm chuyện vợ chồng), cô cảm thấy toàn thân một trận run run.

Lý Tuyết Lô thấy lời nói này trúng đến nhược điểm của Hách Linh Nhi, cô kéo cô ấy quay về trên sofa để khuyên bảo một phen cho tốt.

“Dem chi phiếu này nhận lấy, trở về chuẩn bị, trước tôi sẽ giúp cô trở nên xinh đẹp, cũng dạy cô như thế nào làm xứng chức tình nhân, đêm đầu tiên liên quan tiền đồ của cô, đừng làm hỏng.”

Hách Linh Nhi nhìn chi phiếu trong tay, biết rõ làm như vậy vi phạm đạo đức lương tâm của chính mình, lại vẫn bị hai trăm vạn làm cho gạt đầu, không hề kháng cự gì. Sự tình đến nước này, cô đã muốn không còn đường sống. Vì cẩn thận, Lý Tuyết Lô phái người đưa cô trở về, đợi Hách Linh Nhi đi rồi, trên mặt

cô ta tràn đầy tươi cười vì đạt được ý muốn, cô gái đáng thương a, gặp phải người phụ nữ xấu là cô đây, nhưng cô cũng là hảo tâm, dù sao cô gái ngốc ấy cũng cần tiền, tất cả chính là biết thời biết thế mà thôi.

Một đêm đã qua, cuộc sống Hách Linh Nhi hoàn toàn thay đổi quá xa. Nhìn căn phòng lộng lẫy xa lạ, bốn phòng hai sảnh nhà cao cửa rộng lộng lẫy này là nhà mới của cô, bốn người giúp việc quản lý hành lý của cô. Việc cô phải làm chỉ có tắm rửa thay quần áo, nằm ở trên giường chờ đợi ông chủ của cô trở về. Phương Nghị, cô đem phong bì ra xem, người đàn ông đầu tiên của cô sẽ là một người như thế nào đây?

Nữ hầu chuẩn bị áo ngủ tơ lụa màu tím cho cô, áo trong suốt cần bản che không được cảnh xuân bên trong, đơn giản là vì lấy lòng đàn ông mà thiết kế. Trời đã vào đêm, cô trốn vào chăn bông lui ở góc giường, ôn tập bí quyết duy nhất Lý Tuyết Lô dạy cô để làm tốt vai trò tình nhân. Chính là cố gắng lấy lòng người đàn ông. Không thể giẫy dụa, chỉ có thể đón ý nói hòa theo. Không thể rơi lệ, chỉ có thể cười. Cảm thụ nỗi sợ hãi bất an xâm nhập toàn thân cô, toàn thân sợ hãi cứng ngắc, nhưng cả ngày căng thẳng dần dần cạn kiệt thể lực của cô, thẳng đến đã qua 1 giờ sáng, Hách Linh Nhi rốt cục nặng nề không thể chống đỡ nổi mà đi vào giấc ngủ.

Phương Nghị đi công tác ở Nhật Bản một chuyến, trở lại khu nhà ở thì đã là rạng sáng hôm sau. Thành công ngày hôm nay cùng công ty Nhật Bản ký hợp đồng hợp tác, nên hảo hảo thưởng bản thân một phen. Anh có thể lực kinh người, hơn nữa có một thời gian không chạm vào đàn bà, có người thông báo tình nhân mới đã chuyển vào, đang ở trong phòng chờ hầu hạ anh. Cởi caravat, anh nhanh tắm rửa, sau đó hảo hảo hưởng thụ lạc thú ban đêm.(sáng rồi còn đêm đâu ra @.@)

Như thế nào lại như vậy? Anh buồn bực ngẫm. Hắn là tình nhân phải ngồi ở trên giường kiều mỵ ngênh đón anh trở về, giờ phút này lại chiếm lấy giường ngủ an ổn. Ý thức được cô vẫn là người mới, thôi được! Anh vẫn có thể biểu đạt tình lực dồi dào. Xốc lên chăn, cảnh đẹp hiện ra thân thể lả lướt. Mi tâm chợt nhú, cô tại sao mặc áo ngủ bên trong còn mặc quần áo lót? Cố ý trêu lòng ham muốn của anh sao?

Phương Nghị cởi áo choàng tắm ngồi ở bên giường, cẩn thận chu đáo nhìn dáng người Hách Linh Nhi, từ hai chân trắng nõn nhìn lên phía trên, thắt lưng mảnh khảnh, bộ ngực rất tròn, lấy mười tám năm cô tính phát dục rất khá, không khó tưởng tượng vài năm tiếp theo, thân mình này trở nên thành thực yêu mị như thế nào! Cởi bỏ áo ngủ trước ngực của cô, cặp vú làm mê người lập tức châm lên anh dục hỏa, anh lập tức tháo xuống áo ngực gây trở ngại kia. Hai nụ hoa phấn nộn liền lộ ra dưới ánh đèn màu, toát ra hương thơm độc đáo của xứ nữ, khắp nơi kích thích dục vọng tiềm ẩn nam tính.

Trong lúc mông lung, Hách Linh Nhi cảm thấy một tia tê dại khe ngứa, cô tưởng đang trầm trong mộng cảnh đẹp, nhưng lại có một cổ run rẩy kích thích quấy nhiễu cô, dần dần kéo thần trí của cô quay về. Như thế nào có con sâu đang di động trên ngực? (chết cười) Cô trấn tĩnh hoảng hốt nhìn, một đôi mắt buồn ngủ lim dim dần dần chuyển sang kinh ngạc.

“A –” Cô sợ hãi lùi ra sau, thẳng tắp trừng mắt nhìn sắc lang quen mắt này.

“Tĩnh?” Anh không ngờ cô gái nhỏ này sẽ hoảng hốt như vậy.

“Anh, anh, anh... Là lần trước kia...”

“A? Còn nhớ rõ? Không sai, tôi chính là ông chủ của cô.” Phương Nghị xấu xa nhìn biểu tình kinh ngạc của cô, phát hiện đây cũng là một loại hưởng thụ, nói vậy đêm nay sẽ là một đêm phấn khích nha.

Sự tình phát triển rất giống diễn kịch, đầu cô hỗn độn nhất thời để ý không rõ ràng. Cô không thể tin được người đàn ông ở trước mắt cư nhiên sẽ là người thiếu chút nữa đụng phải cô, còn nghĩ cô trở thành kẻ lừa đảo, lúc ấy vì giữ gìn tự tôn cô cao ngạo đem chi phiếu quảng trả lại cho anh! Mà hiện tại, cô rõ ràng vì tiền bán đứng thân thể, này... Quả thực là dọa người, cô xử lý thế nào đây!

Phương Nghị đem vẻ mặt cô chợt thanh chợt hồng xem ở đáy mắt, cảm tưởng thật là thú vị!

Trong mắt anh ta hiện lên cười nhạo tổn thương tự tôn của cô, Hách Linh Nhi lòng đang rỉ máu, mọi người đàn ông đều được, vì sao cô tình là anh! Anh nhất định đem mình nhận định thành cô gái giả nhân giả nghĩa thanh cao, cười nhạo cô kết quả còn không phải là vì tiền bán đứng thân thể, nha! Cô hảo ngượng ngùng!

Thượng thức vẻ mặt cô thay đổi, Phương Nghị thân thủ nhanh nhẹn kéo chăn trên người cô ra.

Hách Linh Nhi phản xạ bất lấy tấm chắn, toàn thân cứng ngắc bất động, tuy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng chuyện tới trước mắt vẫn là lùi bước kháng cự. Sự xuất hiện của anh sớm dọa chạy dưng khí của cô. Liên như vậy lôi kéo đưa đẩy, tốn rất nhiều thời gian, cũng đánh rớt kiên nhẫn của anh, Phương Nghị không hờn giận khiến sắc mặt của cô sợ hãi trắng bệch.

“Cô không phải tự nguyện?”

Cô vẫn ngồi cứng ngắc.

Phương Nghị không kiên nhẫn vẫy tay: “Nếu cô không muốn, tôi không miễn cưỡng cô, mọi thứ thu lại, tôi phải người đưa cô trở về.” Anh cũng không thừa hơi để đi trấn an một cô gái nhỏ, anh muốn một người phụ nữ thành thực tự động hầu hạ anh, đổi thành tiểu nữ sinh quả nhiên vẫn là tự tìm phiền toái.

“Đợi chút!” Hách Linh Nhi nhanh giữ chặt cánh tay anh, chặn rơi xuống, bộ ngực khéo léo rất tròn lỏa lồ trước mắt anh.

Cô không thể mất đi tiền viện trợ, dù cô ngưng ngừng hít thở không thông, nhưng sự thật hoàn cảnh sẽ bức tử thân nhân của cô. Cô mạnh mẽ nặn ra nụ cười quyến rũ, kiên định kéo tay anh đặt ở bộ ngực chính mình. Cảm nhận được nhịp tim của cô run run, Phương Nghị để mặc cô lôi kéo. Nên hay không nên chạm vào cô ấy? Ý nghĩ này làm phức tạp suy nghĩ của anh, chỉ là xúc giác mềm mại kia làm cho anh hạ xuống quyết tâm muốn cô, cũng lại lần nữa châm ngòi cực nóng trong cơ thể anh.

Không đợi cô hầu hạ, Phương Nghị dùng sức kéo cô vào lòng, bắt đầu hôn môi cùng cổ tuyết trắng kia, thói quen hai tay dao động toàn thân cô. Khi tay anh chạm tới hạ thân, bắt đầu thoát đi thứ che thân cuối cùng của cô thì Hách Linh Nhi kinh hoảng, không khỏi thoát ra khỏi lồng ngực của anh, nhưng lập tức phát hiện chính mình lại lần nữa phạm sai lầm, vội vàng đặt lên thân anh, cố gắng hôn môi quyến rũ. Động tác ngốc nghếch bù lại này làm cho Phương Nghị cảm thấy buồn cười, chỉ cảm thấy có một con gấu koala leo lên trên người mình, nắm chặt như vậy anh làm sao tiếp tục đây?

“Nằm xuống.” Anh mệnh lệnh.

Hách Linh Nhi thuận theo chậm rãi nằm trên giường, Phương Nghị thay đổi từ hôn môi của cô đến hai nụ hoa phấn hồng, một chút một chút đi xuống, thẳng hôn chạm đến cấm địa xử nữ.

“Không!” Cô kinh hô, bị hành động này dọa đến, trong ấn tượng chuyện nam nữ cũng không có hiểu, cô phản xạ tính muốn khép lại hai chân.

Phương Nghị lần này cũng không cho cô cơ hội, chế trụ cô hai chân, từ ngữ nhiệt tình có ý định chinh phục, mút khiêu khích chỗ bí mật của cô.

Cảm thụ có bối rối cùng sợ hãi, nam nữ làm tình là như vậy sao? Cô khó hiểu, không muốn, nhưng cũng không dám cự tuyệt, cô chỉ cảm thấy – thật bẩn.

Vừa lòng chỗ cô dần dần ướt át mềm mại, anh lấy ngón tay ôn nhu đưa vào xoa nắn, đợi anh cho rằng có thể, lợi dụng tư thế cuồng nhiệt cùng cô thân thể giao triền, ở mỗi một tác da thịt cọ xát cuồng dã cực nóng. Trực giác phụ nữ nói cho cô sắp tiếp nhận chuyện đau đớn, trong lòng dâng lên một sợ hãi khác, nhận mệnh mặc anh xâm chiếm nơi cuối cùng, ở khoảnh khắc đau đớn, cô nuốt xuống tiếng kêu ầm ầm, ôm chặt lấy người đàn ông vì cô mở “hầu bao”, không cho anh thấy nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Thân hình cô gái trong lòng cứng ngắc run rẩy không lừa được anh, Phương Nghị hiểu được chính mình xâm nhập làm cô đau đớn! Loại này cực lực nhấn nặn lại cố gắng tổ thái độ đón ý nói hòa, làm cho anh phá lệ dâng lên lòng yêu mến. Mặc dù là giao dịch tiền tài, lại làm cho anh cảm thấy tội lỗi không hiểu được, không tự giác mà ôn nhu ôm lấy cô, muốn cô im lặng bình phục nội tâm kích động.

Từ cô gái không ràng sự đời lột xác thành phụ nữ, sinh lý cùng tâm lý dù sao cũng thống khổ giãy dụa...

Khi đồng hồ điểm mười hai giờ, đã giữa trưa? Sờ nửa giường bên cạnh, Phương Nghị tựa hồ rời đi đã lâu? Cô mới nhẹ nhàng thở ra, anh ta không ở ít nhất sẽ không khiến cô cảm thấy khó xử, bởi vì cô vẫn chưa mặc gì. Cô nằm trên giường hồi tưởng lại mọi việc tối hôm qua, coi như là một giấc mộng. Đáng tiếc lạc hồng trên ga trải giường phủ phàng chứng minh cho cô đây không phải một giấc mộng, cô đã không còn thân trong sạch. Ổn định lại suy nghĩ của mình, cô đã có thể bình tâm kích động trong lòng. Cô hiểu được

tất cả đã không thể quay đầu, nhưng ít ra cô giải quyết được tình cảnh khốn khổ, từ chỗ không có đường lui, ngược lại cô thấy rõ phương hướng mình nên đi. Từ nay về sau, cô sẽ bắt đầu cuộc sống mới.

Mặc xong quần áo, bụng cũng phát ra tiếng kêu cô lỗ cô lỗ, cô đi ra cửa phòng, muốn tìm chút gì ăn no bụng. Phòng khách không có một bóng người, chỉ nghe trong phòng bếp truyền đến tiếng nói chuyện, cô nhẹ nhàng đến gần, nghe được hai người giúp việc đang đàm luận về cô.

“Lần này nữ chủ nhân thoát nhìn nhỏ tuổi.”

“Đúng vậy, cùng những chủ nhân trước kia thành thực yêu mị không giống lắm, thoát nhìn giống như mới mười bảy, mười tám tuổi.”

“Ông chủ đại khái ngấy, cho nên đổi khẩu vị mới chơi đùa.”

“Nhưng thoát nhìn rất ngây thơ, làm sao có thể nguyện ý làm tình nhân?”

“Chưa từng nghe qua có tiền có thể sai khiến ma quỷ sao? Hiện tại các cô gái trẻ tuổi chỉ biết có tiền, có tiền kêu các cô làm gì đều nguyện ý, huống chi làm tình nhân là công việc nhẹ nhàng như vậy.”

“Chỉ cần mở chân ra là có thể kiếm tiền.”

“Đúng nha!”

Hai người che miệng lại cười dâm tà. Hách Linh Nhi yên lặng xoay người trở về phòng, còn chưa đi ra nửa bước liền bị nữ chủ nhân vừa trở về gặp được.

“Tiểu thư, cô tỉnh rồi!” Nữ phó tên gọi Lily mang theo đồ dùng hằng ngày vừa mua, tinh thần hoạt bát chào hỏi nữ chủ nhân mới.

Một câu kêu to này cũng đánh gãy hai người hầu nói chuyện trong phòng bếp kia, nhìn đến Hách Linh Nhi đứng ở cạnh cửa, các cô không khỏi sắc mặt đại biến, lập tức xoay mặt một trăm tám mươi độ cười.

“Tôi... đã đói bụng.” Cô vẽ mặt xấu hổ.

“Chúng tôi lập tức vì người chuẩn bị đồ ăn sáng.” Hai người liên tục động tay động chân thu xếp, không dám nói thêm gì nữa.

Hách Linh Nhi yên lặng trở về phòng, rửa mặt chải đầu tắm rửa xong, ngồi vào bàn ăn một chút. Đầu bếp vì cô đã chuẩn bị cơm Tây, nhưng cô chỉ uống chút canh, cảm thấy không thể ăn nổi.

“Cám ơn.” Buông chiếc đũa, cô lễ phép nói lời cảm ơn, định đứng dậy trở về phòng.

“Tiểu thư không ăn sao?” Lily quan tâm hỏi.

“Tôi ăn no.”

Trở lại phòng, cô ngồi yên trước bàn trang điểm, im lặng, hai người ở phòng bếp nói rất đúng khiến cô nghe xong cảm thấy rất đau khổ. Nguyên lai cô trong mắt người khác là loại con gái không biết thẹn, háms làm giàu như vậy. Cô nhin không được, hốc mắt đã đỏ, những giọt nước mắt khổ sở rơi xuống.

“Tiểu thư?” Lily cầm quần áo đi tới đặt ở trên giường. “Cô khóc?”

“Không có gì.” Cô ngượng ngừng lau đi nước mắt.

Lily tuổi xấp xỉ cô, là một cô gái có lòng tốt, đối với nữ chủ nhân mới ấn tượng rất tốt, vì thế tiến lên quan tâm hỏi: “Sao lại khóc? Không thoải mái sao? Hay là ai đắc tội cô?”

“Không có gì. Tôi chỉ cảm thấy hành vi bán đứng thân thể của chính mình thật đáng hổ thẹn.”

Lily tò mò hỏi: “Tiểu thư không thích làm tình nhân?”

“Không thích.” Cô lắc đầu.

Đáp án này làm cho Lily sau khi nghe được vẽ mặt kinh ngạc.” Lần đầu nghe được có người nói không thích, tôi còn nghĩ người hẳn là rất vui về mới đúng.”

“Vui vẽ? Làm sao có thể?” Cô kinh ngạc hỏi lại.

“Tôi hầu hạ mỗi vị nữ chủ nhân, các cô đều rất vui vẻ có thể làm tình nhân của Phương tiên sinh, thậm chí cảm thấy chính mình được Phương tiên sinh tuyển trúng là chuyện may mắn nhất. Hơn nữa các cô đều tự nguyện.”

“Tôi là bất đắc dĩ, tôi cần rất nhiều tiền, trừ bỏ làm tình nhân tôi không có biện pháp khác. Tôi... tôi chán ghét làm tình nhân! Đây là hành vi trái đạo đức.”

“Cô không thích Phương tiên sinh?”

“Tôi chỉ gặp qua anh ta hai lần, căn bản chưa thể nói tới thích.”

“Cô không biết ngài ấy thực anh tuấn! Mỗi một tân tình nhân đều say mê tướng mạo ông chủ tuấn dật.”

“Không cảm thấy a.” Cô vô lực ghé vào bàn trang điểm, tối hôm qua đều bị hù chết, nào có tâm trí nhìn anh ta có đẹp trai hay không.

Hắc! Lily giống như đã phát hiện đại lục mới, cảm thấy cực kỳ thú vị, lần này nữ chủ nhân không giống trước a! Có ý mới mẻ, cô thích!

“Tiểu thư, đừng khổ sở, mặc kệ cô có thích hay không, dù sao đã thành sự thật, khổ sở cũng là chuyện vô bổ, tốt nhất là nên sống cho tốt, đền đáp ít nhất là giải quyết khó khăn của cô, không phải sao?”

“Nhưng là tôi bán đứng tôn nghiêm chính mình, dùng thân thể kiếm tiền, cùng gái điếm có gì khác nhau đâu?” Nghĩ tới lời nói của hai người hầu kia, cô càng thêm thương tâm.

“Đừng nói như vậy! Ít nhất tôi sẽ không xem nhẹ cô, tôi thực thích cô, về sau tiểu thư có chuyện gì tận lực phân phó tôi, tài cán của tôi vì cô nhất định làm hết sức.” Hầu hạ hơn mười tình nhân, đều đối với ông chủ điên cuồng mê luyến không nên, chính là yêu chết đi sống lại. Lần đầu gặp được người phụ nữ đối ông chủ không có cảm giác, thật sự rất bất khả tư nghị. Lily lo lắng hỏi khuyên bảo một phen, như vậy động vật hi hữu không sớm tuyệt chủng, hảo hảo coi chừng mới tốt.

“Cám ơn...” một phen an ủi của cô ấy làm cho Hách Linh Nhi tươi cười, lau đi nước mắt trên mặt, hỏi: “Phương tiên sinh đâu?”

“Không biết, ông chủ bề bộn nhiều việc, ông ấy có rất nhiều sự nghiệp, luôn đến không thấy hình, đi không thấy bóng (không rõ tung tích), sáng nay vừa đi, không biết khi nào lại đến.”

Ý tứ là anh ta đêm nay sẽ không trở về lâu? Chuyển đến chỗ ở xa lạ, may mắn có Lily hiền lành hảo tâm tiếp nhận cùng làm bạn. Cô an tâm mà cũng bất lực. Lily đối với cô là có hỏi tất đáp, không chỉ có hoạt bát mà lại có sở trường nói chuyện, theo cô ấy cho biết Phương Nghị từng có vô số tình nhân, các cô đều là cô gái tuyệt mỹ vô song, bất luận dáng người, tướng mạo, đều có thể nói là hạng nhất. Kỳ quái là, mỗi vị nhiệm kỳ ít khi vượt qua ba tháng liền ngưng hẳn hợp đồng quan hệ.

“Vì sao vậy? Nghe cô nói như vậy, các cô ấy vĩ đại như thế, vì sao Phương tiên sinh nhanh như vậy sẽ không muốn các cô ấy?” Hách Linh Nhi nghe được trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng được Phương Nghị kén cá chọn canh như thế!

Lily nhún vai nói, “Tôi cũng không hiểu được, mỗi người đều đẹp, không biết sao mà chết non, có lẽ là ông chủ quá mức có mới nới cũ, cô cũng hiểu được, người đàn ông chỉ cần có tiền, người phụ nữ xinh đẹp tùy tay đều vơ được, cũng chẳng biết quý trọng phụ nữ gì cả.”

Nghe Lily nói đạo lý rõ ràng, Hách Linh Nhi nghe được ngẩn người. Đừng nói thử suy đoán tâm tính đàn ông, cô ngay cả kinh nghiệm yêu đương cũng không có. Nếu chiếu theo như lời Lily, có vẻ nhiệm kỳ của cô cũng có thể không vượt qua ba tháng, nói không chừng một tháng cũng không đến, bởi vì cùng Lily hình dung tình nhân so sánh với, cô là người có điều kiện kém cỏi nhất.

Thông suốt, Linh Nhi không khỏi lộ ra nụ cười vui sướng, Lily quan sát vẻ mặt của cô, tò mò hỏi: “Tiểu thư đang cười gì?”

“Không có gì, tôi đoán của nhiệm kỳ tôi đại khái không đến một tháng, là có thể thoát ly khổ ải.”

“Cô vì thế mà cao hứng?” Cô ta kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy.”

“Nếu cô đợi một tháng, tiền lấy từ chỗ ông chủ chỉ có hạn, cô không hy vọng nhiều một chút sao?”

“Không!” Cô mãnh liệt lắc đầu. “Có thể đợi phí phẫu thuật tay biểu đệ và học phí đại học, tôi đã thực thỏa mãn, chỉ hy vọng tất cả nhanh chóng rời khỏi, khôi phục cuộc sống nguyên bản bình lặng của tôi. Đây mới là điều mong muốn lớn nhất của tôi.” Kêu cô làm tình nhân đã vi phạm lương tâm đạo đức chính mình, mỗi một ngày đều là tra tấn. Nếu không phải Hách Linh Nhi biểu tình thật sự như thế, Lily còn hoài nghi chính mình nghe lầm, trừng mắt nhìn cô ta như nhìn đến động vật quý hiếm!

“Làm sao vậy? Có gì không đúng sao?” Hách Linh Nhi khó hiểu nhìn biểu tình kinh dị của Lily.

“Không có gì.” Thu lại nụ cười tinh nghịch, Lily phát hiện tâm nữ chủ nhân này thật sự là rất đặc biệt! Bất đồng với các người phụ nữ khác luôn khoe vẻ ngoài của mình, các cô đối Phương Nghị trừ bỏ mê luyện tướng mạo bên ngoài của chủ nhân, cũng mơ ước tài lực hùng hậu của ngài ấy. Mà cô ấy, Hách Linh Nhi – tâm nữ chủ nhân của cô, cư nhiên coi ông chủ như trâu quỷ xà thần, ước gì nhanh thoát khỏi quan hệ này. Điều này không những khiến cô cảm thấy mới mẻ hơn nữa còn đối với Linh Nhi sinh ra hảo cảm. Cô tin tưởng những ngày sau này, nhất định cùng trước kia khác nhau rất lớn, xác định tăng thêm rất nhiều lạc thú. (ông chủ quái, người hầu cũng quái theo)

Chủ tớ hai người hàn huyên rất nhiều, Lily vì cô xử lý ẩm thực bắt đầu cuộc sống hàng ngày, có Lily tuổi xấp xỉ cô làm bạn, cuộc sống của cô coi như như ý.

Chỉ là, Hách Linh Nhi tính toán nhầm rồi, Phương Nghị chẳng những không giống Lily nói là sẽ biến mất, hai ngày hoặc một tuần mới xuất hiện, đêm hôm đó anh ta trở lại kim ốc này, đòi lấy tiền tài mà anh mua đến hưởng thụ.

“Phương... Tiên sinh?” Cô chỉ mặc quần áo trong, cầm khăn tắm che khuất chính mình.

“Nhìn biểu tình của cô, giống như tôi không nên xuất hiện vào lúc này?” Từ kinh ngạc lấy lại tinh thần, cô vội vàng vì an tiếp nhận áo khoác ngoài, treo trên giá áo. Thực ngốc thu lại kinh ngạc, lộ ra nụ cười đúng kiểu của “tình nhân”.

Nhìn biểu tình thành thật của cô, Phương Nghị cũng không dư so đo, kỳ thật hẳn dự định đêm nay ở Đức, nhưng tự nhiên quyết định quay về qua đêm ở nơi này. Có lẽ là xác định giá trị tâm tình nhân trước mắt này đi! Quét hạ toàn thân cô.

“Cô muốn tắm rửa? Vừa vặn, cùng nhau tắm đi.” Không nhìn biểu tình kinh hách của cô, anh thoát quần áo lướt qua cô đi vào phòng tắm.

Hách Linh Nhi giống như xác không hồn cứng ngắc, thuận theo mệnh lệnh của anh mà đi vào phòng tắm. Cho dù có da thịt chung đụng, nhưng cô cũng không có lá gan mở mắt xem đàn ông trần truồng.

“Giúp tôi kì lưng.” anh ta ra lệnh. Hách Linh Nhi nuốt nước miếng, đem bọt biển thấm chút sữa tắm, ngượng ngùng ở sau lưng của anh xoa nắn bọt biển. Chỉ là, cô chỉ dám tẩy phần trên. Phương Nghị phát hiện cô ở sau lưng xoa nhẹ cả buổi, cũng chưa chuyển qua nơi khác, liền xoay người lại buộc cô vì anh mà tẩy bộ ngực.

Hách Linh Nhi hé ra khuôn mặt quả táo đỏ nhất thời biến thành đại dưa hấu, cô không dám l ngắmoạn, chính là thẳng tắp nhìn bọt biển xoa nắn, bọt khí càng nhu càng nhiều, càng chà sát càng to lên. Phương Nghị hứng thú ngóng nhìn khuôn mặt cúi sát hồng rục, thân mình cứng ngắc như người máy, trải qua đêm qua mây mưa, đến bây giờ nhìn đến hân trần truồng còn có thể mặt đỏ? Trong mắt hiện lên một chút tà cười, hẳn tính làm thí nghiệm. Cố ý từ phía sau làm cho nước trôi đi bọt xà phòng cô vừa tạo, quả nhiên đã gặp cô càng thêm cố gắng chế tạo bọt biển, bởi vì bọt biển có thể che khuất tầm mắt, để ngừa cô xem đến trọng điểm không nên xem.

Phương Nghị phát hiện cô hảo ngoạn địa phương, lại nhịn không được muốn trêu cô. Lại cố ý làm cho nước đem bọt biển cô vất vả chế tạo toàn bộ tẩy sạch. Cô ngược lại càng không ngừng cố gắng thấm càng nhiều sữa tắm, hợp lại toàn lực tẩy ra bọt khí, tựa hồ trong mắt trừ bỏ bọt khí cũng chỉ có bọt khí.

Anh phì cười không thể cười ra tiếng, trong đầu hiện lên càng búống bình quý kế, đem bột biển cô nắm trong tay di dời xuống.

“Tấy nơi này.” Chính là nơi kiêu ngạo nam tính của anh. Chỉ nhìn đến thân mình tiểu tình nhân cứng ngắt càng thêm cứng thêm, anh vụng trộm thay đổi tư thế, loan hạ thân xem vẻ mặt của cô. Không như anh đoán, anh nhìn thấy một đôi mắt nhắm chặt, cô ngay cả bản thân xoa nhăm chỗ cũng không biết.

“Tốt lắm, thay tôi dội nước tắm đi.”

Hách Linh Nhi vụng trộm nhẹ nhàng thở ra, cũng không hiểu được động tác này đã thu ở trong mắt Phương Nghị. Nước xối ở trên lồng ngực rắn chắc của anh, cũng bắn tung tóe ướt quần áo trong của cô, kề sát ở trên da thịt non mịn yếu điệu, cặp nhũ phần hồng thoảng thoảng như ẩn như hiện. Phương Nghị ánh mắt biến dần thâm sâu...

Anh ôm eo của cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, một tay hướng lên trên chậm rãi dao động, cuối cùng ngừng ở trước cặp ngực rất tròn của cô, lấy ngón tay xoa nắn đầu vú. Sau khi bị anh khiêu khích, Hách Linh Nhi rất khó chuyên tâm thay anh lau thân mình, hô hấp của cô vì bị anh xoa nắn mà dồn dập, thần kinh căng thẳng không thể tự hồi gì.

Chợt, anh đem cô đặt tại trên tường, mãnh liệt thân thể bao lấy cô. Cô chưa từng nghĩ tới sẽ cùng anh ấy làm tình ở trong phòng tắm, bảo thủ đối với sự cuồng dã của anh lại kinh hoàng thất thố, ở phòng tắm giao hoan? Nha – này quá điên cuồng! Cô lúc này không khỏi kháng cự.

Động tác cự tuyệt của cô càng châm lên dục vọng hừng hực của anh. Ở phòng tắm, luôn luôn là tình nhân thỏa mãn anh, hầu hạ anh, nhưng hiện tại, anh lại thành chủ động, muốn khơi mào trong cơ thể cô nhiệt tình tới đón hợp anh, anh hiểu được cô còn trong giai đoạn tìm kiếm, như thế nào dụ ra tình dục của cô là thách thức thú vị hạng nhất.

Kéo lên vấy lót của cô, anh tính tiến vào cô, nhưng cô lại bị dọa.

“Phương tiên sinh... Không cần như vậy!” Cô đẩy ra, biết rõ làm tình nhân là phải thuận theo, nhưng cô thật sự không thể nhận hành vi dã man như thế. Khí lực của cô căn bản đối với anh không có tác dụng gì, ngược lại càng làm cho anh dục hỏa đốt người, rất nhanh giữ lấy cô, Hách Linh Nhi chỉ có thể vô lực mặc anh tiến vào, nhắm chặt hai tròng mắt không hề giãy giụa vô ích nữa, cô cũng không muốn làm như vậy.

Qua đi, Phương Nghị phát giác bản thân lúc trực tiếp tiến vào, từ trước đến nay anh sẽ không không dùng bảo hiểm mà làm việc đó, nhưng lần này lại khiến anh phạm vào sai lầm chưa từng phạm phải, nhìn cô gái bên người kiệt sức ngủ say, cô có thể sẽ mang thai đứa nhỏ của anh. Mà anh, xem ra phải làm một ít biện pháp đền bù. Hôm sau, Hách Linh Nhi tỉnh lại, giống như trước một bên giường trống không, anh ta không biết đã đi từ khi nào, mà cô thể nhưng một chút cũng không biết.

“Tiểu thư!” Lily ở ngoài cửa hô. Cô một mình đứng dậy, toàn thân đau nhức vô lực như vừa chạy liên tục năm trăm mét, mặc vào áo khoác bao vây lấy thân mình mở cửa.”Chuyện gì?”

“Y đại tỷ tới chơi?” Y đại tỷ? Không phải là người đàn bà phụ trách phỏng vấn tình nhân kia sao? Cô chỉ gặp mặt qua một lần.

“Tôi thay xong quần áo liền ra.” Mặc quần áo ở nhà nhẹ nhàng, Hách Linh Nhi đi vào phòng khách, Y đại tỉ vừa thấy cô, bày mặt tươi cười chào đón.

“Linh Nhi, thời gian vừa qua có thoải mái hay không? Vận khí của em thật là tốt, có thể làm cho Phương tiên sinh chọn nha.”

“Nhờ phúc Y đại tỷ, cảm ơn sự hỗ trợ của chị.”

“Nào có, cũng muốn xem điều kiện của em có tốt không, tôi mới có thể có được bút sinh ý này, là tôi phải cảm ơn em mới đúng.” Cô ấy cười ha ha.

“Không biết hôm nay chị tới đây để...”

“Đúng rồi, chúng ta liền trực tiếp tiến vào chuyện chính, chỗ này có một phần hợp đồng cần em kí tên.” Từ túi lấy ra một phần văn kiện. “À, đây là hợp đồng giao dịch cùng Phương Nghị tiên sinh, trong sáu tháng,

trả thù lao trừ bỏ hai trăm vạn vừa mới bắt đầu ở ra, còn có gởi ngân hàng ba trăm vạn, hơn nữa lúc em ở đây tất cả chi tiêu hàng tháng mười vạn khối tiền tiêu vật, Phương tiên sinh đều đã phái người đưa tiền của em gửi tiết kiệm.” Như vậy trả thù lao rộng rãi làm cho Hách Linh Nhi mừng lớn mắt; ngốc tại chỗ ở đằng kia.

“Những thứ này đều là của em?”

“Đúng vậy, Phương tiên sinh phi thường giàu có, chỉ cần em làm anh ta vừa lòng, thậm chí lại hướng anh ta yêu cầu gì, anh ấy cũng sẽ không keo kiệt.”

“Không, như vậy em đã muốn thực thỏa mãn.” Cô giống như nằm mơ vậy.

“Chỉ là...” ngữ khí Y đại tỷ vừa chuyển, có chứa cảnh cáo: “Nói trước tiên là ở phía trước, làm chuyện này là có quy củ nhất định. Mặc dù kỳ hạn khế ước là nửa năm, nhưng Phương tiên sinh có quyền ngưng hẳn trước, đến lúc đó em cũng không thể làm ra hành vi dây dưa gì, nếu không hợp với hợp đồng, Y đại tỷ tôi có nghĩa vụ ngăn cản loại sự tình này phát sinh, mặt bị xé rách sẽ không đẹp.”

“Chị yên tâm, em sẽ toàn lực phối hợp.” Cô hận không thể không đến một tháng liền giải ước, khôi phục thân tự do, trong lời nói Y đại tỷ khiến cô cảm thấy bất khả tư nghị, ai còn mong tiếp tục đi dây dưa với tên biến thái kia? Nghĩ đến hành vi dã man ngày hôm qua anh ta cô còn thấy tức giận.

“Em hiểu được là tốt rồi, không có ý kiến khác, ký tên đi.”

Hách Linh Nhi không chút nào lo lắng ký đi xuống, nhưng trong lòng đo kế hoạch tương lai. Có tiền, cô có thể nộp học phí, đem hàng tháng tiền tiêu vật tồn xuống dưới, đợi cho Phương Nghị đối với cô thấy chán, ngưng hợp đồng, cô có thể tiếp tục làm công kiếm tiền, sau khi tốt nghiệp có thể thực hiện tâm nguyện ra nước ngoài du học.

Vì thế, cô nhất định nhẫn nại, nhẫn đến ngày nào đó hợp đồng ngưng hẳn. Tân nhậm tình nhân luôn có vẻ nghe lời, Y đại tỷ thực vừa lòng cô gái này nhỏ nhưng thật ra rất nhu thuận, sẽ không biết tình huống này có thể duy trì bao lâu? Cô cũng không quên Phương tiên sinh lúc gần đi đã dặn, rót một ly nước, xuất ra viên thuốc một màu trắng đặt ở trên bàn trà.

“Đây là gì?” Y đại tỷ cười cười, sớm nghĩ kỹ thuyết phục cô nuốt vào viên thuốc này không thể từ chối, cô thể hiện ra quan tâm ôn nhu ngữ khí.” Em cũng biết, hầu hạ đàn ông tuy rằng có thể được rất nhiều ưu việt, nhưng phụ nữ nên hiểu được bảo vệ chính mình, tránh cho người đàn ông nhất thời hưởng lạc.”

“Đây là thuốc tránh thai?” Không đợi Y đại tỷ nói xong, cô đã nghĩ đến. Ánh mắt của Y đại tỷ loé lên tia giảo hoạt khó hiểu, không thể tưởng được phản ứng của cô gái nhỏ này không tệ, nếu dụ dỗ bắt thành, cũng đừng trách cô mạnh bạo. Còn không có mở miệng, một đôi mắt lợi hại chuyển thành giật mình, bởi vì Hách Linh Nhi không chút do dự nuốt vào viên thuốc, uống sạch ly nước một giọt không dư thừa.

“Còn có gì phải chú ý sao?” lòng cảm kích mà không lời nào có thể miêu tả được, may mắn có Y đại tỷ nhắc nhở, nếu không nếu thật mang thai, tương đương đem cô đẩy vào vực sâu không đáy.

“Ách... Không có.” Ngay cả cho cô thời gian bão nổi đều không có.

“Cám ơn Y đại tỷ, may mắn có chị nhắc nhở, chị thật sự là người tốt.” Kia hé ra khuôn mặt thiên chân vô tà hoàn toàn nhìn không ra dáng vẻ giả bộ, Y đại tỷ cười khổ, đứa nhỏ này nếu không phải cô gái lòng dạ cao thâm lợi hại, chính cô gái là hồn nhiên không có thuốc chữa ngu ngốc. Theo như ánh mắt cô nhiều năm chuẩn xác xem, 9 phần thuộc loại người sau.

Cô gái như thế, phải đi theo con đường làm tình nhân này, kết cục không phải bị đàn ông lừa tới đường cùng thê thảm, chính là được đàn ông tốt yêu thương cả đời. Chỉ mong đứa nhỏ này phúc khí đủ lớn, tương lai có thể có kết cục tốt... (à, bé này bị cả hai J)

4. Chương 4

Lên đại học vẫn là tâm nguyện của Hách Linh Nhi, hôm nay đạt được ước muốn thi đậu khoa thương mại trường đại học T, lại không lo kinh tế, để cho cô có thể chuyên tâm làm sinh viên năm thứ nhất bình thường. Cơ hội như vậy không phải dễ dàng mà có, cô vô cùng quý trọng.

Học kỳ mới bắt đầu, thường ngày cô ban ngày đi học, có tài xế chuyên đưa đón, hết giờ học liền an phận trở về nhà, ngoài ra chỉ có đọc sách và đọc sách. Mặc dù cô cố gắng tiến vào ngành thương mại quốc gia, nhưng tốt nghiệp trung học cô căn bản cũng không tốt, nhất là Anh văn, cuộc sống ở trong trường học trung học, bọn học sinh chỉ cần một bằng tốt nghiệp giả lừa gia đình, ngay cả các thầy giáo cũng là ăn uống miễn phí chờ chết, thời gian tự học còn nhiều hơn giảng bài, khiến cho Anh văn của cô không tốt. Hết lần này tới lần khác khoa thương mại quốc gia học đều là sách anh văn, những bạn học khác hết giờ học đi vui đùa hoặc kết bạn, mà cô vì muốn đuổi kịp trình độ mọi người, liền mua vài quyển sách ngữ pháp, tự điển, vùi ở trong căn hộ. Bù lại Anh văn, viết bài tập, học tập đi học lại học, chuẩn bị bài lần sau tiến độ vùn vụt, đều khiến cho cô mỗi ngày rất bận rộn.

Nhà ở không có thư phòng, bởi vì là dùng để giấu người đẹp, cho nên Phương Nghị căn bản không có nghĩ qua muốn một gian thư phòng, phòng ăn bình thường cũng đầy rau dưa thịt quả, là người giúp việc dùng để chuẩn bị ba bữa cơm. Vì vậy Hách Linh Nhi chỉ có thể vùi ở phòng khách trên bàn để trà mà học bài, trực tiếp ngồi trên mặt đất. Trên bàn, thăm đồ đầy sách, đọc một mỗi ngã xuống đất nằm ngủ, ngủ đủ dậy tiếp tục đọc. Đây chính là cô mỗi ngày cố định cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi. (AP: Giống ta quá ~.~)

Phương Nghị biến mất một tuần lễ, anh bay đến Đức thương lượng chuyện làm ăn, khi anh vất vả mệt mỏi trở lại nhà ở thì đập vào mắt là cảnh tượng này. Bàn trà cùng thăm giải để đầy bài ghi chép, tài liệu, bài thi cùng tự điển, mà Hách Linh Nhi liền nằm ở trong đống sách ngủ. Con người tuần dật của anh lóe lên hứng thú, tiểu tình nhân ngược lại khiến anh không ngờ, nhặt lên trong đó một quyển sách đại học lật xem, cô bình thường đều ở đây đọc cái này? Chưa có gặp qua tình nhân nào chăm chỉ học như vậy, đây cũng là lần đầu.

“Linh Nhi.” Nhẹ lay động cô.

“Ừm.” thanh âm nỉ non, ngay cả động cũng không động.

Anh không cần tốn nhiều sức nhẹ ôm lấy cô, phát hiện cô nhẹ giống như con cừu nhỏ. Vào phòng ngủ đặt cô ở trên giường mềm, dò vào trong y phục vỗ về bụng cô. Cô không có phản ứng, đều đặn hô hấp biểu hiện cô đang ngủ say. Phương Nghị tay trượt tới bộ ngực của cô xoa nắn, mong đợi quan sát nét mặt của cô. Còn không có phản ứng? Giống như cá chết hoàn toàn bất động, anh không khỏi bội phục cô ngủ tốt, ngay cả động đất cũng không đánh thức được cô. Thôi, nhìn cô ngủ cũng thấy được hương vị ngọt ngào, quyết định tối nay không chọc cô, tắt đèn ở đầu giường ôm cô vào lòng, đem chăn đắp lên hai người cùng nhau ngủ.

Hôm sau, mặt trời từ khe hở cửa rèm chiếu vào vài điểm ánh sáng, Hách Linh Nhi lật người, đem chân thoải mái ôm gối ôm, ngủ được bây giờ quá thoải mái mà không rời giường được, hí mắt liếc đồng hồ treo, đã chín giờ.

Hả? Chín giờ?

“Nguy rồi.” cô kinh ngạc ngồi dậy, thăm! Đi học tới trễ!

“Chuyện gì nguy rồi?”

“Tôi ngủ quên, không kịp đi học!” Vén chăn lên đang muốn nhảy xuống giường.

“Chủ nhật cũng muốn đi học?”

Cô ngẩn ra dưới. “Ra vậy, hôm nay là chủ nhật...” Cô thật là ngủ tới mơ hồ, tiếp tục nằm thoải mái trên giường, Phương Nghị thuận thế ôm cô về trong lòng.

Thoáng chớp, mắt to trừng mắt nhỏ, đợi cô đột nhiên ý thức được một tuần lễ không thấy người đàn ông đang ngủ ở bên cạnh cô thì lần nữa kinh ngạc ngồi dậy.

“Phương tiên sinh?” Cái miệng anh đào nhỏ nhắn vì kinh ngạc mà mở ra đến mức thật to.

“Rất cực đã tỉnh?” Bận rộn một tuần lễ, anh phát hiện có thể điều chỉnh thể xác và tâm hồn chính là lúc nhìn thấy khuôn mặt dễ thương này mở mắt.

“Anh về lúc nào?” Ánh mắt tràn đầy cảnh giác, toàn thân ở trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

“Tối hôm qua khi trở về lúc em đang ngủ say.”

Hai gò má ửng hồng, cô không có thói quen cùng một người đàn ông thân mật mà ôm vào trên giường, cô cố gắng tìm lời nói tán gẫu che giấu sự lúng túng. “Anh hình như bận rất nhiều việc?”

“Em ở đây oán trách tôi vắng về em sao?” Anh cố ý nhạo báng.

Quả nhiên thấy thái độ ngược ngùng khiến ách Linh Nhi vội vàng giải thích: “Sẽ không phải, nếu như anh rất bận rộn, không cần phải để ý đến tôi, tôi sẽ ở nhà ngoan ngoãn, tôi...”

“Không cần phải để ý đến em? Nghe em nói giống như không muốn gặp lại tôi.”

“Ừh.” Cô gật đầu, bỗng vội vàng lắc đầu sửa: “Không phải vậy! Tôi không có ý này, tôi là nói anh không cần bận khoăn tôi, không cần lo lắng tôi có thể hay không thấy vắng vẻ, bởi vì tôi...” cô không biết nên giải thích như thế nào, lại cảm thấy tựa hồ càng nói càng đen (ý là càng nói càng dở đó mà), gấp đến độ gương mặt càng thêm ửng hồng.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, khiến cho anh thấy rất vui mừng. Nếu là những tình nhân lúc trước, lập tức lấy tám vôi cuốn lấy anh, dùng giọng điệu nũng nịu kháng nghị với anh, còn nói nỗi khổ tương tự của mình, tìm lấy sự trù mến của anh để bồi thường lại. Ách Linh Nhi chẳng những không dùng những thủ đoạn nịnh hót, cũng không liên tục mềm giọng khiến cho đàn ông vui vẻ, cô chỉ biết nói thật, cô là phụ nữ không hiểu được dung tâm cơ.

Anh quả nhiên không nhìn lầm người, Ách Linh Nhi là tình nhân không hiểu được trò chơi tâm cơ, đối với anh mà nói càng rất dễ dàng, chỉ cần cô không yêu cầu chơi trò tình yêu, như vậy anh tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô. Phụ nữ có thể chọc anh bật cười trên thực tế không nhiều lắm, cô coi như là người đầu tiên phá lệ.

“Em quả nhiên tuyệt không nhớ tôi, hại tôi từ nước Đức xa xôi bay trở về, nhận được là trả lời lãnh đạm.”

“Tôi, tôi không có!” Cô dừng lại, suy nghĩ một chút thật sự mình cũng không nhớ anh, không khỏi cảm thấy đuối lý xin lỗi, ách Linh Nhi nói: “Đúng rồi, mặc dù tôi không nhớ anh, nhưng tôi vẫn có thể rất nhiệt tình, tôi...”

Anh đột nhiên cười to, cười đến suông sã thoải mái, Ách Linh Nhi ngăn người ra với hành động đột nhiên của anh, vốn phải là tức giận thế nào lại cười như điên, cô không hiểu! Thật không hiểu đàn ông!

Dần dần thu lại nụ cười, Phương Nghị hứng thú khóa lại đôi mắt to vô tội của cô, trầm thấp lưỡi biếng mở miệng: “Không việc gì, em dùng cách khác để bồi thường.”

“Bồi thường?” Phản ứng chậm chạp đến dễ thương, không đợi cô hiểu, anh kéo mạnh cô vào ngực.

“Dùng thân thể của em.” Phương Nghị vùi vào ngực cô mút hôn, không để ý tới cô kêu lên, lập tức giở trò, dùng hành động đòi lấy sự bồi thường của anh, cùng với khao thưởng vì mấy ngày vất vả liên tiếp.

Phong cách trong trường đại học tự do, không khí trẻ tuổi tràn đầy không bị cản trở, không cứng nhắc như trung học đã có lệ thì không thể thay đổi, tất cả đều có thể thay đổi. Sân trường tiếng người huyền ảo, thỉnh thoảng trộn lẫn tiếng đàn ghi-ta biểu diễn cùng giai điệu nhạc cụ và tiếng hát. Sinh viên đại học có thể tự do chọn khóa, tự do tham gia các loại xã đoàn, tự do vận dụng thời gian, dĩ nhiên! Cũng có thể tự do yêu đương lãng mạn.

Cuối cùng một đường khô khan vô vị kinh tế học, giống như hòa thượng tiếng tụng kinh thối miên mỗi một vị học sinh, cho đến chất chứa dễ nghe chuông tan học vang lên, mọi người lại biến thành một con rồng sống, thân thái sáng láng xóc lên túi đeo lưng tốp năm tốp ba chạy ra phòng học.

Hách Linh Nhi thu hồi bút ký rậm rạp chẳng chịt, nhìn xuống đồng hồ đeo tay, tài xế không sai biệt lắm tới đón cô. Tựa như thường ngày cô nhắc tới lưng túi chuẩn bị về nhà, bạn học cùng lớp Trình Ngải Lâm từ sau nóng đầu chuyện đập bả vai của cô, thò đầu tới đối với cô cười cười.

“Linh Nhi, có muốn cùng chúng tôi tới Thiên Mẫu ăn cơm tối không?”

“Đi Thiên mẫu?”

“Đúng vậy a, Chung Sĩ Thần mời mọi người tới Thiên Mẫu uống trà, bởi vì dượng anh ta mới mở tiệm mới ở đó, đi đi! Cơ hội khó có a!” Cô chỉ chỉ đám người đang đứng đợi ở cửa.

Hách Linh Nhi nhìn xuống, nghi ngờ hỏi: “Chung Sĩ Thần? Anh ta là ai?”

Trình Ngải Lâm mặt khó tin kêu lên: “Không thể nào! Khóa học đã được một tháng, cậu chẳng lẽ ngay cả lớp trưởng cũng không biết?”

A, nguyên lai là lớp trưởng, nghe cô nói như vậy giống như có chút ấn tượng.

“Trí nhớ tôi không tốt lắm, thật ngại quá, cũng đừng cho anh ta biết tôi quên tên anh ta.” Mặt cô hồng lên nhờ cạy.

“Không có gì, mọi người đều là bạn học mới nha, không nhớ được cũng khó trách, như thế nào? Cùng đi Thiên mẫu đi, nghe nói cửa hàng nhà dượng anh ta rất tinh xảo nha.” Hách Linh Nhi có chút động tâm, nhưng cô còn có rất nhiều sách muốn đọc, huống chi không xin phép Phương tiên sinh, cứ như vậy đi tựa hồ không tốt lắm đâu.

“Không được, cảm ơn cậu đã mời, tôi phải về nhà.” Từ chối nhã nhặn lời mời của Trình Ngải Lâm, Hách Linh Nhi nói với cô ta sau đi ra phòng học.

Trình Ngải Lâm nhún nhún vai với mọi người, bày tỏ lời mời thất bại.

“Cô ấy không muốn đi sao?”

“Cô ấy nói nhất định về nhà, có thể là không xin phép người nhà thì không thể đi?”

“Xem ra nhà cô ấy rất nghiêm, khó trách thoát nhìn thấy cô ấy nhu thuận như vậy.” Chung Sĩ Thần xoa cằm nhìn xa bóng lưng cô rời đi.

“Người ta nha, nhưng là ngay cả anh đều không biết.” Trình Ngải Lâm cố ý đề cao giọng nói nhạo báng anh ta.

“Không thể nào! Mặc dù mọi người chỉ học chung có một tháng, nhưng tôi là trưởng lớp, như thế nào không nhận biết?” Anh không tin.

“Lừa anh làm chi? Như tôi nhắc tới tên của anh, cô ấy còn mặt mề mị hỏi tôi anh là ai đấy!”

Đoàn người cười đùa ầm ĩ, Chung Sĩ Thần sớm cũng lúng túng gãi gãi đầu, mặt bắt đắc dĩ.

“Đi thôi! Lần sau tìm cơ hội nữa hẹn cô ấy tốt lắm.” Trình Ngải Lâm rất có lương tâm cho anh đường thoát, cô cảm nhận được Chung Sĩ Thần tựa hồ đối với Hách Linh Nhi có cảm tình, thấy anh mời khách, lần sau sẽ giúp anh ta tạo cơ hội!

Trở về nhà sau khi ăn cơm tối xong, bọn người hầu làm xong việc của mình liền trước sau rời đi. Thật ra thì Hách Linh Nhi rất muốn cùng các bạn cùng đi, nhưng là cô không có tư cách này, vừa nghĩ tới của mình hy sinh đổi lấy cuộc sống này, hơn cũng lợi dụng thời gian học tập, chỉ có đọc sách cô mới có thể quên chuyện mình là tình nhân, cũng mới có thể tìm thấy giá trị của bản thân.

Hách Linh Nhi mở ra quyển sách, cùng với lấy quyển sách hôm nay mượn ở Đồ Thư Quán, liền bắt đầu vùi đầu khổ đọc. Gặp phải chỗ không hiểu liền dùng bút hồng khoanh tròn, hoặc sao ở trên bài ghi, chuẩn bị ngày mai đến Thư Đồ Quán tra.

Hôm nay Phương Nghị trở về tương đối sớm, bởi vì trưa mai phải lên máy bay đến London thương vụ hội nghị, vì vậy tính đến chỗ tình nhân này nghỉ ngơi. Khoảng bảy rưỡi tối, anh vừa vào cửa không ngoại lệ thấy một cảnh quen thuộc Hách Linh Nhi vẫn như cũ chôn mình trong đống sách ở bàn trà.

“A... Anh về rồi.” Cô đứng lên, cởi xuống áo khoác giúp anh.

“Người hầu đều đi!”

“Ừh.” Treo áo lên, cô đi vào phòng bếp chuẩn bị trà nóng cho anh.

Phương Nghị thoải mái dựa lưng vào ghế sofa, tiện tay cầm quyển sách trên bàn, nhìn vào những nét hồng, xanh biếc, lam tuyến, cùng với chú thích chằng chịt. Cô thật mỗi ngày đều đọc sách? Nghi vấn này làm anh tò mò. Hách Linh Nhi từ phòng bếp đi ra, đưa khay trà khê đặt ở trước mặt anh.

“Đây là sách em dùng trên lớp?”

“Vâng.” cô nói rất ít, cũng không nhiệt tình, quá mức cố ý biểu hiện ôn uể ngược lại khiến người khác chú ý hơn, Phương Nghị cảm thấy giữa hai người vẫn còn xa lạ, nhưng anh không để ý, chỉ cần không phải người phụ nữ buông thả ngang ngược là được. Tiêu điểm lần nữa dời về sách trên bàn học.

“Chỗ giải thích này viết rất không chính xác.”

“Nơi nào?” Cô ghé đầu.

“Chỗ này, bên phải dùng hồng bút viết giải thích không đủ chính xác.”

“Thật? Nhưng là tôi chép lại theo lời giảng của giáo sư mà.”

“Tôi khẳng định giáo sư kia của em chỉ học qua kiến thức trong sách, chưa bao giờ có kinh nghiệm thương mại quốc gia. Tôi dạy cho em.” Thân là người kinh doanh, ở toàn cầu phải có hai mươi mấy chi nhánh công ty, mấy vấn đề giao dịch hạt mè không làm khó được anh, trước đơn giản đem lý luận giải thích một lần, nữa lấy thực tế ví dụ ấn chứng lý luận, nhất nhất vì cô loại bỏ vấn đề khó xử lý.

Đột nhiên có từ điển sống, Hách Linh Nhi nghe chuyên chú mà nghiêm túc, giải thích của anh so bất kỳ giáo sư nào cũng dễ hiểu hơn, cô rất nhanh liền hấp thu vào đầu. Thỉnh thoảng Phương Nghị sẽ dừng lại chút, để cho cô tự mình suy nghĩ nguyên do, lúc mới bắt đầu, cô sẽ vắt óc nỗ lực suy tư. Lúc này Phương Nghị sẽ lẳng lặng nhìn nét mặt của cô, thỉnh thoảng cau mày chu mỏ, thỉnh thoảng nói lẩm bầm, hoàn toàn đắm chìm trong vấn đề.

Nhìn trăm nghìn nét mặt của cô, cộng thêm trông mắt nhanh như chớp chuyển nha chuyển, anh không khỏi cười một tiếng, đưa tay vén tóc trên trán cô, phát hiện đáng vẻ nghiêm túc của cô rất là mê người, ánh mắt chuyên chú vừa khả ái lại cảm thấy buồn cười.

“Tôi biết đáp án!” Cô hưng phấn kêu.

“Nói nghe một chút.”

Cô đem đáp án suy nghĩ nói cho anh nghe, Phương Nghị tán thưởng gật đầu, kế tiếp tiếp tục thảo luận những vấn đề khác. Anh là giáo sư có kinh nghiệm thực chiến phong phú, mà cô lại là học sinh ngoan chăm chỉ ham học hỏi, đang dạy Phương Nghị bất tri bất giác thuận tay ôm cô vào trong ngực, mà cô cũng liền như vậy tự nhiên chuyên tâm lắng nghe anh, không phát hiện mình không cẩn thận rút lui lòng phòng bị. Phương Nghị giữa hai lông mày tỏ rõ sự thú vị, thì ra là thảo luận lý thuyết công việc có thể khiến cô với dần lòng phòng bị? Hắc, thú vị, rất thú vị.

Thời gian rất nhanh trôi qua, chỉ chớp mắt đã gần đến mười hai giờ, mí mắt cô nặng trĩu cho thấy cô buồn ngủ, Phương Nghị nhìn cô một cái, quyết định hôm nay dạy đến đây thôi.

“Lên giường đi ngủ đi.”

“Ừ? Tôi còn có thể tiếp tục.”

“Hôm nay tới đây thôi, ngủ đi.” Ôm cô lên đi vào phòng ngủ. Để cô ở trên giường sau, tính vào phòng tắm, Hách Linh Nhi lại kéo anh tựa hồ còn có lời muốn nói.

“Tôi có việc muốn xin anh.”

Nhìn vẻ mặt của cô, Phương Nghị ngồi ở mép giường, giương lên nụ cười.

“Nói đi.”

“Tôi bình thường sau khi tan lớp, có thể cùng bạn học đi ra ngoài uống trà nói chuyện phiếm không?”

“Cùng bạn học đại học?”

Cô gật đầu.

“Mặc dù chúng ta gia hạn hợp đồng, không có nghĩa là hạn chế tự do thường ngày của em, trừ đi xa ở ngoài, hoạt động giải trí hằng ngày của em tùy ý, chỉ cần chú ý an toàn và thông báo tài xế là được.”

“Ý là – anh đồng ý?”

“Dĩ nhiên.”

“Cám ơn!” Cô cười vui vẻ.

Phương Nghị không khỏi cau mày nghi ngờ, hỏi: “Yêu cầu của em chỉ là như vậy?”

“Đúng vậy a.”

“Không có khác?”

Đổi lại cô nghi ngờ nhìn anh.”Đúng nha, thế nào?”

“Không có gì, ngủ trước đi, tôi tắm xong sẽ ra.” Đắp chăn cho cô, bật đèn nhỏ sau liền vào phòng tắm. Anh còn tưởng rằng cô muốn xin phòng ốc hoặc châu báu tiền tài... Lẽ vật, điểm này hoàn toàn ngoài dự liệu của anh, cô là ngu ngốc không nghĩ tới hay là căn bản không quan tâm? Hay là, cô có dã tâm khác lớn hơn?

Mặc cho nước lạnh xối toàn thân, Phương Nghị cố gắng rũ bỏ suy nghĩ, anh luôn luôn sẽ không quá quan tâm đến chuyện của phụ nữ, Hách Linh Nhi không phải là ngoại lệ, có lẽ là cô với các tình nhân cũ khác nhau quá nhiều nên mới có thể khiến anh buồn bực như thế đi! Cô chỉ là là tình nhân thật đơn giản, không hay để ý, anh kiên định nói với chính mình.

Có sự cho phép của Phương Nghị, Hách Linh Nhi hiện tại thỉnh thoảng sẽ cùng bạn học đi uống trà nói chuyện phiếm, không cả ngày tới Đồ Thư Quán, nhưng thời gian cô dùng tuyệt không giảm, dù sao còn trẻ, cô cũng khát vọng giống như những sinh viên đại học khác hưởng thụ sức sống thanh xuân cuộc sống đại học. Vì vậy cô cùng các bạn học ngày càng thân thiện, cuộc sống cùng tầm mắt cũng phát triển rất nhiều, mặc dù bóng ma tình nhân thỉnh thoảng giống như cây kim khiến cô thật là khổ sở, nhưng đã có thể dần dần điều chỉnh tâm tính của mình, tận lực quên mất đi thân phận mình không cách gì chấp nhận được, lấy cuộc sống thanh xuân an ủi bất đắc dĩ trong lòng.

Lớp trưởng Chung Sĩ Thần đặc biệt chiếu cố cô, anh hài hước và đa nghệ, để cho Hách Linh Nhi tự đáy lòng thưởng thức, bởi vì anh hay nói, hai người dần dần trở nên quen thuộc, khi đi học Chung Sĩ Thần sẽ giúp cô chiếm trước chỗ ngồi tốt, hoặc là đem tin tức thu thập được sao một phần cho cô, thỉnh thoảng bọn họ sẽ cùng nhau thảo luận công khóa hoặc nói chuyện phiếm.

Bởi vì nam tuấn nữ tiểu (nam đẹp trai, nữ xinh đẹp), “Ban Đối*” hai người luôn đứng đầu lớp, thành ra trong lớp bị ghép đôi. Chung Sĩ Thần đối với “ban đối” lời đồn đãi nhưng là vui mừng tại trong lòng, đối với Hách Linh Nhi cũng là tình thế bắt buộc. Mà Hách Linh Nhi bên này lại hoàn toàn không cảnh giác, chỉ xem Chung Sĩ Thần cùng các bạn trai chỉ là bạn bè bình thường.

(*Ban đối: theo AP ta thì có chắc có nghĩa là “cặp đôi ăn ý”)

Tan lớp thời gian nghỉ ngơi, Trình Ngải Lâm dựa đi tới hưng trí bừng bừng hỏi: “Nghe nói cậu cùng Chung Sĩ Thần có chút phổ đó!”

“Phổ? Cái gì là phổ?” Không có đầu đuôi khiến cho cô không hiểu được.

“Ít giả bộ.” Cố ý đẩy cô xuống. “Cậu cùng anh đang qua lại đúng không?”

“Chớ nói lung tung, chúng tôi là bạn bè!” Cô vội vàng lắc đầu.

“Đừng thẹn thùng, xem các cậu gần đây thường ở chung một chỗ, người sáng suốt đoán cũng biết.”

Nguyên lai là bởi vì cái dạng này, cô cười nói “Cậu hiểu lầm, chúng tôi là đang thảo luận công khóa, Chung Sĩ Thần nói cùng người học lần này, không bằng hai người cùng nhau phân công hợp tác tương đối có hiệu

suất, cho nên chúng tôi mới có thể thường ngồi cùng nhau, trừ lần đó ra không có khác, không tin cậu cũng có thể tham gia cùng chúng tôi, ba người phân công hợp tác nhất định còn có thu hoạch.”

“Không được, thật vất vả lên đại học, tôi muốn tận tình thoải mái thanh xuân tốt đẹp, cũng không muốn lãng phí thời gian ở sách vở, tôi mỗi ngày đều ước không được!”

“Hiện tại nếu không học, kiểm tra làm sao bây giờ?”

“Đó là chuyện trước khi thi một tuần, không nói nữa, tôi có hẹn đi trước!”

“Đi? Cậu không học?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Không có cách nào, khí trời tốt như vậy mà không đi ra một chút thật là đáng tiếc, tôi cảm nhận được cả vùng đất ở kêu gọi tôi đây.” Cô bày ra bộ dạng say mê.

“Giáo sư điểm danh làm sao bây giờ?”

“Thì nói tôi xin nghỉ bệnh chứ sao!” Cô phát tay một cái, giả nhăn mặt chạy ra phòng học.

Hách Linh Nhi lắc đầu một cái. Trốn lớp, cô ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, có thể lên đại học là phúc khí cô tu luyện, cô vô cùng quý trọng cơ hội này, bởi vì cô có một tâm nguyện, trước khi lấy được bằng tốt nghiệp ưu tú, chờ có đủ tiền để tương lai đến Mỹ du học chuyên sâu, cho nên cô nhất định phải nâng cao trình độ của mình, hơn nữa cố gắng dư tiền, một khi đủ rồi cô mà có thể thoát khỏi cuộc sống tình nhân.

Phương Nghị mỗi tháng đều gửi tiền vào sổ tiết kiệm của cô, cô đều hảo hảo để đấy mà không tiêu, mặc dù cuộc sống bây giờ không phải lo lắng gì, nhưng từ trước đến giờ tuân thủ quy phạm đạo đức, “tình nhân” một từ giống như nặng ngàn cân thạch đê ở trong lòng cô, giống như mộng yếm lái đi không được. Cô chỉ cầu xin một ngày kia có thể cởi bỏ xiềng xích tình nhân, tự do bay ở trên trời.

Như thường ngày tan lớp, cô đi ra sân trường hướng chỗ cũ tài xế đang chờ, một chiếc xe hoa bấm còi gọi cô, cô tò mò quay đầu lại vừa nhìn.

“Tổng giám đốc?” Bất ngờ kinh ngạc Lý Tuyết Lôi xuất hiện.

“Học xong rồi? Một bữa cơm như thế nào?”

Cô ấy đem cô đến một nhà hàng Tây cao cấp, trước kêu hai phần ăn trước tới rượu, Lý Tuyết Lôi quan sát cô hiện tại so quá khứ càng xinh đẹp hơn.” Nhìn dáng dấp cô quả thật rất tốt.”

“Nhờ phúc của cô, tôi không cần lo lắng vấn đề tiền bạc nữa, cũng có thể lên đại học, tôi vẫn rất cảm sự trợ giúp của Tổng giám đốc.”

“Nếu như cô nói, có thể khiến tôi thật cao hứng.” Cô cười xinh, cô tự nhiên ngồi xuống. Nâng ly rượu uống, trong mắt của cô có thâm trầm.

“Anh ta đối đãi cô như thế nào?” Dùng giọng lơ đãng hỏi.

“Ông chủ của tôi? Cũng không tệ lắm.”

Cũng không tệ lắm? Đây đáp án quá sơ sài, cô yêu cầu tình huống kỹ lưỡng hơn.” Như thế nào gọi không tệ? Lấy một thí dụ nghe một chút.”

Hách Linh Nhi ngẫm nghĩ, vừa ăn salad vừa nói: “Anh ta sẽ không hạn chế tôi tự do, lại để cho tôi ở tốt, ăn xong, bình thường có người giúp việc giúp tôi dọn dẹp, cho nên quả thật rất thích.”

“Những thứ này là cơ bản nhất phải làm, còn gì nữa không?”

“Cũng chỉ có như vậy mà thôi, anh ta hơn phân nửa thời gian đều bay ra nước ngoài, chúng tôi chung đụng cuộc sống cũng không nhiều, có thể nói tựa hồ cũng chỉ có nhiều đó.”

“Như vậy cô cảm thấy người khác như thế nào?”

“Không tệ nha, rất dễ thân cận.”

“Chỉ có như vậy?”

“Ừ, nếu không thì thế nào?” Cô không hiểu Lý Tuyết Lôì trông mắt vì sao có nghi ngờ.

“Cô không cảm thấy anh ta rất anh tuấn lại có tiền, là một người đàn ông mị lực không cách nào ngăn cản?”

“Có lẽ vậy, nhưng là có vấn đề gì không?”

Lý Tuyết Lôì hướng người về phía trước, khoe miệng treo nụ cười khêu gợi, nhẹ giọng nói: “Cô không có yêu anh ta sao?”

Cô ngẩn ra ở, ý thức được vấn đề của cô ta, khẳng định lắc đầu.

“Tôi mới mười tám tuổi! Mà anh ta đã ba mươi tuổi đi, tuổi chênh lệch nhiều như vậy làm sao có thể!”

“Cô không thương anh ta?”

“Phương tiên sinh là người rất tốt, tôi không ghét anh ta... Tôi không muốn qua cái vấn đề này.”

Nhìn mặt của cô không giống nói láo, người đơn giản như vậy tuyệt đối không gạt được cô.

“Không có yêu anh ta là tốt rồi, chỉ mong cô không có gạt tôi.”

Hách Linh Nhi không hiểu nhìn cô, Lý Tuyết Lôì khẽ cười nói: “Tôi hỏi cô như thế, là lo lắng cô phạm vào đại kỵ của tình nhân.”

“Đại kỵ của tình nhân?”

Lý Tuyết Lôì thoải mái dựa vào thành ghế, chậm rãi ung dung uống rượu nhạt, tâm ý sâu xa nói: “Người đàn ông nuôi tình nhân vì cái gì?? Còn không phải là vì chơi phụ nữ. Không có hôn nhân trói buộc, người phụ nữ có thể từng bước từng bước đổi, thỏa mãn khẩu vị có mới nới cũ của họ, tình nhân chỉ là công cụ bọn họ tiết dục, vừa đẹp mắt lại không có cần chịu trách nhiệm, đây là sự ích kỷ không có thuốc chữa của người đàn ông. Nếu yêu loại người đàn ông ích kỷ này, không khác nhảy vào hổ lửa, ngấm lại xem, đúng không?”

“Những thứ này tôi cho tới bây giờ không nghĩ tới”

“Là vậy! Cho nên tôi mới đặc biệt đến nhắc nhở cô.”

“Tổng giám đốc yên tâm, tôi coi Phương tiên sinh là ông chủ, sẽ không yêu anh ta.”

“Hiện tại sẽ không, về sau cũng không nhất định, con người cảm tình là biết thay đổi, hơn nữa các cô sớm chiều chung đụng, nếu nói lâu ngày sinh tình chính là chỗ này phát sinh.”

Sớm chiều chung đụng? Hắc! Thì ra là như vậy! Cô thì ngược lại muốn cô an tâm, ngây thơ nói: “Tổng giám đốc yên tâm! Tôi cùng anh ta một tuần không gặp mặt hai lần, thậm chí có lúc mười ngày nửa tháng không gặp mặt nhau, cần bản không có sớm chiều chung đụng, làm sao lâu ngày sinh tình!”

Thật là một cô gái ngu ngốc! Ngay cả điều này cũng nghe không hiểu, chỉ biết mặt có ý không biết cô có bị thần kinh hay không? “Sớm chiều chung đụng chẳng qua là ví dụ, ý là các cô chung đụng đã lâu, lâu dần cũng sẽ có tình cảm, nếu là lâm vào cảnh này, cần thận vận kiếp bất phục.” Giọng mang uy hiếp hù dọa cô.

“Điều này có thể sao?” Cô vuốt tim lo lắng hỏi.

Lý Tuyết Lôì nhẹ nắm mu bàn tay cô trấn an nói: “Nếu như trước đó chuẩn bị tâm lý thật tốt là có thể tránh khỏi chuyện này phát sinh.”

“Chuẩn bị tâm tư, ý của cô là –”

“Nhớ kỹ! Người đàn ông cùng quan hệ với tình nhân chỉ duy trì ở giao dịch tiền bạc, Phương Nghị chỉ xem cô là công cụ phát dục, anh ta tuyệt sẽ không yêu một người phụ nữ bán thân, có biết điều này, đối với mình tổn thương sẽ xuống đến thấp nhất, cô cũng có thể nhẹ nhõm kiếm tiền, có tiền, còn sợ cuộc sống không sung sướng?”

Hách Linh Nhi yên lặng gật đầu, đem cuộc nói chuyện với Lý Tuyết Thiển ghi nhớ trong lòng, những chuyện này đều là cô chưa bao giờ nghĩ tới mà nhất định đề phòng.

“Tôi sẽ nhớ, cảm ơn Tổng giám đốc.” Cặp mắt đầy tràn lòng biết ơn thành khẩn với cô ta.

“Đừng khách khí, chúng ta đều là phụ nữ, cần phải quan tâm lẫn nhau mà.”

“Nhanh ăn đi, đừng để cho đồ ăn nguội.”

Hách Linh Nhi thuận theo cúi đầu dùng cơm, thỉnh thoảng đổi mặt với sự quan tâm Lý Tuyết Lô cô âm lòng cảm kích mỉm cười, có thể gặp được quý nhân như vậy trợ giúp cô, yêu mến cô, cảm giác sâu sắc vận may của mình.

Lý Tuyết Lô trước mặt cô nở nụ cười ôn nhu, nhưng ở sau lưng nụ cười ấy, lại cất giấu tâm cơ kín đáo, cô đối với ánh mắt mình hài lòng, đơn thuần quả nhiên là cô gái ngốc nghếch tương đối dễ lợi dụng, cũng nghi ngờ dè dặt cô. Cô cũng không phải là hãm hại người phụ nữ khác, chẳng qua là trùng hợp Hách Linh Nhi cũng cần tiền, cô chỉ là nhờ vào tình cảnh của cô ta thuận tiện tới đạt thành mục đích của cô thôi.

Chuyện này, còn có trò hay đây!

5. Chương 5

Hôm nay Hách Linh Nhi từ trường học trở về, Phương Nghị cho cô một kinh hỉ, nguyên bản gian phòng chỉ dùng làm phòng khách đổi thành phòng sách, một cái bàn học, máy vi tính, tủ sách có đủ mọi thứ. Cô hưng phấn mà nhìn chung quanh phòng sách đầu tiên thuộc về riêng mình từ khi chào đời đến nay, vuốt ve ngăn tủ sách và ghế dựa, quả thực là yêu thích không buông tay mà “ôm” chúng nó.

Lily cười nói “Sớm biết cô sẽ hưng phấn như vậy, Phương tiên sinh thật sự là làm đúng rồi?”

“Là chủ ý của anh ta?”

“Đúng a! Phương tiên sinh thấy cô luôn luôn ngồi dưới đất đọc sách, sợ đối với xương sống của cô không tốt, cho nên liền phái người đem gian phòng xếp đặt lại tất cả, dọn dò trước hôm nay phải xây xong, biến thành phòng sách thoải mái xinh đẹp thế này.”

Không thể tưởng được anh ta cũng là người cẩn thận, Hách Linh Nhi đổi gian phòng sách này thoả mãn cực kỳ, lập tức cùng Lily hai người cùng nhau đem sách vở để lên kệ sách, để từng cái phân loại.

“A? Đây là sách mới “

“Phương tiên sinh phái người đưa tới, nói cô sẽ dùng đến những sách này.”

Cô lật xem mỗi một cuốn, đều là sách liên quan đến thương mại. Cô hưng phấn mà đọc qua những sách này, nếu như Phương Nghị hiện tại xuất hiện ở trước mặt cô, cô nhất định không chút do dự tiến lên ôm anh ta cảm ơn, chỉ tiếc người ta đang ở London, phải tới đầu tháng sau mới trở về.

Đội sửa sang tốt lại mọi thứ, Hách Linh Nhi liền chui đầu vào sách mới của cô trong phòng không nỡ đi ra.

Có phòng sách thoải mái, cộng thêm sự cố gắng không ngừng của Hách Linh Nhi, lúc kiểm tra giữa kỳ mỗi một khoa thành tích đều lấy được điểm số xinh đẹp.

“Linh Nhi thật lợi hại, mỗi một khoa đều được chín mươi trở lên, không giống như tôi có ba khoa có điểm đỏ, nhất định sẽ bị mẹ của tôi mắng chết! Thảm, cuối kỳ thi này thật thảm a!” Trình Ngải Lâm ảo não nhìn xem bài thi Anh văn trên tay, năm mươi điểm! Thật sự là số điểm hà khắc biến thái!

Hách Linh Nhi an ủi “Sớm khuyên cậu đừng ăn chơi quá sức rồi, không việc gì, lần tới chúng ta nhau học bài, tôi sẽ tận lực giúp cậu.”

“Đừng quên còn có tôi, thành tích của tôi cũng không tệ a!” Chung Sĩ Thần xen vào nói chuyện của hai người.

“Sĩ Thần, điểm Anh văn của cậu cao nhất lớp! Tuyệt quá a!” Hách Linh Nhi chân thành tán thưởng.

“Có câu ca ngợi này của cậu, đối với tôi mà nói so sánh với cái khác đều quý giá.”

“Chán ghét, cậu lại trêu chọc tôi.”

Đem lúm đồng tiền trên khuôn mặt xinh đẹp của cô thu hết vào đáy mắt, làm quen với cô được hai tháng, tình yêu trong lòng Chung Sĩ Thần từ từ tăng trưởng, nhưng khổ nỗi cô đơn thuần trì độn, không có cơ hội tiến đến một bước.

“Vì khao thưởng cuộc thi viết văn này, tôi đây có hai vé phim ưu đãi, thứ Bảy này mọi người cùng nhau xem như thế nào?”

“Tốt! Tốt! Tôi tán thành!” Trình Ngải Lâm hào hứng bưng bưng phụ họa, nhờ cô cổ động phía dưới, Hách Linh Nhi cũng gật đầu đáp ứng.

Thừa dịp cô không chú ý, ánh mắt Trình Ngải Lâm hướng Chung Sĩ Thần cười dí dỏm, anh cũng trả lại ánh mắt vô cùng cảm kích, thật là không có ý tứ. Hách Linh Nhi đơn thuần lại hoàn toàn không có phát giác khác thường của hai người này.

Thời gian giao hẹn đến, ngày này Hách Linh Nhi mặc một thân âu phục màu trắng, đi đến địa điểm giao hẹn để gặp nhau, xa xa liền thấy nụ cười ngênh đón cô, Chung Sĩ Thần hướng cô phát tay đi tới.

“Thực xin lỗi, chờ lâu rồi sao?” Cô ấy nãy nói.

“‘Giao hẹn’ thì lễ độ của con trai là có nghĩa vụ chờ đợi xứng đáng.”

Cô không khỏi bật cười, Chung Sĩ Thần luôn luôn có biện pháp hóa giải sự bất an của cô. “Ngải Lâm? Còn chưa tới sao?”

“Cô ấy không tới.”

“A?”

“Trước khi đi, cô gọi điện thoại nói trong nhà có việc không đi được.” Ý là hôm nay chỉ có hai người bọn họ đi xem phim.

“Là chuyện gì đã xảy ra sao?” Cô quan tâm hỏi, đồng thời ý thức được lần đầu tiên đi chơi cùng một người con trai, không khỏi cảm thấy không ổn mà còn thấy nóng nảy.

“Yên tâm đi, không có chuyện gì, nếu cô ấy không thể tới, cũng chỉ có hai người chúng ta đi xem, đi thôi!”

Vì không có tiện cụ tuyệt, Hách Linh Nhi chỉ có thể cùng anh cùng nhau đi chơi, nhưng trong lòng có chút không được tự nhiên, thấy Chung Sĩ Thần tự nhiên rộng rãi nói chuyện, nghĩ thầm người khác hào phóng như vậy chính mình cũng không thể quá không được tự nhiên, thì thuận theo tự nhiên theo anh đi. Mà Chung Sĩ Thần ở kế bên, chính là mừng thầm không thôi!

Thừa dịp hai người khó được có cơ hội đi chơi một mình, sáng sớm anh đã sắp xếp hành trình hôm nay. Dựa vào một hồi phim, sau đó mang cô đến hội mỹ thuật tạo hình để đi thăm quan, căn cứ theo quan sát của anh, Hách Linh Nhi là một người con gái hiếu học, lợi dụng phương thức hẹn gặp tài trí này có lẽ có thể đả động cô. Vì vậy trước kia thu thập tin tức triển lãm, chờ đến hội mỹ thuật nhất định sẽ thao thao bất tuyệt bày ra một mặt học rộng tài cao, quả nhiên nhận được khen ngợi trong mắt cô.

“Không thể tưởng được cậu biết được nhiều như vậy!” Cô không khỏi kinh ngạc,

“Không có gì, chỉ là bình thường thấy nhiều mà thôi, đừng đem tôi nghĩ được quá lợi hại, tôi sẽ ngại nha.” Khiêm tốn cũng là một loại mỹ đức, đúng lúc khiêm tốn có khi sẽ cho người ấn tượng rất tốt, anh biết rõ đạo lý này.

Đồng thời, chế tạo không khí lãng mạn cũng rất là trọng yếu. Bọn họ đi vào một nhà hàng âm nhạc màu sắc đặc biệt, vị trí sớm dự định tốt là hai người ngồi ghế gần cửa sổ.

“Ồ đây tuyệt quá!” Cô nhìn khắp bốn phía, vừa trang nhã lại không mất cảm giác thịnh hành thời hiện đại, khách hàng đều là nam nữ trẻ tuổi.

“Cũng biết cậu sẽ thích, tôi đặc biệt chọn lấy vị trí gần cửa sổ, từ nơi này có thể nhìn bao quát thấy nhà cao tầng Lâm Lập của thành phố Đài Bắc, chờ trời quang, cảnh đêm hội đốt mười nghìn (ngàn) ngọn đèn sẽ đẹp hơn đó!”

“Thật sự?” Cô vui mừng cúi nhìn qua cảnh phố, màu sắc gò má bởi vì vui sướng mà hiện ra phần hồng nhàn nhạt.

Con mắt thâm tình của Chung Sĩ Thần dừng lại ở vẻ mặt xinh đẹp của cô, người con gái tinh khiết động lòng người như vậy hoàn toàn không có bản tính hư hỏng, làm cho anh nhìn không được muốn trở thành ký sĩ thủ hộ cả đời cô.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, một đôi nam nữ tiến vào sân nhảy thoải mái tuổi xuân, Hách Linh Nhi nhìn đến ngây dại, tuy đến Đài Bắc đã hơn một năm, nhưng ngày thường ngoại trừ công tác chính là đi học, căn bản không có cơ hội hưởng thụ loại cuộc sống vui đùa thuộc về tuổi trẻ này.

“Tôi có vinh hạnh mời em một điệu nhảy chứ?” Anh thân sĩ vươn tay mời.

Hách Linh Nhi vội lắc đầu nói: “Tôi không biết nhảy!”

“Không sao, tôi dạy cho em.”

“Không được! Tôi chỉ muốn xem của bọn họ nhảy cũng rất vui rồi.”

“Không đi xuống nhảy, thì không thể nhận thức tư vị trong đó, đi thôi!” Cuối cùng có một mục đích có thể cầm tay của cô, anh không nói hai lời lôi kéo cô hướng sân nhảy đi đến.

“Sĩ Thần, không được cái đó tôi –”

“Đừng sợ, có tôi ở đây, rất nhanh học sẽ biết.” Một cái chặn ngang, cô không tự chủ được bị anh mang đi giữa sàn nhảy, nhẹ nhàng giai điệu làm phấn chấn lòng người, nhịp điệu, tiếng cười xung quanh của nam nữ, cùng ánh mắt nghiêm túc dị thường của Chung Sĩ Thần, lòng của cô dần dần bay lên tung tăng như chim sẻ. Ngoại trừ Phương Nghị, đây là lần đầu tiên cô cùng một người con trai bằng tuổi thân mật, như vậy có thể chứ? Cảm giác, cảm thấy có chút có tật giật mình, có lẽ là khẩn trương, cho nên hai chân luôn không nghe sai sử, một đoạn vũ xuống, Sĩ Thần đã lộ ra âm thanh kêu đau.

“Hôm nay thật sự xin lỗi!” Trên đường về nhà, Hách Linh Nhi càng không ngừng xin lỗi.

“Không quan hệ, lần đầu tiên nha, luôn luôn không quen.”

“Tôi chân tay vụng về, làm cậu mất hứng.”

“Không có chuyện này, tôi thật sự rất vui vẻ! Cậu thì sao? Vui vẻ chứ?”

“Ừh.” Cô gật đầu.

“Từ nay về sau sẽ cùng đi ra ngoài đi chơi?”

“Được!”

“Không, ý của tôi là chỉ có hai người chúng ta.”

“A?” Cô không hiểu.

Xe lái vào cửa ngõ đứng ở bên đường, con người Chung Sĩ Thần chuyển sâu, thái độ cùng ngữ khí cũng trở nên không giống với lúc trước, anh yên lặng nhìn qua cô. “Tôi hi vọng từ nay về sau chỉ có hai người chúng ta hẹn hò với nhau, em nguyện ý không?”

Cô đầu tiên là ngẩn người, rồi sau đó mới bình tĩnh đại ngộ, anh liền nói rõ như vậy? Không báo trước một câu thông báo làm cho cô rối loạn đứng mục, cúi đầu né tránh ánh nhìn chăm chú của anh, không có hăm để trốn, đành phải hai tay không ngừng nắm xoắn với nhau, mặc cho tần suất tim đập rối loạn.

“Linh Nhi.” Anh lớn mật cầm năm ngón tay xanh miết của cô, Hách Linh Nhi run rẩy.

“Tôi không biết.” “Không thể được” ba chữ đang nhìn đến đồng tử của anh thâm tình chờ mong, mềm lòng phía dưới biến thành “không biết”.

“Tôi sẽ đối với em tốt, làm bạn gái của tôi được không?” Chuyện người này can đảm thổ lộ nhất thời làm cho cô choáng váng, ngày thường bạn học hay nói chuyện tựa như biến thành người khác, ánh mắt chăm

chú hết sức chân thành nhập vào lòng của cô, hiểu được biểu hiện khát vọng đối với cô, mà lòng của cô lại vì thế cảm động.

“Tôi...”

“Theo tôi kết giao, em sẽ phát hiện tôi là tình nhân vĩ đại ôn nhu cỡ nào.”

Ánh mắt rùng rục của anh, thái độ nghiêm túc, cùng với thần sắc kiên quyết, đều là vũ khí làm cho nữ hài tử tâm động, Hách Linh Nhi cũng không ngoại lệ.

6. Chương 6

Phương Nghị đứng ở trong văn phòng tầng 90 làm việc, mặt tường ngăn cách ngay ngăn phòng bị bằng thủy tinh, cuối nhìn quang cảnh xung quanh cao ốc Empire State của tiểu bang New York. Cái ly trong tay còn lưu lại một nửa Whiskey, ngón tay vô ý thức mà xoa xoa miệng ly, biểu thị anh đang lâm vào trong trầm tư.

Đến New York thị sát trong hai tháng, gọi điện thoại về Đài Loan, lại luôn tìm không gặp Linh Nhi, nhìn không được làm cho anh nghĩ đến cô bị người đàn ông khác dây dưa, làm hại anh có chút ngồi một chỗ không yên.

Chết tiệt! Cô đơn thuần như vậy, lại trẻ đẹp như thế, sẽ không bị tiểu tử có tư tưởng bất chính nào bắt đi chứ, nhớ lại người con trai đưa cô về, “tay chân nhanh như vậy” – mà hôn hai gò má cô, lần sau sẽ không biết lại làm cái chủ ý gì! Xem ra anh phải hạn chế cô không thể gần gũi quá với người đàn ông khác. Đột nhiên tiếng đập cửa kéo về suy nghĩ của anh.

“Này! Người anh em, đêm nay cùng nhau bay đến Las Vegas cuốn hoan một đêm không?”

Phương Nghị nhìn thần thái sáng láng của Jefferson, anh ta là người hợp tác làm ăn tốt của anh, một người bạn hiểu chiến, đều là một nhà tư bản công nghiệp trẻ tuổi ở trong giới thương mại, chi nhánh công ty ở nước Mỹ đều hợp tác với anh ta. Anh ta và Phương Nghị có điểm chung lớn nhất là hai người đều theo chủ nghĩa độc thân.

“Anh là ngựa tay muốn đánh bài? Hay là vì đi gặp người phụ nữ bên kia?”

“Đều có, thuận tiện giới thiệu mỹ nữ cho anh nhận thức.”

“Không có hứng thú.”

“Sợ không sạch sẽ? Yên tâm! Tuyệt đối là hàng thượng đẳng chọn lựa kỹ càng, như thế nào? Bạn rộn hai tháng, nên thoải mái một chút đi.”

“Không được, tôi chỉ muốn ở tại New York, một mình anh đi thôi! Hoa Hoa Công Tử (Play Boy).”

“Thật sự không đi?” Người bạn chí cốt này gần đây của anh không giống trước đi! Mặc dù biết yêu cầu của anh ấy đối với phụ nữ phải sạch sẽ, nhưng ít ra sẽ không liên liếc mắt hào hứng đều không có, giống như vẫn là thiếu hứng thú đi.

“Chẳng lẽ ngày nghỉ cứ như vậy một người ngủ một mình? Hay là gọi Lina tới cùng anh, anh không ở mấy ngày nay, cô ta chính là phi thường nhớ anh nha.”

Phương Nghị đem nửa ly rượu cuối cùng uống cạn sạch, thuận miệng nói: “Liên kêu cô ta đi!”

“OK! Tôi sẽ kêu cô ấy, xem ra vẫn là cô ta làm anh an tâm, những năm này nhìn anh từ từ đổi phụ nữ, chỉ có Lina an ổn tại chỗ, giống như một câu người Đài Loan các anh hay nói, gọi là... Đông Phương Bất Bại? Phải không?”

Anh cười không đáp, Jefferson mặc dù là người theo chủ nghĩa độc thân, lại luôn có ý xấu muốn nhìn anh rơi vào cạm bẫy tình yêu mà không thể thoát ra của người phụ nữ. Dù sao người phụ nữ muốn làm tình nhân của anh nhiều không kể xiết, lúc nào cũng muốn gỡ thủ đoạn, từng có người phụ nữ xếp đặt trộm tình trùng của anh, muốn dùng mang thai trói chặt lòng của anh, cuối cùng bị anh không chút lưu tình mà đuổi ra khỏi cửa, mệnh lệnh không cho phép cô lại bước vào chỗ ở của anh một bước.

Cho nên tình nhân của anh từ từ bị đổi, anh không ngại người phụ nữ nịnh nọt hay ngẫu nhiên làm nũng, thích tùy hứng cũng không sao, nhưng lại không thể chịu đựng được đối với các cô có tâm cơ thâm trầm. Quá khứ có những tình nhân nghĩ rằng có thể có tất cả tất cả cùng lòng của anh, cũng tính toán mưu kế nhưng sau khi thất bại lại phát hiện bản thân mất tất cả thì trở nên điên cuồng, thậm chí một số gần như điên loạn mà thương tổn bản thân, cho rằng dùng thủ đoạn này có thể đổi lấy thương cảm của anh. Nhưng lại không ngờ anh lại thông hận nhất phụ nữ ngu ngốc, ngược lại nhận được sự tàn nhẫn bỏ đi của anh.

Lina là tình nhân Jefferson giới thiệu tại Mỹ, xinh đẹp như ánh mặt trời hoà với vẻ xinh tươi không gì sánh được, ban ngày cô có thể là tình nhân phong nhã tài hoa, ban đêm thì là tình nhân can đảm, phục vụ đàn ông như được giồng trên thiên đường. Chỉ là, tình nhân chỉ là tình nhân, ngoại trừ quan hệ thể xác ra sẽ không còn có cái gì khác, Jefferson muốn xem kịch? Đợi kiếp sau đầu thai a!

“Đi chết đi Đông Phương Bất Bại cái gì, tôi thừa nhận Lina rất được lòng tôi, bởi vì cô ta sẽ không giống những người phụ nữ khác quần quít lấy tôi, nếu như cô ấy không biết đúng mực, cũng sẽ gặp kết cục giống những tình nhân trước kia. Ngược lại anh, coi chừng chơi đùa quá mức.”

Jefferson nhún nhún vai, cười nói: “Tôi tuyển phụ nữ đều là người xuất sắc trong trò chơi tình yêu, cùng một chỗ thời gian sẽ không vượt qua ba ngày, không giống anh tình nhân cố định, thời gian dài dễ dàng lâu ngày sinh tình cảm, muốn nói các cô yêu anh, người khởi xướng không phải là soái ca lãnh khốc anh sao. Đúng rồi, nghe nói anh mới có một tình nhân mới ở Đài Loan, rõ ràng có thể duy trì năm tháng còn không có bị anh vứt bỏ, xem ra Lina có địch thủ rồi, tôi lại thật là muốn nhìn cô một chút, có cơ hội giới thiệu thử xem sao?”

“Nhanh đi tìm vị tình nhân kia ở Las Vegas của anh đi, ít ở trong này làm chướng mắt.” Lại có hứng thú với người phụ nữ chưa từng gặp mặt, thật muốn đẹp anh ta!

“Ồ! Không được sao? Chẳng lẽ anh ghen?” Đây chỉ là vô tâm đùa giỡn chút, lại ngoài ý muốn đổi lấy đôi mắt như phóng hỏa của Phương Nghị.

Không thể nào! Jefferson phát hiện manh mối không đúng, lập tức xoay người rời đi, không nghĩ tới Phương Nghị lại nghiêm túc như thế, cái đó rất khác thường nha, rất giống lão hổ muốn ăn thịt người, cần phải chuẩn bị trước khi gặp nạn a.

Xem như anh ta chuẩn bị nhanh! Phương Nghị bức bối nói rộng caravat, nghĩ đến chuyện của Linh Nhi tâm tình liền phiền muộn nóng nảy, đối với trêu chọc của Jefferson không hiểu sao lại phát hỏa lớn, anh không muốn đi tìm tội nguyên nhân, đem tất cả đổ lỗi cho sự bận rộn của hai tháng này, đêm nay anh phải phát tiết cho tốt mới được.

Lina là một vị mỹ nhân mắt xanh tóc đen, có được hai bằng cấp thạc sĩ chuyên nghiệp, người phụ nữ như vậy lại tình nguyện trở thành tình nhân của Phương Nghị, cả ngày ngóng trông Phương Nghị đến, nói cô không vội lừa đi tâm của Phương Nghị, nhưng cô biết rõ tính tình cùng cá tính của Phương Nghị, làm phiền anh, yêu cầu anh, giữ lấy anh là 3 điều cấm kỵ, một khi phạm vào một điều trong đó liền có kết cục bị ruồng bỏ, đã có quá nhiều ví dụ cho cô làm tham khảo.

Cô là người phụ nữ thông minh! Đối với bản thân rất là tinh tường, mới sẽ không học những người phụ nữ kia tự ngốc cho là mình thông minh mà làm cho Phương Nghị mất hứng, nhìn cô thành công cỡ nào làm cho Phương Nghị bảo trì hứng thú đối với bản thân, mỗi một lần đều chu đáo, cho dù anh còn có tình nhân khác, cuối cùng luôn lại nhớ mà tới bên người cô.

Vì tối nay anh đến, cô đã chuẩn bị mọi thứ. Mặc kimono bảo thủ kín đáo, cố định búi tóc cao bằng một cây trâm, Lina quỳ trước mặt anh rót rượu, cô có một nửa huyết thống là người Nhật Bản, hiểu được như thế nào biểu hiện ra sự quyến rũ của người phụ nữ Nhật, cao quý mà không ngả ngớn, cũng kiềm đủ sự gợi cảm của người Tây Phương.

Cô đem ly rượu lên đến bên cạnh miệng anh, đã thấy anh không há miệng, bốn mắt nhìn nhau, cô hiểu được khiêu khích trong mắt của anh, vẽ ra nụ cười mềm mại đáng yêu, đem ly rượu uống một hơi cạn sạch liền lui về phía sau gần đến môi anh mà uy cho anh uống. Phương Nghị mở chai rượu uy cô, lại cố ý lệch đi một bên làm cho rượu chảy xuống cổ của cô thẳng đến trong vạt áo. Cô không thuận theo dùng mắt kháng nghị sự ranh mãnh của anh, khoé miệng Phương Nghị hiện ra ý cười, cúi đầu mút dòng rượu, từ cổ xuống

cho đến giữa vú, muốn tháo xuống đai lưng kimono làm cản trở, lại bị cô rời đi, tránh né làm thất lưng kéo xuống.

Lina khẽ cười chạy đến cuối cùng sân thượng, dựa vào lan can khiêu khích nhìn thẳng anh, tháo xuống trâm cài tóc làm cho tóc theo gió thổi bay lên. Đã không có đai lưng buộc lại, kimono bị gió ở trên tầng cao thổi bay lên, lộ ra nửa thân trần trụi, dù cho nửa che nửa đẩy cũng đủ để khiến đàn ông huyết mạch sôi sục.
haizz...khiêu khích thật

Giờ khắc này phàm là đàn ông bình thường thì không cách nào dùng đại não suy nghĩ, tất cả mặc cho dục vọng điều khiển. Nhưng Phương Nghị lại ngoài ý muốn nhớ tới Linh Nhi, thân thể của cô, mặt mũi của cô, không ngừng chiếm lấy suy nghĩ của anh, khiến cho dục hỏa càng thêm bành trướng. Bước nhanh đến phía trước, anh ngang tàng giật xuống quần áo của Lina. Cô vì biến hoá đột ngột của anh mà hồi hộp, chưa từng gặp qua anh luôn linh hoạt lại thất thố như vậy, cho dù ở lúc ân ái vẫn có thể cảm giác được lý trí của anh, hôm nay thất thường như vậy đại biểu cho cái gì? Chẳng lẽ cô thành công bắt lấy được trái tim của anh ấy sao?

“Nghị...” hùa theo đòi hỏi của anh, Lina trong sự kích tình say mê của anh không cách nào tự kiềm chế được.

Sau cuộc mây mưa, Phương Nghị nằm ở trong bồn tắm, Lina ở một bên hầu hạ lau chùi, trên mặt vẫn đỏ sau khi kích tình đi qua. Trải qua một năm cố gắng, cô rốt cục lại hướng phía trước tiến thêm một bước, không thể che hết tung tăng như chim sẻ bị động tâm, cô nói ra “ Nghị, dẫn em cùng đi Đài Loan được không? Như vậy em có thể tùy thời hầu hạ khi anh cần, chưa từng thấy qua anh kích động như đêm nay, em muốn anh mỗi ngày đều đối với em như vậy, cho nên dẫn em cùng đi a, được không?”

“Đài Loan không thích hợp với cô.” Anh nhắm mắt dưỡng thần, không muốn nói quá nhiều lời.

“Tại sao không thích hợp? Sợ em không quen nước quen cái sao*? Yên tâm, em không phải là cô gái yếu ớt, hướng chỉ là nơi có anh ở cùng, cho dù là nơi hoang dã em cũng đi theo, được nha, mang em đi.” Cô làm nũng, lớn mật khiêu khích trên người lão hổ.

(*nguyên văn: thủy thổ bất phục -)

Phương Nghị mày kiếm nhẹ nheo lại, giờ phút này anh cũng không hy vọng có người ở bên cạnh phiền anh, khẩu khí bắt đầu không kiên nhẫn: “Đài Loan có người hầu hạ, cô không cần theo tôi.”

Nếu là ngày thường, cô nhất định sẽ phát giác bực bội trong lời nói của anh, nhưng đêm nay cô là một tiểu mèo hoang đang say mê, quá phận tin tưởng địa vị bản thân ở trong lòng Phương Nghị khác xưa, căn cứ theo điều tra của tình báo, trong quá khứ Phương Nghị chưa từng đối với người tình nhân nào mãnh liệt như vậy, chỉ có đêm nay đối với cô. Cái nhận thức hạng nhất làm cho cô tự tin quá mức rồi, tình yêu say đắm lâu dài đối với anh rốt cuộc ức chế không nổi mà trào ra.

“Tình nhân hiện giờ ở Đài Loan? Cô có thể làm cho anh kích động như đêm nay sao? Nghe nói cô ta chỉ là một nữ sinh 18 tuổi, cô gái Đông Phương không giống người phương Tây trưởng thành được tốt như vậy, không được bao lâu anh sẽ đối với cô ấy mất đi hứng thú, cùng với sẽ tìm một người thay thế, chỉ bằng em...”

“Cô nói đủ chưa?” Một tiếng gầm lên cắt đứt lời của cô, Phương Nghị đứng người lên cầm áo tắm đi đến gian thay đồ, nhìn cũng không nhìn cô. Lina lúc này mới giật mình thấy sự ngu muội của bản thân, cô thật sự quá sơ suất, rõ ràng phạm vào kiêng kỵ của Phương Nghị, làm cho anh vô cùng mất hứng. Vì đền bù sai lầm, cô rất nhanh tỉnh táo bản thân, cầm quần áo đi cầm áo lên cho anh.

“Đừng nóng giận, anh không thích nghe em liên không nói.” Trong mắt đẹp tất cả đều là cầu xin anh tha thứ và bi thương, dùng thân thể xích lỏng đối với anh, nhắc nhở anh thời gian triển miên tốt đẹp vừa rồi. Mặc quần áo, Phương Nghị đi về hướng cửa ra vào.

“Đi.” Vứt xuống dưới một câu như vậy.

“Khoan, khoan đã!” Cô lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, anh cứ như vậy mà đi sao?

“Thế nào? Còn có việc?”

“Ách, không có việc gì, đi đường cẩn thận, lần sau khi nào thì đến?” Cô cười hỏi, cố gắng bày ra vẻ mặt thẳng thắn tự nhiên, nhưng lời nói ra lại không thẳng thắn như vậy, cô vẫn là để ý anh khi nào xuất hiện. Phương Nghị nheo mắt lóe tinh quang, khóe môi hiện nên nụ cười mê người trí mạng, làm cô nhin không được muốn tiến lên dựa sát vào anh, trở thành tù binh ở dưới con mắt đen sâu thẳm của anh.

“Tôi muốn đến sẽ đến, muốn đi thì đi, thông minh như cô, không phải luôn hiểu rõ tính tình của tôi sao?” Lời nói nhẹ nhưng không mang theo một tia cảm tình, dứt câu liền xoay người rời đi, không có lưu lại bất luận ôn nhu gì làm cho cô có thể an ủi.

“Phương Nghị! Anh...” Cô mềm yếu dựa vào ván cửa, rốt cục hiểu được chính mình một năm cố gắng vẫn là thất bại, mắt thấy bóng lưng vô tình của anh, cô hoài nghi người đàn ông này căn bản không có tâm, người phụ nữ yêu anh, chỉ có thể rơi vào kết quả bi thảm. Nước mắt cuối cùng như vỡ đê mà rơi xuống, có lẽ là thời điểm nên rời khỏi rồi.

Hách Linh Nhi bủi môi tức giận đi ở trong sân trường, Chung Sĩ Thần đi theo ở phía sau không ngừng xin lỗi.

Cô thật sự rất giận, dù sao Hách Linh Nhi cô vốn ngu ngốc, nghe không hiểu những truyện cười đồi trụy kia, càng tức giận mọi người so hai người bọn họ với nam nữ diễn viên trong truyện, làm hại cô giết mình hiểu được thì cả người giận đến đỏ mặt, cũng thoát đi hiện trường.

“Đừng nóng giận! Linh Nhi, mọi người hay nói giỡn.”

“Dem chúng ta nói thành diễn viên cấp ba, còn nói là giỡn sao!” Cô tức giận đi nhanh về phía trước, không muốn để ý đến anh.

Đám người Trình Ngải Lâm kia cũng đi theo chạy tới nói giúp, nói là giúp chẳng rằng nói là xem náo nhiệt còn đúng hơn.

“Linh Nhi! truyện cười tình nhục đừng coi là thật sao!” Ngải Lâm cười kêu.

“Không phải tình dục, mà là truyện đồi trụy!” Chung Sĩ Thần sớm sửa chữa, cũng ám hiệu Ngải Lâm đừng tiếp tục càn rỡ.” Tôi biết rõ các người là người phía nam rất bảo thủ, người phía bắc chúng tôi chỉ lạc quan hơn chút, lại không có ác ý. Tôi cũng là người bị hại nha!”

“Vậy sao? Không biết ai là người cười lớn tiếng nhất!” Thở phì phì liếc anh, người vừa rồi mừng rỡ bị nói là vai nam chính giờ phút này lại biện xưng mình là người bị hại, ai tin tưởng nha!

Chung Sĩ Thần chạy gần trước mặt cô, đau khổ cầu khẩn giải thích: “Tôi làm sao biết em nghe không hiểu, còn tưởng rằng em nghe nồng nhiệt như thế?”

“Anh, anh còn nói!” Cô ngượng ngùng kháng nghị.” Dù sao em chính là ngu ngốc!” Cô ngu ngốc nghe không hiểu mới nhất thời cười lớn.

“Đàn ông thường yêu mến phụ nữ ngốc, nhiều người phụ nữ vẫn luôn giả bộ ngốc, tôi nghĩ đây là đặc điểm hiếm có của em.” Ánh mắt của anh chuyển thành nhu tình, đối với thiện lương đơn thuần của cô nhin không được muốn nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay.

Đối với lời nói của anh buồn bực 1 lát, cô phút chốc sáng tỏ, kháng nghị nói: “Anh mắng em ngu ngốc!”

“Đây không phải là mắng, ngốc có rất nhiều loại, ngốc làm cho người ta tức giận gọi ‘ngu xuẩn’, ngốc đến không có thuốc chữa chính là ‘ngu ngốc’, ngốc đến làm cho người bật cười gọi ‘đần độn’, ngốc đến đáng yêu gọi ‘ngốc tử’, ngốc đến thật thà phúc hậu thành thật thì gọi ‘đứa ngốc’, mà em thì là dung hợp vài loại tính cách đặt biệt ở trên, cho nên là vô cùng đặt biệt.” *lý sự cùn gì đây @.@*

Cô ngẫm nghĩ, dùng ánh mắt hoài nghi trừng anh. “Nói ngắn lại, anh là đang mắng em ngốc!”

“Hả? Em không ngu ngốc sao!”

“Chung Sĩ Thần!”

Hai người một đường đuổi đánh, anh ở phía trước cười chạy trốn, mà Hách Linh Nhi thì tức giận đến mặt đỏ truy đuổi. Ở trong mắt người khác xem ra còn tưởng rằng là cặp tình nhân liếc mắt đưa tình với nhau. *vừa đánh vừa đuổi mà còn liếc mắt đưa tình cho té sứt môi à @.@*

Ở trong mắt Phương Nghị, cái này là hình ảnh rất chứng minh. Người phụ nữ của anh rõ ràng cùng người đàn ông khác thân mật như thế! Hơn nữa lại là tiểu tử kia!

“Chung Sĩ Thần, anh đừng trốn!” Hách Linh Nhi giương nắm tay uy hiếp.

“Tôi bắt tôi nè! Bé ngọc.”

Mới định dùng toàn lực mà đuổi đánh thì một bóng đen cao lớn phủ trên người cô, Hách Linh Nhi nghi ngờ ngẩng đầu nhìn về phía người tới, thấy khuôn mặt không thấy 2 tháng bỗng nhiên bất ngờ xuất hiện trước mắt. Phương Nghị mặc bộ tây trang cực kỳ trắng lẹ xuất hiện ở giữa sân trường, ánh mặt trời rực rỡ sau lưng khoát lên cho anh một vòng ánh sáng, trang nghiêm như 1 vị thần, hai con mắt cách 1 lớp kính râm khóa lại đôi mắt ngạc nhiên của cô. Một người đàn ông anh tuấn cực kỳ xuất hiện ở giữa sân trường của 1 đám học sinh mặc đồng phục, lập tức ánh mắt ngạc nhiên từ khắp nơi.

Tháo xuống mắt kính râm, đôi mắt lạnh băng nhìn người ngủ chung lâu ngày không thấy, con mắt lại lộ rang ánh sang nhu hoà.

“Đã lâu không gặp.”

“Phương tiên sinh!”

Anh làm sao có thể xuất hiện ở trong lúc này, không phải đi New York sao? Nhớ là Lily nói anh muốn đi ba tháng.

“Rất kinh ngạc sao?”

“Tôi nhớ anh nói muốn đi New York ba tháng...”

“Tạm thời trở về sớm.”

“Linh Nhi, vị này là –” Chung Sĩ Thần chen ngang vào cuộc nói chuyện của bọn họ.

Phương Nghị xoay người nhìn thẳng y, hai người đàn ông hai mắt nhìn nhau, ganh đua cạnh tranh bay lên giữa trời, ánh mắt Phương Nghị lạnh lùng trầm ổn loại khí phách của quý tộc làm người ta vô tình cảm thấy áp bách, lẫn khí thế và áp lực, Chung Sĩ Thần rõ ràng yếu thế hơn, nhưng tâm anh yêu Linh Nhi cũng không dễ dàng thua như vậy.

Hai người này ở giữa sóng ngầm mãnh liệt mặc cho ai cũng nhìn ra được, Hách Linh Nhi lại trì độ không cảm nhận được, cả đầu óc còn đang đảo quanh vấn đề “tại sao anh ấy lại xuất hiện”.

Chung Sĩ Thần dẫn đầu đã mở miệng. “Tôi là bạn học của Linh Nhi, gọi là Chung Sĩ Thần, xin hỏi vị đại thúc này là...”

Đại thúc? Tiểu tử này chán sống? Rõ ràng kêu anh là đại thúc, nghĩ khiêu khích tính tình của anh? Còn kêu tên của Linh Nhi.

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi.” Phương Nghị lạnh lùng nhả ra sáu chữ.

Hách Linh Nhi trong lòng run lên, sắc mặt trắng bệch, anh... Anh ta rốt cuộc đang làm gì? Dưới ban ngày ban mặt, bạn học lại đang nhìn!

“Anh nói cái gì?” Chung Sĩ Thần cũng là vẻ mặt ngạc nhiên.

“Anh ấy là hay nói giỡn thôi! Chú... Anh ta là chú của tôi.” Linh Nhi bối rối giải thích, nhưng không biết lời nói dối lại giấu đầu hở đuôi, dẫn tới người khác càng nhìn chăm chú thêm.

Cô sốt ruột che dấu như vậy, làm Phương Nghị càng giận dữ thêm, người này là tình nhân anh dùng tiền mua, rõ ràng không để cho anh mặt mũi, nói anh là chú!

“Nguyên lai là ‘chú’, thật sự là thất lễ.” Chung Sĩ Thần sớm chê cười, trong lời nói có trêu chọc rõ ràng.

Ánh mắt hai người đàn ông nổi lên đóm lửa, con mắt Phương Nghị lạnh nhạt liếc nhìn tiểu tử kia, lại hướng bên cạnh nhìn Linh Nhi sắc mặt tái nhợt giống như người chết, cả môi đều trở nên trắng bệch, đây không thích hợp với nhan sắc của cô. Thành linh, đem cô chặn ngang kéo vào trong ngực, nâng lên mặt của cô chuẩn xác không sai mà hôn xuống hai má môi thơm.

Thoáng chốc bốn phía một mảnh yên lặng, Chung Sĩ Thân, Trình Ngải Lâm, bạn học cùng lớp, cùng với người qua đường giáp ất binh đình... Một chút những chuyện phiếm kia, trải qua từng người, tất cả đều đứng hình tại tại chỗ.

Dưới ban ngày ban mặt, một người đàn ông bắt mắt, nhiệt tình ôm hôn nữ học sinh trong ngực, hoàn toàn không tránh ánh mắt kiêng kị của người ngoài, hành vi lớn mật như thế, thật là lần đầu tiên tất cả giáo viên ở Đài Loan nhìn thấy.

Về phần bản thân Hách Linh Nhi, sớm đã ngây ra như phỗng, chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, tùy ý để anh làm bậy mà quên chống cự.

Sau đó cô phát hiện, cả đời này nụ hôn đầu tiên của cô, thật là oanh động vô lâm, kinh động vạn giáo!

7. Chương 7

“Linh Nhi! Người kia là bạn trai em?”

“Cô thật biết giữ bí mật, thì đã có bạn trai, nghe nói anh ta trong sân trường trước mặt mọi người hôn cô, là thật sao?”

“Nhìn cô ta thanh thuần bảo thủ như vậy, tác phong lại to gan như vậy, người thật là không thể xem bề ngoài!”

“Thì ra là cô ta đã có bạn trai rồi, lại còn câu dẫn Chung Sĩ Thân, không nhìn ra cô ta có khuôn mặt thiên sứ, lại lẳng lơ như vậy!”

“Bất cá hai tay, đối phương còn là nhân sĩ xã hội, cô ta cũng thật là lợi hại!”

“Chung Sĩ Thân thật đáng thương, bị cô ta đùa bốn phải xoay quanh!”

“Ban ngày, trước mặt mọi người ôm hôn đều không để ý, người đàn ông kia còn nói cô ta là người phụ nữ của anh, nhìn dáng dấp là đã lên giường!”

Câm mồm! Câm mồm! Câm mồm! Hách Linh Nhi bị dọa cho sợ đến toát ra mồ hôi lạnh, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, ba giờ sáng, cô lại từ trong mộng thức tỉnh. Mới hai ngày, chuyện Phương Nghị hôn cô truyền đi mọi người đều biết, lời đồn đãi hãm hại được khơi ra, này còn chưa kịp, làm cô khổ sở nhất, là ánh mắt Chung Sĩ Thân, hàm chứa không thể tin được cùng với bị lừa gạt chỉ trích.

Lúc ấy Phương Nghị bá đạo hôn cô, không để ý mọi người kinh ngạc bắt cô rời đi.

“Em là của tôi người phụ nữ, hôn em có cái gì không đúng, không cho phép dùng ánh mắt bi thương nhìn tôi! Không cho phép đến gần người đàn ông kia!”

Đây chính lời giải thích của anh ngay lúc đó! Căn bản không chú ý lập trường của cô cùng thể diện, ở đêm qua cuồng dã muốn cô, sau đó như ngày trước biến mất vô hình.

Ai, cô thở dài, xuống giường khoác áo khoác, đi tới ban công ngồi ở trên ghế. Khí trời quá lạnh, cô luôn luôn sợ lạnh, hơn nữa Bắc Bộ ướt lạnh càng làm người không thoải mái. Nhưng giờ phút này cô lại hi vọng gió lạnh có thể thổi tan suy nghĩ rối loạn của cô.

Phương Nghị tuy là ân nhân của cô, lại làm hại cô bị người chỉ trích, khinh bỉ là cô gái lẳng lơ. Cô mặt mũi mỏng, nặng danh dự, nếu như là bình thường cô nhất định khó chịu muốn chết. Nhưng sau đó cô đối với ác ý phê bình của người khác không phải là khổ sở như vậy, cũng không phải là cô không thèm để ý, chẳng qua là có một chuyện khác hơn khôn nhiều cô. Đó chính là – Phương Nghị hôn cô.

Kể từ khi là tình nhân của anh, cô chú ý Phương Nghị cũng không hôn cô, cho dù hôn khắp thân thể mỗi một tác da thịt, thậm chí là... Chỗ kín, anh cũng chưa từng hôn qua môi của cô.

Vừa bắt đầu cô cho là anh cổ quái, nhưng ngay lúc đó hôn là chuyện gì xảy ra? Đêm qua mây mưa, anh hôn dị thường điên cuồng, hai lưỡi quấn quít khêu gợi tình cảm.

Cô khẽ vuốt ve cánh môi, đôi môi cho tới bây giờ còn sưng. Vừa nghĩ tới cái loại đó thần thiết đóng thống cảm thụ, cô không nhịn được toàn thân rung động, giống như có một luồng điện chạy qua toàn thân, run rẩy sợ? Đây là cô lần đầu tiên có loại này cảm thụ – sợ hãi cộng thêm u buồn, chỉ cần nghĩ đến ngày mai còn phải đối mặt với ánh mắt của các bạn học, cô liền không cách nào ngủ.

Cuộc sống của cô đã bắt đầu biến điệu.

Hôm sau, Hách Linh Nhi vẫn là nhắm mắt đi học, trong lớp thêm mắm dặm muối trải qua thêm mắm thêm muối sau, đã không biết là phiên bản thứ mấy, trong đó cao trào đều hướng tới đặc sắc, đã không cho cô giải thích.

Cô tự nói với mình phải nhẫn nại, lời đồn đãi sẽ phai nhạt dần, cũng không thể vì vậy mà chưa gượng dậy nổi.

“Trời ơi, cậu nhìn sau gáy cô ta.”

“Đó là vết hôn của đàn ông, cô ta thật lên giường với đàn ông, mới năm nhất thôi, thật là không biết xấu hổ.”

Một truyền một, tiếng cười trộm này nâng lui bại, Hách Linh Nhi kinh hoàng kéo cao cổ áo, bạn bè khinh bỉ cười giống như châm đâm vào tâm tính thiện lương, đau đến toàn thân cứng ngắc chết lặng. Cho dù người trước người sau đem cô nói khó nghe, thường ngày bạn bè sợ bị dính líu chụp cho danh dâm phụ, cũng không quan tâm tới cô; mà Chung Sĩ Thần cũng ngồi thật xa, biểu tình nghiêm túc lãnh đạm không nhìn ra ý định, Hách Linh Nhi vẫn là gượng chống đi xuống. Nhiều lần cô trốn trong nhà vệ sinh một mình khóc không muốn đi học, nhưng là ngại vì cuối kỳ thi đã tới rồi không thể không đi, đành phải thôi.

Mấy ngày xuống, tứ cố vô thân tịch mịch cùng bị người chen ép khó chịu khiến cô có vẻ có chút tiêu tụy, cho nên sau khi về nhà thường thường một người nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

Hôm nay cô cũng cùng thường ngày ngồi ở ban công nhìn phương xa xuất thần, ngay cả Phương Nghị đi tới phía sau cô cũng không phát hiện.

Lily nói Linh Nhi mấy ngày nay không muốn ăn có chút khác thường, anh từ phía sau ôm cô, động tác không báo trước này khiến cô kinh sợ đến bàng hoàng.

Anh liền thích nhìn thấy vẻ mặt giật mình của cô trông vô cùng đáng yêu, ban qua thân thể của cô mặt ngó anh, nhưng anh thấy là gương mặt vô thần tái nhợt, dung nhan khiến cho chân mày anh nhíu lại.

“Sắc mặt thế nào tái nhợt?”

“Anh lại xuất hiện.” Anh luôn là tới vô ảnh đi vô tung, đem thảm họa tới cho cô cũng không nói làm gì, vào lúc này lại đột nhiên xuất hiện khiến cô mặt mũi biểu hiện đều không vui.

“Không biết anh hôm nay sẽ đến, không có ăn diện nghênh đón thật là xin lỗi.” Dù sao bỏ tiền chính là ông chủ, cô biết!

“Tôi không thích bộ dạng này của em, một chút huyết sắc cũng không có.” Nói xong cúi đầu hôn môi của cô, để cho cô ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, thật sâu mút hôn, cho đến khi cô không thể hô hấp mà kháng nghị đánh anh thì anh mới bỏ qua.

Hách Linh Nhi bị anh hôn thiếu dưỡng mà mở miệng hô hấp, anh rất hài lòng thấy môi cô vì nụ hôn của anh mà có huyết sắc, tuần khoắc khoắc môi nở nụ cười.

“Ghét.” Cô lấy mu bàn tay lau chùi cánh môi.

“Cái gì?” Anh nhướng mày, lần đầu nghe được cô oán trách, hơn nữa vô cùng tinh tường bày tỏ đây không phải là yêu kiều rút lui dã, mà là bất mãn oán hận.

Cô không nói, vẫn là một tay lau môi, chán ghét nụ hôn bá đạo khiến mình thiếu chút nữa mất đi lý trí.

“Không cho phép nữa lau! Dừng tay!” Anh bắt được tay của cô ngăn lại.

Linh Nhi không sợ chết trừng cặp mắt tức giận, cho dù trước mắt anh thoát nhìn bén nhọn đáng sợ. Cô biết đây không phải là thái độ của tình nhân, nhưng cô chính là không khống chế được mình, dùng ánh mắt tức giận tố cáo bá đạo của anh cậy mạnh, dư thừa dư dả cùng không tôn trọng!

“Em ở đây tức cái gì? Tôi từ xa chạy về, cũng không phải là vì muốn xem sắc mặt của em.”

“Cũng vậy thôi, tôi cũng không muốn nhìn sắc mặt của anh.” Cô ở vuốt khe râu cọp, rất rõ ràng, con cọp giận uy tùy thời hết sức căng thẳng.

Nhưng là ngoài dự tính của cô, Phương Nghị không tức giận, gương mặt tuần khốc chuyển từ tức giận, ngạc nhiên sang nụ cười hứng thú. Anh phát hiện gương mặt mới của tiểu tình nhân, thì ra là cô cũng biết câu gấu. Còn tưởng rằng cô mọi việc chỉ biết ngoan ngoãn thuận theo, khi cô lần đầu tiên đem chi phiếu mười vạn ném trên người anh cũng không thấy cô tỏ ý tức giận ra bên ngoài, mặc dù hôm nay không biết là chuyện gì chọc cho cô mất hứng, thế nhưng anh lại tràn đầy hứng thú thưởng thức một diện mạo khác của cô, loại cảm thụ này giống như ăn nhiều đồ ngọt, thỉnh thoảng đổi lại ném thử một chút, có mùi vị khác trong lòng.

“Chuyện gì mất hứng?” Anh nâng cằm cô lên.

Hai đôi mắt phân cao thấp với nhau, vừa đầu cô còn tức giận không sợ ánh mắt của anh, thời gian lâu dài, cô dần dần tỉnh táo lại, có lẽ là thu hồi sự kích động, cũng có lẽ là đôi mắt đẹp như sao bây giờ lại sắc bén, khi anh lấp lánh nhìn gần, Hách Linh Nhi đúng là vẫn còn thua. Cô không phải là sớm tòng mệnh rồi? Dù sao tiền thân chính là lão Đại, trong hợp đồng cũng không quy định anh trước mọi người không thể hôn cô. Muốn khiêu khích cơn giận của anh? Thôi! Người này sợ là sẽ không hiểu anh mang cho cô nhiều bi thảm khó chịu, kháng nghị thì như thế nào, cô là tình nhân a, nào có tư cách nổi dóa.

“Thật xin lỗi, buột miệng, tôi sẽ sửa, muốn uống trà sao? Tôi giúp anh.” Lửa giận thu lại, thay thế chính là nụ cười ôn uyển miễn cưỡng.

Không nói? Như vậy chẳng phải không có ý nghĩa! Phương Nghị mạnh mẽ ôm chặt cô không thả.

“Em rõ ràng đang tức giận, có gì bất mãn liền nói rõ, chớ gặt tôi!”

“Anh đa tâm, tôi có ăn có ở có mặc, cao hứng cũng không kịp, làm sao tức giận.”

“Trừ tên ăn mày, người nào chưa ăn không có ở không có mặc? Đây không phải là lý do, nói cho có sức thuyết phục một chút.”

“Tôi thật sự không sao.” Nhịn được thật vất vả đè xuống xung động, cô không muốn gây gổ.

“Bình thường nói không có chuyện gì người càng là có chuyện, chẳng lẽ – là vì tôi?”

“Không phải.” Anh còn không hiểu sao! Đoán ra là mình gây họa.

“Rõ ràng là có, còn phủ nhận.” Chẳng lẽ cô gái nhỏ này yêu anh?

“Sự thật chính là sự thật, tôi có gì mà phải phủ nhận!” Coi như nói, cá anh cũng sẽ không biết lỗi, cô cần gì tức khí!

“Đừng cho là tôi không biết, em phủ nhận cũng không gạt được tôi.”

“Có ý tứ gì?” Chẳng lẽ – anh thật biết chuyện của cô ở trường học?

Anh ánh mắt chuyển nhu, nâng tay cô cùng cằm, tay trên gò má mềm mại, nói nhỏ: “Xem em tiêu tụy thành bộ dáng này, muốn không biết cũng khó, ủy khuất em.”

Lần đầu cảm nhận được anh ôn nhu, thật ngoài ý muốn của cô, vốn là buồn bực ở trong lòng tức giận tựa hồ dần dần bị cái nhu tình xuân thủy dập tắt, đối với loại ma lực con mắt thôi miên cô, mà quên phản kháng anh đưa tới gần hơi thở. Em yêu tôi, đúng không?” Mối của anh niêm thiếp cánh môi mềm mại của cô.

“Hả! Anh nói cái gì?” đẩy anh ra, từ trong hoảng hốt thức tỉnh.

“Tôi nói, em yêu tôi.” Anh cười đến tự tin vui vẻ.

“Tôi nào có!”

“Còn nói xạo, tiêu tụy, đáng vẽ hồn vía trên mây, không phải là yêu tôi là vì việc gì?”

“Anh, anh người này thật là –” Cô tức giận đỏ mặt nói không ra hơi. Mấy ngày nay bởi vì cái tình kiêu ngạo kia, cô chưa đồng ý liền trước mặt mọi người hôn cô, làm hại cô bị bạn bè nói là dâm nữ, vào lúc này lại không tuyên cáo cô yêu anh! Anh cho anh là ai vậy! Lớn lên đẹp trai mà có thể tự đại sao! Có tiền liền không dậy nổi ư, cho là người phụ nữ khắp thiên hạ vừa gặp anh không không chế được phải quỳ gối trước mặt anh?”

“Đỏ mặt? Tôi liền thích nhìn đáng vẽ xấu hổ của em, hai má đỏ hồng vẫn còn găng nói dối.” Dem cô mím chặt đôi môi trở thành ngượng ngùng, chân ý bên ngoài! Anh cư nhiên không ngại cô yêu mình, ngược lại có cảm giác vui mừng. *Ôi~ có người tưởng bỏ kà*

Cô thật giận! Đè nén tức giận lần nữa bại hiện.” Anh cho rằng anh là ai! Phan An tái thế? Trước tôi có lẽ sẽ thừa nhận anh thật sự là người đàn ông có mặt mũi, nhưng đang bị anh hại thân bại danh liệt, tôi hận không lập tức biến khỏi trái đất này, không muốn phải nhìn thấy kẻ ngông cuồng không có thuốc chữa như anh nữa!”

“Tôi hại em thân bại danh liệt? Em nói gì vậy?” Nụ cười lặn mất, đối với lời cô nói không hiểu.

“Đều là anh! Tùy tiện ở trước mặt người khác hôn tôi! Hại tôi bị mọi người mắng thành dâm phụ, mỗi ngày đều muốn chịu được người khác giễu cợt cùng thóa mạ, tôi mặc dù là tình nhân của anh, cũng không phải có thể mặc anh mang tôi ra như hàng hóa!” Rốt cục nói ra khỏi miệng, cô thở hổn hển, đầy bụng oán khí cùng ủy khuất không thể thu lại.

Phương Nghị đầu tiên là ngẩn người, rồi sau đó không vui chất vấn: “Cái gì gọi là hàng hóa? Đừng nói cho tôi em mất hứng là bởi vì tôi hôn em?”

“Trước mặt mọi người lam như vậy thật mất mặt! Hại tôi ở trường học không đất đặt chân!”

“Chẳng qua là hôn, hôn có gì ngạc nhiên, chớ cùng tôi oán trách lời của những tiểu quỷ chưa từng thấy cảnh đời, tôi còn gặp qua không ít sinh viên đại học ở trong bụi cỏ trần truồng lăn lộn, trước mặt mọi người hôn coi là cái gì!”

“Anh... Anh thật vô sỉ!”

Thần sắc anh trầm xuống, cánh tay dùng sức kéo cô lại. “Không cho phép mắng tôi! Đừng quên em là tình nhân tôi mang tiền ra mua, nếu như tôi vô sỉ, em lại cao thượng?”

Hách Linh Nhi rung mình, sự khinh bỉ trong lời nói của anh làm trái tim cô đau đớn, cô có thể chịu được bạn học cười nhạo chửi rủa, lại không chịu nổi Phương Nghị khinh thường, cô không muốn anh dùng ánh mắt đó cùng lời nói tới tổn thương cô! Cô không muốn!

“Buông tôi ra! Anh làm đau tôi!”

“Đau? So với việc này còn đau hơn!”

Cô còn chưa ý thức được, Phương Nghị ôm cô lên vào phòng ngủ, ném cô ở trên giường.

“Anh muốn làm gì?” Cô kinh hoàng bảo vệ áo sắp bị xé.

“Ở trên giường, trừ làm việc kia, em nghĩ còn có thể làm cái gì?” Giọng nói vô cùng hèn hạ.

“Không muốn.” Cô bắt đầu sợ, sợ sự khinh bỉ trong mắt anh.

“Em nghĩ chơi bả hí, lại chơi đùa trên đầu, đúng lúc tôi thích thú, theo em vui đùa một chút.” anh thô bạo xé quần lót của cô ra, ngay cả tiền hí cũng miễn.

“Dừng tay! Dừng tay!” Cô ra sức giãy giụa đánh, như vậy cùng gái điếm có gì khác, cô không chịu nổi giao hợp với anh trong tình cảnh này.

Ánh mắt của anh cùng sức lực khiến cô sợ hãi, bị anh khinh bỉ tổn thương này gấp trăm ngàn lần người khác, cô không muốn anh đối đãi với cô như vậy, bởi vì như vậy sẽ làm cô ngay cả chút tự ái cuối cùng cũng không có. Anh dã man điên cuồng rốt cục bức ra nước mắt của cô, nước mắt lặng lẽ chảy xuống hai gò má cô, thẳng xuống gối. Phương Nghị chấn động mạnh một cái, ngưng động tác cào xé.

“Van xin anh đừng như vậy tôi biết sai rồi, tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời, xin anh đừng như vậy.” không muốn dùng ánh mắt kinh bỉ nhìn cô, đây là nội tâm của cô muốn nói lại không nói thành lời.

Phương Nghị phút chốc buông cô ra, thân hình thịnh nộ có phần u tối, cô trốn vào trong chăn mệt mỏi núp ở một góc, vẻ mặt của anh biểu lộ anh rõ ràng phiền giận, giống như lưỡi kiếm sắc bén đâm vào khiến cô khó chịu. Phương Nghị ánh mắt rực cháy nhìn cô, không tiếng động trầm mặc càng làm người sợ hãi, không có bất kỳ nước mắt của một người phụ nữ nào có thể ảnh hưởng anh, người phụ nữ trước mắt không nên là một ngoại lệ, nhưng sự thật trước mắt, nước mắt cô đúng là rung chuyển anh.

“Đáng chết!” Anh cư nhiên quan tâm cô, quan tâm cô tố cáo, quan tâm cô bất lực như bị dao chém! Anh còn để ý của mình quan tâm, cái gì cùng cái gì sao!

“Cảnh cáo cô, tôi ghét nhất người phụ nữ tâm cơ không muốn vô cớ giường oai, tôi không có thời gian chơi với trò chơi nhảm nhí đó với cô!”

Cô co rúm lại đem chăn bọc xung quanh thân thể chặt hơn, Phương Nghị âm trầm lãnh khốc khuôn mặt dọa cô sợ không dám khóc thành tiếng, lần đầu nhìn thấy anh cảm tức như vậy, anh nhất định là ghét cô.

“Đừng đùa bỡn tôi.” Anh cảnh cáo, đưa lưng về phía cô lệ đầy mặt hướng ra cửa sổ, khói thuốc một điếu lại rút ra một điếu.

Suốt đêm, anh cũng không chạm qua cô nữa, nhưng vẫn nằm cùng giường với cô, chẳng qua là dùng bóng lưng lạnh lùng coi thường cô.

Hách Linh Nhi mất đi bằng hữu, ở trong lớp cô đơn chiếc bóng độc lai độc vãng. Có liên quan đến lời đồn đại lao xao về cô, trải qua một hồi thêm mắm thêm muối, đem cô hình dung thành cô gái hư hỏng. Cô không trách người khác, hiện tại duy nhất có thể làm đúng là kiên cường học xong đại học.

Gần đến thi cuối kỳ, vì nộp báo cáo, Hách Linh Nhi ở lại Đồ Thư Quán của trường tra tin tức, cũng bảo tài xế không cần chờ cô. Đi ra Đồ Thư Quán lúc sắc trời đã tối, cô bước chậm ở trong trường học, bất tri bất giác đi tới một góc sân trường trong rừng, nơi này cách xa đám người, là một nơi yên lặng. Cô không vội trở về, bởi vì – sợ nhìn thấy anh. Nhớ lại tình cảnh ngày đó, ánh mắt bén nhọn lạnh lùng đó, như muốn đem cô xé rách, nhưng khiến cô càng sợ, là sự khinh thường trong ánh mắt anh, vì thế cô cố ý trì hoãn thời gian về.

Kể từ ngày đó, Phương Nghị đối với cô cực kỳ lãnh đạm, cô đã có chuẩn bị tâm lý bị hủy ước. Lily nói qua không có một tình nhân nào có thể vượt qua ba tháng, Phương Nghị không phải là người có thể chọc, chọc tới anh tình nhân không có một người nào tới kịp đợi đến lúc nhìn thấy ánh mặt trời ngày hôm sau liền lập tức bị đuổi ra hoa trắng. Nhưng là cô đợi ba ngày, một chút động tĩnh cũng không có, cuộc sống cùng trước kia giống nhau, Phương Nghị lại biến mất, nghe nói đi London, dự định vào hôm nay trở về.

Nghĩ đến sau khi trở về phải đối mặt với anh, cô không khỏi trốn tránh tới đây suy tư. Bởi vì trầm tư quá mức, không phát giác được có người đang lặng lẽ đến gần. Chợt một cánh tay mạnh mẽ từ phía sau ôm lấy cô, che miệng không cho cô kêu lên.

“Đừng động! Ngoan ngoãn đi theo tôi!” Giọng của nam tử xa lạ kéo cô tới nơi âm u.

“Không.” cô không cách nào kêu thành tiếng, mạnh mẽ bị mang tới một gian nhà kho vắng vẻ nhất trường, trừ nhân viên tạp vụ, người bình thường sẽ không tới đây. Người này tựa hồ nhìn không giống người ở nơi này, liền bắt đầu kéo áo cô.

“Không muốn!” Trong bóng tối cô sợ hãi giãy giụa.

“Còn giả bộ làm thánh nữ, ai cũng biết cô giỏi câu dẫn đàn ông nhất, ngoan ngoãn cởi sạch quần tránh nỗi đau thể xác.”

Sắc mặt cô trắng bệch, hối hận mình không nên trẻ như thế còn đi một mình đến nơi vắng vẻ này.

Nam tử sắc dục đè cô trên mặt đất, Hách Linh Nhi liều mạng giãy giụa, trong lúc phản kháng dùng sức đá ngay giữa chỗ hiểm của đối phương, thừa dịp đối phương đau đến khóc không ra nước mắt hết sức tông cửa xông ra. Đời này hai lần gặp phải sắc lang muốn cưỡng bức cô, thật có thể nói là cũng lãng về đến nhà! Lần trước là Trần quản lý, lần này là không thấy rõ khuôn mặt nam tử xa lạ.

Cô liều mạng trốn, càng không ngừng chạy, cho đến mình khí lực dùng hết mới thôi.

Phương Nghị trầm mặc ngồi ở phòng khách, từ đầu tới cuối nghiêm mặt, gương mặt nghiêm nghị có thể dọa người khác bị bệnh tim kim chỉ giờ chỉ hướng mười một giờ đêm, Linh Nhi vẫn chưa về. Người hầu người thấy được trên người chủ nhân mùi thuốc súng, vì tránh bị vô tội liên lụy, sớm một chút thừa cơ rời đi. Lily bởi vì lo lắng Linh Nhi đợi đến muộn, len lén liếc chủ nhân một cái, biết quan hệ của bọn họ gần đây không quá tầm thường.

Cẩn thận một chút đi tới bên cạnh chủ nhân.”Ông chủ, mấy gian phòng toàn bộ quét dọn xong, ngài có muốn nghỉ ngơi trước, tôi đã trải ga giường...”

“Khổ cực cho cô, đi về trước đi.”

“Nhưng là...”

“Cô nghe lời tôi nói.” Không nên cẩu kính, giọng nói lạnh lùng đủ làm cho người ta không dám nhiều lời nữa.

Lily mặc dù lo lắng tiểu thư nhưng cũng không có cách nào, tiểu thư về muộn đã chọc giận chủ nhân, điều cô có thể làm cũng chỉ có thể vì cô khẩn cầu.

Chỉ là, không biết có phải hay không cô nghi ngờ, cảm giác chủ nhân lần này tức giận không quá tầm thường, anh mặc dù tính khí không tốt, cũng không phải người dễ bị chọc giận, nếu thật bị chọc giận anh bình thường là phát tay áo đi, sẽ không ở chỗ này làm. Vừa mới liếc trộm một cái, gương mặt đó rõ ràng đã giận tới tím bầm, vẫn còn có thể bảo trì bình thản ngồi ở chỗ đó, là lo lắng an nguy của tiểu thư sao? Xem ra tối nay cũng không an bình.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hách Linh Nhi lê bước chân nặng nề về nhà, tối hôm qua kinh hiểm tránh được một kiếp, núp ở bàn giáo viện trong phòng học không dám ra, cho đến khi sắc trời sáng dần, cẩn thận ngồi tắc xi trở về nhà. Nỗi khiếp sợ vẫn còn, run rẩy hai tay mở cửa ra, ông trời phù hộ! Chỉ mong Phương Nghị đã đi rồi, lại lạnh lại một mẻ cô bây giờ không cách nào nữa đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng đó.

Bước nhẹ tới gần cửa phòng ngủ muốn mở cửa tay dừng ở giữa không trung, cô bây giờ rất sợ nhìn thấy anh, nếu như Phương Nghị không đi nói làm sao bây giờ, cô có thể tưởng tượng anh sẽ dùng một đôi hung mãnh nhìn chằm chằm cô. Nghĩ đến đây, cả người bắt đầu e sợ co lại, hay là tới tủ giày kiểm tra giày của anh còn ở đây không, nếu người còn ở đó, cô tính toán cầm thẻ ATM chạy tới quán trọ.

Mới quay người lại, cái mũi của cô lập tức đụng vào một mặt tường đồng vách sắt, đau đến mức cô lập tức che mũi thấp giọng hô, còn tới không kịp hiểu chuyện gì xảy ra, liền nhìn thấy hai con người có hai đốm lửa nhỏ xám xịt đang lườm cô.

“Phương... Tiên... Sinh”

“Suốt đêm đi đâu?” Vây lấy cô là một thanh âm rất nhẹ, rất nhẹ.

“Ồ... nhà bạn học.” Cô thật hối hận bình thời không có thấp hương bái Phật, ngay cả ông trời cũng vứt bỏ cô.

“Suốt đêm?”

“Ừ kỳ thi sắp đến rồi, cho nên...” Cô kinh sợ nhìn anh.

“Trở về tại sao không vào phòng?”

“Sợ, sợ đánh thức anh.”

“Vậy sao? Tôi thấy giống như là muốn chạy đi.”

“Phải... Không! Không phải vậy!”

Sắc mặt của anh khó coi tới cực điểm, người phụ nữ này liên tục nói láo! Quả thật ngu xuẩn đến làm người ta muốn bóp chết cô!” Cả đêm không về, trở lại còn muốn chạy, như vậy không muốn thấy tôi?”

“Không phải vậy! Tôi chỉ là...”

“Chỉ là cái gì,” nắm bả vai của cô lay.

Anh có vẻ tức giận, làm cô thật sợ, anh sẽ đánh cô sao? Ông trời! Cô hiện tại không chịu nổi bất kỳ kích thích cùng tổn thương. Bị thái độ hung bạo của anh ép, cô kêu ra tiếng.” Tôi chỉ muốn một người hảo hảo yên tĩnh. Không cần để ý tôi!”

“Cô –” Níu lấy cổ áo của cô rỗng giập, này đúng sức làm rơi áo khoác ngoài của cô xuống, thất thần nhìn quần áo của cô bị rách trước mặt. Phương Nghị một hồi ngạc nhiên, lập tức phát hiện chuyện không đúng.

“Chuyện gì xảy ra? Quần áo vì sao lại rách?”

“Không có!” Hai tay sợ hãi che giấu.

“Tới đây!” Mạnh ôm cô vào phòng, mở đèn nhìn rõ, cả người đều bị tổn thương tím bầm đập vào mắt đấy.

(Đổi xưng hô)

“Xảy ra chuyện gì?” Phương Nghị giận dữ hét.

Bị cơn giận của anh hù dọa, Linh Nhi sợ hãi muốn tránh. Cô bịt mắt, kêu lên: “Tôi không sao! Không cần lo tôi!”

“Ngoan ngoãn đừng cử động cho tôi! Đem quần áo dơ cởi xuống!”

“Không muốn!”

“Em cố ý làm tôi tức chết!” Tới mức này rồi, thậm chí ngay cả đụng cũng không cho anh đụng!

“Bởi vì người ta hiện tại rất xấu.” rốt cục không kiềm chế được kích động mà rơi nước mắt, cô không muốn cho anh thấy cô chật vật xấu xí.

Phương Nghị ánh mắt trong nháy mắt chuyển thành nhu hòa, thế nào anh lại chọc cô khóc? Không nỡ nhìn cô khóc, thương xót cô, anh vuốt bàn tay cô truyền hơi ấm.

“Thân thể của em tôi đều nhìn qua, là đẹp là xấu là do tôi quyết định, nếu như em không ngoan ngoãn nghe lời, tôi không biết bước kế tiếp sẽ làm ra chuyện gì.”

“Anh không nên tức giận, tôi sẽ nghe lời.” nhe răng cười thống khổ trước mặt khiến cho người say mê không thôi.

Phương Nghị cẩn thận cởi quần áo của cô xuống, thân thể nhiều chỗ tím bầm khiến chân mày của anh càng nhíu chặt lại, giờ phút này vẻ mặt của anh âm trầm nghiêm túc làm cho lông của người khác dựng đứng. Phát sinh chuyện gì người sáng suốt vừa nhìn biết ngay, vẻ mặt của anh kinh khủng như muốn đem người bầm thây vạn đoạn.

Linh Nhi nhìn ra tâm tư của anh, hốt hoảng giải thích “Tôi... Tôi không sao! Chỉ có quần áo bị rách thôi, tôi còn là trong sạch không để cho anh mất thể diện!”

Đáng chết! Cô đang nói cái gì? Ai quan tâm chuyện không mất thể diện! Anh giận đến mức muốn liều mạng với người dám chạm đến người phụ nữ của anh!

“Móng tay em chảy máu?” Nắm cổ tay của cô hỏi.

Linh Nhi buồn bực nhìn móng tay mình, lắp bắp nói: “Đây không phải là máu của tôi.” Thì ra là lúc cô giãy giụa, khiến đối phương bị thương. Phương Nghị không nói hai lời, cầm dao cắt móng tay cô có dính máu của cô, cho vào trong túi giấy vệ sinh, sau đó ôm cô trần truồng đi vào nhà tắm.

“Anh làm gì?” Cô hốt hoảng giãy giụa.

“Rửa miệng vết thương, tránh bị nhiễm khuẩn.”

“Tôi tự mình làm được rồi”

“Câm miệng! Nghe tôi.”

Cô không dám cự tuyệt nữa, khuất phục trước đe dọa của anh ngoan ngoãn cầm mồm, mặc cho anh vì mình từ đầu đến chân rửa sạch cũng chà lau thân thể, trừ chuyện trên giường, hành động thân mật như vậy khiến cô cảm thấy lạ lùng.

Tắm xong, cô ngồi ở mép giường ngoan ngoãn để cho anh bôi thuốc. Linh Nhi tò mò nhìn chằm chằm Phương Nghị quỳ ở bên cạnh cô, mặc dù anh hung phải dọa người, vì cô rửa sạch tay cũng rất ôn nhu. Nhất là lúc rửa những vết thương đặc biệt cẩn thận, vào lúc này lại giúp cô bôi thuốc, động tác tỉ mỉ như vậy cùng thái độ hung thần ác sát bây giờ rất không giống nhau.

Anh không phải là vẫn còn giận cô sao? Vì sao lại dịu dàng với cô như thế? Mà cô bởi vì sự dịu dàng khó có của anh mà tim đập thình thịch! Khi anh tháo bỏ mặt nạ nghiêm nghị biểu hiện sự tỉ mỉ thì lúc này anh là không đủ uy hiếp, cũng làm cho cô bỏ lòng phòng bị có thể cẩn thận quan sát anh.

Lông mi của anh rất dài, rất đẹp, giữa hai lông mày có dấu vết của nếp nhăn, chứng tỏ anh không phải là người thường xuyên tức giận mà chính là có thói quen nhíu mày, cô đoán hai loại tình huống đều có. Hơn nữa, cái mũi anh tuấn rất có hình, cùng Thanh Mỗ • Khắc Lỗ Tư rất giống, có đường cong. Khẽ mím môi môi mỏng đường cong rõ ràng, đan vào vô tình cùng kiên quyết, đích xác là vô cùng... mê người.

Anh nhìn như vô tình lại thật giống như có tình? Người đàn ông như vậy không nên quỳ gối vì cô. *chắc đang quỳ sức thuốc*

Cô không nhận được hỏi ra lời, "Anh có phải hay không lo lắng tôi lưu lại vết sẹo khiến anh mất thể diện, cho nên mới có lòng tốt giúp tôi rửa sạch thoa thuốc?"

Thật ra thì trời mới biết cô bình thường sẽ không ngốc tới mức này, nhưng ở trước mặt Phương Nghị cô lại luôn như vậy, nhìn đến anh chậm rãi giương mắt thả ra băng hàn lãnh, Linh Nhi lập tức hiểu cô hỏi một vấn đề ngớ ngẩn, mà lần này có lẽ không phải là chuyện giận một bữa, mặt của anh thoát nhìn giống như định đem cô bóp chết.

"Nhưng nếu không phải là lo cho vết thương trên người em trước, tôi nhất định sẽ cho em biết, chọc tới người của Phương Nghị kết quả thế nào, món nợ này trước thiếu, chờ em thương lành tôi sẽ giúp em đòi."

Cô cắn môi dưới, sắc mặt tái nhợt bởi vì sợ mà càng thêm trắng bệch.

"Lên giường ngủ." Anh ra lệnh.

Linh Nhi bất an ngủ ở trong ngực anh, đêm qua kinh hồn rở mồn một trước mắt, lại bị người đàn ông bên cạnh uy hiếp, hiện tại bảo cô sao ngủ được?

Chỉ là chuyện vừa đúng ngược lại, thể xác và tinh thần mệt mỏi cô rất nhanh tiến vào mộng đẹp. Phương Nghị si nhìn cô ngủ, thỉnh thoảng thấy cô bởi vì nổi khiếp sợ vẫn nỉ non bất an, lúc này anh sẽ ôm chặt cô, lấy ấm áp bàn tay vuốt mặt cô che chở, thỉnh thoảng hôn trán cô ở bên tai nhẹ giọng an ủi, cô bởi vì an ủi mà lắng đọng bất an, trong ngực anh tưởng hòa an tĩnh ngủ.

Nếu như cô không có ngủ, cũng sẽ không bỏ lỡ chân tình duy trì trăm năm khó lộ trên gương mặt Phương Nghị, anh tỉnh tể in lại vô số nụ hôn trên mặt của người phụ nữ trong ngực, đau lòng với chuyện cô gặp, may mắn cô bình an vô sự. Nhìn vết tím bầm trên người cô thì trên mặt anh hiện ra vẻ âm trầm chưa bao giờ có, anh sẽ không bỏ qua cho tên làm tổn thương cô, cho dù phá lệ vận dụng quyền thế cùng tài lực, anh cũng muốn tra ra người này!

Chọc tới người của anh, anh tuyệt không bỏ qua cho!

Bất kể Linh Nhi có nguyện ý hay không, Phương Nghị bá đạo quyết định cô nhất định ở nhà nghỉ ngơi một tuần lễ chỉ có thể ở trong phạm vi anh nhìn thấy. Cô muốn kháng nghị, lại cuối cùng khuất phục trước anh, tâm bất cam tình bất nguyện đợi tại trong căn hộ. Cũng có lẽ là sợ đối mặt ánh mắt của bạn học, hơn nữa cách cuộc thi chỉ còn mười ngày, nên thượng iển độ lên một lượt rồi, cho nên anh nên cũng không kiên trì như vậy, theo ý của anh ngoan ngoãn đợi tại trong căn hộ đọc sách.

Mà Phương Nghị phương diện này là thâm vận dụng sức ảnh hưởng ở chính quyền và các quan lớn, ép buộc hội đồng quản trị T nhìn thẳng chuyện này, khiến cho trên hội đồng quản trị khủng hoảng, toàn lực phối

hợp điều tra, cung cấp tất cả hoàn cảnh của sinh viên và giáo viên. Căn cứ vết máu hóa nghiệm tìm ra nhóm máu, sàng chọn ra những người có chung nhóm máu, phân loại theo thứ tự ưu tiên, cuối cùng lấy DNA tra ra nghi phạm là chuẩn bị nghỉ học, vì bảo vệ danh dự của Linh Nhi, công khai dưới tình huống một tội danh khác, theo trừng phạt của Phương Nghị, tóm lại, kết quả rất thê thảm là được.

Những thứ này đều không cho Linh Nhi biết bí mật xử lý, vì khiến cô an tâm, Phương Nghị vắn vắn cho cô biết tin đã bắt được tên du côn. “Bắt được?” Cô kinh ngạc hỏi, không có báo án, không có bút lục, thậm chí ngay cả đầu mối đối phương cũng không cung cấp, cảnh sát như thế nào bắt được sắc lang?

“Không tệ, chộc tới người của tôi sẽ không thể ung dung bên ngoài quá lâu.”

“Là anh gây áp lực bắt cảnh sát tra án?” Lấy tính tình của anh cùng quyền thế rất có thể sẽ làm như vậy.

“Cảnh sát chẳng qua là từ bên cạnh hiệp trợ, tôi tự nhiên có phương pháp xử lý.”

“Làm sao có thể?”

“Thế nào không thể nào? Em dám nghi ngờ năng lực của tôi?”

“Tôi không phải là ý này, tôi chỉ là –” tính khí người đàn ông này thật rất kém.

“Chỉ là cái gì?” Ánh mắt sắc bén khóa cô không thả.

“Chẳng qua là không thể tin được có người như anh thần thông quảng đại, khiến tôi sùng bái muốn đầu rạp xuống đất.” Cô âm thầm thở dài.

Phương Nghị vì lời của cô trong nháy mắt giật mình, rồi sau đó hân hoan ôm cô vào ngực.

“Ồ! Dễ dàng như vậy liền sùng bái tôi, về sau thế nào được!”

“Hả? Anh cứ nhiên làm thật? Không thể nào?” Lần này là thật chất vấn rồi!

Lời vừa ra khỏi miệng cô lập tức hối hận, có biết con ếch đụng phải rắn độc có kết quả ra sao? Cô cùng Phương Nghị tình cảnh giờ phút này chính là ví dụ chính xác nhất.

Anh sớm nói qua, sẽ không bỏ qua cho kẻ chạm vào người của anh, mà anh mến yêu tình nhân – Hách Linh Nhi, tất nhiên đặc biệt đối đãi.

Linh Nhi bị anh không có hảo ý cù cười đến lúc cầu xin tha thứ, không nghĩ tới anh sẽ bướng bỉnh cù cô, anh rốt cuộc là người đàn ông thế nào? Có lúc cậy mạnh không nói đạo lý, vô tình khiến người tan nát cõi lòng, có lúc lại là người dịu dàng, phát ra mị lực mê người; có lúc rồi lại như hiên tại, bướng bỉnh giống như đứa trẻ, thân thiết mà bình dị gần gũi, anh thay đổi khiến cô không biết theo ai.

Phát hiện mê hoặc trong mắt cô, Phương Nghị chẳng qua là cười, niềm thiếp mê của cô tới quần quít, Linh Nhi khẽ nhắm mắt, cảm thụ anh xúc giác cùng đoạt lấy, da thịt thân thiết, lại có không giống lúc trước, một trận tê dại run rẩy đánh tới, từng cái chạm tới dễ dàng ở cô mỗi một tác da thịt liệu bốc cháy nhiệt. Mà cô, cũng tình nguyện đắm chìm vào trong đó, phối hợp động tác của anh không hề nửa kháng cự.

Giật mình cô khác hẳn với nhu thuận thường ngày, anh càng cẩn thận từng li từng tý yêu cô, không phải là cưỡng bách cùng bá đạo, ngược lại là hơn nhu tình như nước thỏa mãn cô.

“Linh Nhi.” anh than nhẹ.

Hai người này, sau khi phát sinh nhiều chuyện như vậy, trong lòng đều thay đổi, về sau sẽ phát triển như thế nào cũng không thể biết được.

8. Chương 8

“Đi Mỹ?” Hách Linh Nhi mới vừa kết thúc ngày thi cuối cùng, buổi tối hôm đó Phương Nghị liền tuyên bố ngày mai muốn cô cùng anh đi Mỹ.

“Tôi muốn đi New York thị sát công ty, dù sao em cũng bắt đầu nghỉ đông rồi, vừa đúng lúc cùng đi luôn.”

“Đi New York thị sát? Vì sao em phải đi theo?” Cô không cho Phương Nghị là một người đàn ông thích mang theo tình nhân, anh mặc dù cuồng dã không kềm chế được, cũng tuyệt đối công và tư rõ ràng. Mặc dù đối với quyết định của anh cô vừa mừng vừa lo, nhưng mà, cô trong mắt anh dù sao cũng chỉ là tình nhân không phải sao? Hơn nữa, anh ở Mỹ không phải cũng có tình nhân sao? Cô không muốn gặp người phụ nữ khác của anh, thay vì như thế cô tình nguyện ở lại Đài Loan, vì bốn năm sau đi học, cô đã có kế hoạch học TOEFL rồi!

Người phụ nữ này thật là không biết điều! Chỗ anh làm việc cho tới bây giờ không mang theo đàn bà, bởi vì nhất thời vui vẻ mà phá lệ muốn dẫn cô đi cùng, nếu là những tình nhân trong quá khứ đã sớm vui mừng hơn hờ lập tức xách hành lý chờ đợi phân phó. Cô cứ nhiên lại chất vấn! Hơn nữa còn có vẻ như không tình nguyện!

“Chuyến đi này nói ít cũng mất hai tháng, tôi hi vọng em theo bên tôi.” Sớm nói với cô biết để chuẩn bị, anh sẽ không làm cho lòng người phụ nữ này phiền hà rối loạn.

“Anh lần trước không phải là mới đi sao?” Là ai làm hại anh phải bỏ công việc trở về trước một tháng! Anh cũng sẽ không để cô ở Đài Loan để cho người đàn ông khác có cơ hội theo đuổi cô, vật phẩm quý giá tốt hơn là nên mang theo bên mình!

“Em mà dài dòng nữa, tôi liền đem em trói chặt rồi ném lên máy bay, không cần biết em có muốn đi hay không.”

“Ý của em là – hộ chiếu cũng không có.”

“Sớm thay em làm xong.” Muốn dùng phương pháp kia tách ra? Không có cửa đâu! Anh nở nụ cười đắc ý.

“Ai, cũng tốt, dù sao sớm muộn cũng phải đi Mỹ, đi trước làm quen cũng tốt.” Hách Linh Nhi tự nhủ đi vào phòng chuẩn bị hành lý. Phương Nghị cũng không biết kế hoạch ra nước ngoài học TOEFL của cô, nhìn cô ngoan ngoãn đi làm theo, nên cũng không để tâm nhiều nữa.

Sau khi tới Mỹ hai ngày, phần lớn thời gian Hách Linh Nhi đều ngủ, lịch giờ chưa chỉnh xong, cho dù lúc tỉnh táo tinh thần cũng rất mơ hồ. Phương Nghị đem cô an trí ở biệt thự cao cấp ngoài ngoại ô thành phố New York, bản thân thì đi trước xử lý chuyện làm ăn. Ngày thứ ba, cô đã có thể thích ứng không khí và hoàn cảnh, tinh thần cũng hoàn toàn khôi phục. Mặc dù thường ngày có ba đầu bếp nổi tiếng ở các nước khác nhau chiếu cố ba bữa một ngày, nhưng cô bây giờ quá nhàm chán, không thể tiếp tục nhàn rỗi, thì phải tìm chút chuyện làm, chuyện chính đương nhiên là luyện tập nói chuyện Anh văn chứ sao! Một người trong đám đầu bếp là người Mỹ, cô mạnh dạn tiến lên dùng Anh văn cứng nhắc nhờ vả ông ta.

Đầu bếp sau khi nghe chột lác đầu nói: “Bà chủ! Như vậy không được, ông chủ sẽ không vui.”

“Có gì không thể? Để tôi tự làm đồ ăn anh ta tại sao lại không vui?”

“Đây là chức trách của tôi, hơn nữa ông chủ giao phó bà chủ không thể chạy loạn, nếu như tôi dẫn cô đi siêu thị, ông chủ biết sẽ đuổi việc tôi.”

“Yên tâm, chỉ cần chúng ta không nói anh ấy sẽ không biết, mỗi ngày thưởng thức đồ ăn Pháp, đồ ăn Nhật, nếu không chính là đồ ăn Italy, ông ăn những thứ sơn trân hải vị này cũng ngán rồi, không bằng tôi xào chút món ăn gia đình Đài Loan cho ông ăn, ông đã ăn chưa? Ăn thật ngon đó nha!”

“Nhưng bà chủ...” Ông có chút lung lay.

“Đừng gọi tôi bà chủ, tôi không phải là vợ anh ta. Đi thôi! Cùng đi dạo, sẽ rất vui nha.”

Cô trải qua một phen thuyết phục và bảo đảm, đầu bếp rốt cục đáp ứng với cô, tùy ý tài xế lái xe chở bọn họ đi siêu thị mua đồ. Muốn làm quen cuộc sống ở Mỹ, đầu tiên phải giải quyết xong vấn đề ăn uống, cho nên cô quyết định bắt đầu tập đi siêu thị cho quen. Sau một tuần lễ, cô quen mỗi ngày nói tiếng Anh, cùng chung đụng với các người hầu rất vui vẻ.

Phương Nghị trở về lúc bữa tối, sớm hơn ngày thường hai tiếng, vừa vào cửa đã phát hiện có chuyện gì không đúng lắm, đang thời gian làm việc mà không thấy bóng dáng người hầu đâu, lại nghe được trong nhà bếp truyền đến tiếng cười đùa của nhiều người. Anh đến gần nhà bếp nhìn, một đoàn người giúp việc vây quanh Linh Nhi, cô đang nói rõ cách làm cá kho tàu.

“Tựa như như vậy, cá hai mặt tất cả cắt mấy đao, thêm muối, rượu yêm sau đó sát bột.”

“Là ‘cắt cá’ không phải là ‘tách cá’, gọi ‘sát bột’ không gọi phải là ‘bôi bột.’” Anh lưu loát sửa Anh văn của cô.

“Vậy sao? Cám ơn... Hả?” Cô kinh ngạc nhìn anh. Người hầu thấy ông chủ chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện không khỏi kinh ngạc, tất cả mau mau tản ra trở lại công việc của mình, không có ai nhìn ra Linh Nhi rất thất vọng.

“Em ở đây dạy bọn họ nấu ăn?” Anh thấy những nguyên liệu đã chuẩn bị sẵn, chỉ chờ cho vào nồi nấu thôi.

“Đúng vậy mà.” Phỏng đoán kế tiếp bảo đảm sẽ bị mắng, chỉ là ngoài dự đoán của cô, Phương Nghị chẳng qua là tò mò kiểm tra món ăn trên bàn.

“Em mỗi ngày đều dạy cái này? Không nhìn ra em còn có tay nghề như thế.”

“Ồ quê em các cô gái đều biết nấu ăn, nếu không sẽ bị người lớn chê cười không ai thèm lấy.”

“Vậy sao?” Trong tươi cười có nhạo báng.

“Chuyện như vậy nha những người lớn lên ở thành phố như các anh sẽ không hiểu đâu, em đoán anh từ nhỏ đến lớn đều ăn là sơn trân hải vị, mấy món ăn gia đình bình dân này sẽ không có trên bàn ăn của các anh!” Hách Linh Nhi có chút giận dỗi chế nhạo nói.

Nghe được trong giọng nói của cô có chút giễu cợt, chỉ là anh cũng không thèm để ý.

“Anh văn của em tiến bộ rất nhiều.”

“Nhàm chán! Chỉ là tìm chút chuyện để làm, học Anh văn là tiêu khiển tốt nhất.”

“Như thế này em cũng sẽ không kêu nhàm chán, hiện tại nhanh đi trang điểm thay đồ mà đi tham gia ‘dạ tiệc’ với tôi.” Dự đoán sẽ thấy vẻ mặt vui mừng của cô.

“Dạ tiệc? Em?”

“Không sai, em hiện tại là bạn gái tôi, nhanh đem mùi dầu mỡ trên người em tẩy sạch đi.”

Dự dạ tiệc chính là – công bố với mọi người cô là tình nhân của anh? Cô một chút cũng không muốn, tâm tình phức tạp liền chìm xuống.

“Thế nhưng đồ ăn làm sao bây giờ? Người ta mới làm đến một nửa...” Cô muốn tìm lý do để từ chối.

“Người giúp việc sẽ xử lý, đừng nói với tôi em tình nguyện ở tại nhà bếp mà không nguyện cùng tôi tham gia dạ tiệc.” Sắc mặt anh trầm xuống, bởi vì trên mặt cô là viết như vậy.

“Em rất vinh hạnh có thể cùng anh tham gia dạ tiệc –” Không muốn chọc giận anh, nhưng à...

“Nói dối! Trẻ con còn giả bộ tốt hơn em!” Không nói lời gì kéo cô đi, người phụ nữ này thật không dễ thương! Ngồi ở bên trong limousine trên đường đi chỗ dạ tiệc, Hách Linh Nhi tim vẫn đập thình thịch. Yếu hội đều là hoạt động dành cho giới thượng lưu, cô là một cô gái nhà quê sao có thể hợp với nơi đó? Vạn nhất thất thố chẳng phải là mất hết thể diện sao!

Nhà thiết kế giúp cô ăn mặc diễm lệ, ăn mặc như vậy thật đúng là không quen mà! Giày cao gót tới 6 cm! Nếu không cẩn thận ngã nhào nhất định làm trò cười!

“Em thật đẹp.” Phương Nghị say mê nhìn khuôn mặt cô đêm nay thật xinh đẹp bất phàm, phụ nữ quả thật là động vật đa dạng, hơi trang điểm một chút sẽ khiến đàn ông cảm thấy thật xinh đẹp.

“Mặc như vậy có hở hang quá không?” Cô bất an hỏi.

“Rất thích hợp với em.”

Bị ánh mắt không di chuyển của anh nhìn chằm chằm mà cảm giác không được tự nhiên, làm hại hai gò má cô một hồi nóng rang, vội vàng rời ánh mắt đi, giận mình không tốt xấu. Biết rõ anh là người đàn ông không muốn kết hôn, nhiều lời ngon tiếng ngọt cũng không thể xóa bỏ đi sự thật này, cô lại còn đối với anh ôm hi vọng. Không được! Không được! Cô tuyệt đối không thể yêu anh. Hách Linh Nhi cảm thấy bản thân

có khả năng bị rơi vào nguy hiểm! Không nên có tình cảm, cô kéo một ít rèm cửa sổ nhìn ra ngoài, đập vào mi mắt đều là cảnh phố muôn màu muôn vẻ.

Xe chạy nhanh đến cửa phòng khách dừng lại, có chuyên gia mở cửa xe chào đón họ. Hách Linh Nhi nhất thời bị kiến trúc hoa lệ bên ngoài làm chấn động, sau khi đi vào phòng khách, lại vì ánh sáng tỏa ra bốn phía, ánh sáng từ trang sức chói mắt nhất thời làm choáng váng, nếu không phải bám chặt vào cánh tay Phương Nghị, sợ rằng sẽ nhũn chân mà ngã ngay xuống.

Phương Nghị cảm nhận được thân thể cô truyền tới căng thẳng cùng run rẩy, ôm cô đi vào giữa đại sảnh. Tối nay anh là một người đàn ông tác phong nhanh nhẹn, ánh mắt tràn đầy ôn nhu cùng bảo vệ, yêu thương nhìn nhìn cô gái yếu đuối trong ngực.

“Đi theo tôi, em sẽ không sao.”

“Em...” Cô lóe lên ánh mắt cầu cứu, có chút lộ ra lại thu vào.

“Hửm? Muốn nói cái gì cứ việc nói.” Anh thương cô không có người nào giúp đỡ, chỉ có lúc này mới cảm thấy cô thật sự cần anh.

“Em muốn tới nhà vệ sinh.”

Một hồi ngây ngốc cùng không phản bác được, Phương Nghị tỉnh táo phát tay ý bảo người hầu nữ tới đây.”Đưa cô ấy đến phòng rửa tay, cảm ơn.”

Hách Linh Nhi giống như là được cứu vớt thở phào nhẹ nhõm, hào hứng đi theo người hầu nữ. Biểu tình tuần dật của Phương Nghị thiếu chút nữa biến dạng, sớm biết trong miệng cô không thể nói ra lời tình cảm nào.

“Hello, người bạn!” Jefferson vỗ vai anh.”Vị vừa rồi là bạn gái anh sao? Giới thiệu chút đi.” Anh tò mò nhìn theo bóng dáng Hách Linh Nhi.

“Chỉ là bạn gái thôi, có cái gì cần giới thiệu.”

“Tò mò nha! Luôn luôn là do Lina làm bạn gái anh, mà nay cô gái thay thế được cô ấy là thần thánh phương nào? Không tự mình nhìn một chút như thế nào cam tâm!”

Trông mắt Phương Nghị híp lại, lóe lên tia khó lường, nói ra lời không lệ mà uy,”Cẩn thận một chút, hiếu kỳ quá nhiều có lúc sẽ hại chết một người.”

“Vấn đề là, tò mò không chỉ một mình tôi, anh không nhìn thấy những cô gái đằng kia luôn nhìn người đàn bà của anh sao, trong lòng các cô ấy nhất định đang nghĩ, Lina tốt cực xuống đài, lần này cô gái đứng ở bên cạnh anh không biết là nhân vật lợi hại nào?”

“Nhàm chán!”

Jefferson bật cười nói: “Cảm thấy nhàm chán, nhưng các cô ấy có thể tán gẫu, ai kêu anh tư thế oai hùng xuất chúng, giá trị con người hơn tỷ vạn, cô gái bên cạnh tự nhiên sẽ làm các cô gái khác tò mò.”

Phương Nghị không nói, ánh mắt thủy chung nhìn về phía Linh Nhi đi, cô cũng tới lúc đi ra rồi, thế nào còn không thấy bóng người?

“Lina cũng tới.” Jefferson nói.

“Vậy sao?” Giọng nói bình thản.

“Cô ấy mặc dù không nói, nhưng tôi biết cô ấy vẫn chờ làm bạn gái anh, cậu không mời cô ấy, không thể làm gì khác hơn là tôi phải làm giúp thôi.”

“Tùy anh.” Anh thấy trong đám đông thấp thoáng bóng dáng của Linh Nhi, bỏ lại Jefferson mà tự mình chạy theo bước chân của cô.

Hách Linh Nhi lặng lẽ tới ban công không nói tiếng nào, nhiều người nổi tiếng xinh đẹp chói mắt như vậy ở ngay trước mắt qua lại; mọi người đứng lên xem cũng rất sang trọng, ngược lại để cho cô càng cảm thấy được mình thật nhỏ bé. Cô đứng một góc ở ban công thưởng thức trang phục tối nay của Phương Nghị,

vẫn loá mắt và đẹp trai xuất chúng như vậy. Mỗi chỗ anh đi qua, liền có đông đảo nam nữ vây quanh, mà anh vĩnh viễn xuất sắc nhất trong đó. Anh thật rất anh tuấn, giữa hai lông mày tràn đầy tự tin, thật giống như trái đất vì anh mà xoay tròn vậy. Khóe môi của anh khi cười tỏa ra sự mê mị, làm người ta khó có thể kháng cự.

Phương Nghị giống như mặt trăng bị rất nhiều ngôi sao vây quanh, nhìn lại cô, vẻ thùy mị bình thường lại không đủ nổi bật, đứng ở bên cạnh anh rất không tương xứng. Ánh mắt của những người khác nhìn cô có vẻ xem thường, nhất là ánh mắt của những cô gái, ý cười như giấu dao, đâm toàn vào người cô, không hề có ý tốt! Tóm lại, cách anh càng xa càng tốt, tránh khiến người khác chú ý. Nhưng mà...

Nhưng mà trong lòng lại có cảm giác mất mát, anh ở trong đám người kia là hào quang chói mắt, đột nhiên cảm thấy anh cách mình thật là xa. Mà lúc này cô mới phát hiện, người đàn ông chói mắt kia đang rời đi tiến về phía cô, trên mặt hiện ra vẻ không vui.

“Tại sao lại chạy lung tung?” Giọng nói trách cứ của anh cho biết anh tìm cô thật lâu.

“Anh tìm ai ở đây?” Cô kinh ngạc hỏi, còn tưởng rằng anh sẽ bị những cô gái xinh đẹp vây quanh mê hoặc mà quên sự tồn tại của cô.

“Em hỏi cái này không phải là nói nhảm sao! Tôi không tìm em thì tìm ai! Em thật là biết cách chọc tức tôi!” Hại anh lo lắng thật lâu.

“Thật xin lỗi.” biết anh đang tìm cô, trong lòng thật là vui mừng, không nhịn được mà dấn vào ngực anh làm nũng.

Cử chỉ khó có được này đã làm Phương Nghị mềm lòng, dịu dàng ôm cô, nhưng trong miệng vẫn nhẹ nhàng trách. “Không cho phép tùy tiện chạy lung tung nữa, trừ phi là ở trong tầm mắt của tôi.”

“Vâng.” Cô nghe lời gật đầu.

“Còn khẩn trương sao? Không quen ở nơi này?” Nâng lên khuôn mặt suy nghĩ của cô, nhớ tới từ lúc cô vào vẫn run rẩy, có lẽ là bởi vì nguyên nhân này mà trốn vào một góc hẻo lánh.

“Tốt lắm, chẳng qua là...”

“Là sao?”

“Tất cả mọi người ăn mặc thật xinh đẹp, giống là ngôi sao diễn viên hoặc là khách thượng lưu... Mọi người đứng chung, đứng ở bên trong đám người đó em cảm thấy được quá mất mát, hơn nữa... không xứng với anh.”

“Nói vậy, làm sao em lại nghĩ như vậy?”

“Xem một chút những cô gái xinh đẹp đằng kia đi, vóc người cao gầy, ngũ quan rõ ràng, mà em... Giống như là, một con vịt xấu xí, đang ở trong một đám thiên nga.”

“Con gái nước ngoài vốn tương đối cao, đồ thẩm mỹ thì nhiều vô số, không thể so sánh. Ngược lại, tôi lại cảm thấy em là công chúa thiên nga.”

“Thật?”

“Chẳng qua là vẫn còn chưa mọc đủ lông, cánh còn chưa cứng cáp.”

“Ghét!” Hách Linh Nhi giờ hai quả đấm muốn đánh anh, bị anh cười né tránh, chưa từ bỏ ý định đuổi đánh, lại bị trật chân té được anh xấu xa ôm vào trong ngực.

“Anh thật là hư!”

“Đối với em không hư mới là lạ.”

Trong giọng nói của anh cứng chiu giống như là tiết lộ ra tin tức gì, bị anh dung cặp mắt sâu nhìn chăm chăm, không khí khác thường lưu động ở giữa. Phương Nghị nhẹ nhàng đưa môi tới gần môi của cô, Hách Linh Nhi như mê muội khẽ nhắm mắt chờ đợi một dòng nước ấm chảy vào trái tim, lại có người làm mất vui cắt đứt không khí lãng mạn.

“Người nào?” Phương Nghị không vui quay đầu nhìn.

“Thật xin lỗi, quấy rầy chuyện tốt của hai người.” Lina dừng một chút rồi đến gần, nếu bị phát hiện thì không cần núp nữa, liền thảo mái hương anh chào hỏi.

“Lina!”

“Jefferson nói thấy anh đi tới nơi này, cho nên em liền đến tìm anh.”

“Có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện thì không thể tìm sao? Đến Mỹ cũng không tới nhìn em, thật vô tình.” Vuốt cà vạt của anh, giọng nói hấp dẫn mà mê người. Phương Nghị nụ cười phiếm tuấn khốc ôm cô ta vào lòng, hai người ngay mặt cô hôn nhau.

Không ngờ đến sẽ thấy một màn này, Hách Linh Nhi giật mình! Cô quay mặt âm thầm vuốt bị trái tim bị thương, anh đều là tùy tiện hôn phụ nữ khác như vậy sao? Cô là ai chứ? Cùng anh ấy có gì quan hệ gì? Tình nhân chính là tình nhân, mặc dù cô lúc nào cũng nhắc nhở thân phận của mình, mình chỉ cũng chính là một trong vô số tình nhân của anh mà thôi, cũng không đặc biệt, ngay cả như vậy, cô vẫn là bị tổn thương, đồng thời cũng tỉnh táo lại.

Cho tới nay, cô đối với nụ hôn của Phương Nghị thủy chung còn nghi vấn, cho là anh chưa bao giờ hôn phụ nữ, nhưng bây giờ cô đã rõ, cô thể nhưng ngốc đến mức trong lòng cảm thấy vui vẻ, hiện tại cảnh tượng trước mắt lật đổ suy nghĩ của cô, cũng tàn khốc cho cô biết cô cùng Phương Nghị tuyệt đối không có tương lai.

Đối với Phương Nghị mà nói, hôn đại biểu là chấp nhận, tình nhân mà anh duy nhất hôn qua chỉ có Lina và Linh Nhi, Lina vẫn là tình nhân ưu tú nhất của anh, sau khi đi theo anh mười tháng, dựa vào việc cô vô cùng thông minh cùng kỹ xảo cao thâm, phục vụ công phu nên được lòng anh, vì vậy nên thưởng cô nụ hôn, về phần Linh Nhi đối cô tâm tình cũng không khỏi quá nhiều phức tạp, anh vẫn không làm rõ, chẳng qua là tự nhiên mà muốn hôn cô ấy, cho tới bây giờ, anh rốt cục phát hiện hôn cô ấy có cái gì không giống. Hôn Lina tuy có nhiệt tình cũng rất tỉnh táo, nhưng là hôn Linh Nhi, thường thường biến thành ý loạn tình mê, thần trí mơ hồ.

Lina lòng tràn đầy vui mừng vì Phương Nghị hôn lên mặt cô, nghiêng đầu nhìn Hách Linh Nhi ngây ngô đứng ở một bên.

“Vị này là?”

“Cô ấy là Hách Linh Nhi, cô gái đáng yêu của tôi.” Ôm lấy cô lần nữa, trong mắt có muôn vàn thương yêu.

“Cô... cô...” từ trong thất thần quay về, nhìn đôi mắt xanh thẳm kia, chưa từng thấy qua cô gái nào xinh đẹp như vậy, hơn nữa một đôi mắt màu xanh này làm người ta khiếp sợ, khiến cho cô ngay cả câu Anh vẫn thăm hỏi đơn giản lại nói cả lăm.

Lina tự nhiên khẽ cười nói: “Từ Đài Loan tới sao? Cô vẫn khỏe chứ? Tôi là Lina.” Tiếng Trung Quốc lưu loát từ trong miệng phát ra.

“Cô học tiếng Trung Quốc?” Kinh ngạc với tiếng nói lưu loát của cô ấy.

“Lina là mặt trời chói chang, từng ở Trung Quốc và Nhật Bản du học qua, có hai bằng Thạc sĩ, cho nên tinh thông cả nói và viết ba loại ngôn ngữ.” Người đẹp, thạc sĩ, biết ba loại ngôn ngữ, không so tài mà còn bị so tới vị trí trong lòng? Thật buồn cười, cô ngây thơ cho là Phương Nghị đối với cô đặc biệt, cô cuối cùng là thật sự hết hy vọng rồi.

Chỉ là cô gái nhỏ không có thành tựu gì thôi! Ánh mắt Lina quan sát lập tức có kết luận, khi biết Phương Nghị từ Đài Loan dẫn theo tình nhân tới nước Mỹ thì cô vô cùng khiếp sợ. Căn cứ theo sự hiểu biết của cô về Phương Nghị, anh không phải là người đàn ông sẽ mang phụ nữ theo khi đi xa, nhất là lúc làm việc. Vì vậy lần ngoại lệ này khiến cô không thể nào tin nổi, không chính mắt tới xác định người phụ nữ này thì không được! Mà bây giờ, cô không cần phải lo lắng.

Đại sảnh truyền đến âm nhạc du dương, dạ vũ đã bắt đầu, Lina ôm cổ Phương Nghị êm ái nói: “Vây cùng nhau khiêu vũ đi, chỗ này không thiếu người có kỹ thuật nhảy, mà em, vẫn là bạn nhảy tốt nhất của anh.”

“Không, tối nay thì khác.”

“Cái gì?”

Gỡ xuống hai cánh tay đang ôm cổ mình, chuyển sang nói với Linh Nhi: “Tôi muốn bạn nhảy là Linh Nhi.”

Hách Linh Nhi nghe vậy kinh ngạc lắc đầu: “Em không biết nhảy!” Anh ấy cũng chọn Lina, cô không muốn tiếp tục mất thể diện.

“Tôi biết em không biết.”

“Nếu cô ấy không muốn, cần gì miễn cưỡng, còn có em, chúng ta không phải vẫn phối hợp rất khá sao?”

“Đúng nha, em cũng cảm thấy Lina tiểu thư dường như thích hợp hơn.” Mặc dù lòng đang chảy máu, nhưng cô không muốn bị bêu xấu trước mặt mọi người, nhất là trước mặt Phương Nghị. Nhớ tới đã từng cùng Chung Sĩ Thần khiêu vũ qua, lại đem chân của cậu ta đạp tới thê thảm, cô không muốn Phương Nghị thấy khuôn mặt mất thể diện của cô.

“Bạn nhảy của cô là Jefferson, mà bạn nhảy của tôi là cô ấy, nên cùng bạn nhảy của mình phối hợp đi?” Nói xong lập tức kéo tay Linh Nhi hướng sàn nhảy đi tới, để lại Lina với khuôn mặt bi thương.

“Khoan đã! Em nhảy không được!”

Không cho Linh Nhi cơ hội từ chối, anh khí phách ôm cô nhảy theo điệu nhạc.”Thả lỏng thân thể, tin tưởng tôi.” Một câu nói cứ như vậy lại kỳ dị trấn an trái tim bất an của cô. Đẩy ra, gần hơn, xoay tròn, toàn bộ do anh một mình nắm trong tay.

Cô cảm thấy thân thể nhẹ nhàng quá, như là một đứa trẻ đang bồng bênh trên đám mây, tùy ý anh dẫn theo mình xoay tròn, có khi cảm giác bản thân hôn mê muốn ngã nhào ra mặt đất, anh lại có thể đứng lúc đỡ được cô mà khiêu vũ hướng khác. Nhìn nụ cười khôi ngô của anh, cô một lần nữa kiềm nén trái tim muốn thần phục với anh.

Đây là chính cảm giác gì? Cùng với Chung Sĩ Thần khiêu vũ chưa từng có. Là liên quan đến âm nhạc sao? Hay là bị ảnh hưởng bởi bầu không khí xung quanh? Tim cô đập thật nhanh, cả người kích động khác thường, thậm chí có hi vọng vẫn được cùng anh khiêu vũ mãi, chìm đắm nhìn hình ảnh của bản thân khắc sâu trong đôi mắt sáng kia. Giai điệu nhẹ nhàng, nhịp điệu chậm rãi chuyển đổi, vừa vặn làm nên một khúc Romane, đem bầu không khí xung quanh thay đổi thành cảnh khác.

Phương Nghị cúi đầu hôn cô thật sâu, nhu hòa, giữ lấy, môi thoáng rời đi mà nhìn phản ứng của cô, quả nhiên nhìn thấy hai má hồng như phù dung. Cô thẹn thùng cúi đầu không biết nên làm gì cho phải, rõ ràng ngượng ngùng không dám nhìn vào mắt anh, vì sao càng ngày càng cảm giữ không được tâm tình của mình, nụ hôn này không đáng kể là gì a! Ít nhất đối với Phương Nghị mà nói.

“Em mệt rồi.”

“Vây sao?” Anh đem cô đến sofa bên cạnh nghỉ ngơi. “Ở chỗ này chờ tôi chờ đi lung tung, tôi sẽ quay lại liền.”

Đợi anh bỏ đi, Hách Linh Nhi mới nhẹ nhàng thở ra, hai gò má khô nóng khiến cô choáng váng, trái tim vì anh mà đập thình thịch xen lẫn đau buồn. Ý thức được bản thân có lẽ đã phạm vào điều luật làm tình nhân, Lý Tuyệt Lôi* cảnh cáo cô tuyệt đối không thể yêu Phương Nghị, nếu không bản thân sẽ vạn kiếp bất phục.

Có nghiêm trọng như vậy không? Chính là cô thật sự rất muốn thương anh, thì ra loại tư vị tình yêu này, thật tốt đẹp đến nỗi làm cho người khác phải sợ hãi, tuy nhiên cô chỉ là một trong những tình nhân của anh, khi yêu rồi có thể nói ra sao?

Lúc này Lina đi đến bên người cô ngồi xuống.

“Lina tiểu thư.” Lina tuyệt mỹ trước mắt kéo về tâm tình đang trôi nổi của cô.

“Tôi quyết định rời khỏi anh ta.”

“Hả? Rời đi ai?”

Mặc kệ cô không hiểu, Lina vẫn cứ nói: “Ồ cùng anh ấy một năm rồi, cho tới hôm nay tôi mới hiểu được, anh ấy căn bản không thuộc về bất luận kẻ nào, chỉ thuộc về bản thân anh ấy.”

“Cô đang nói Phương Nghị sao? Cô là anh ta...”

“Cũng giống với cô, một trong những tình nhân của anh ta.”

Thì ra cô ấy chính là tình nhân ở Mỹ của Phương Nghị? Hách Linh Nhi không khỏi kinh ngạc nhìn cô.

Lina tiếp tục nói: “Tôi chỉ tự trách mình ngốc, cho rằng anh ta một lòng sẽ không có tình cảm với ai, ai ngờ anh ta căn bản không có tâm, mà tôi lại duy trì đến ngày hôm nay mới thấy điểm này.” Cô cười đến bất đắc dĩ. “Kỳ thật tôi đã biết rõ ràng, chỉ là luôn cố chấp không thừa nhận, nhìn tôi xem, đây là kết cục bị thất sủng, một phút tan hoang làm sao khôi phục được đây? Bây giờ chỉ có thể, chính là thừa dịp tự tôn còn không có bị giẫm đạp mà rời khỏi anh ấy.”

“Lina tiểu thư...”

“Nói cho cô biết những điều này đều không có ý gì khác, chỉ là muốn nhắc nhở cô, đừng dấn vào vết xe đổ của tôi, bởi vì cô chính là người tiếp theo.”

Tại một hướng khác của sàn nhảy, Phương Nghị cùng một đám thương nhân Mỹ nói chuyện, Jefferson từ từ đi tới.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

Jefferson hiếu kỳ hỏi: “Cô ấy chính là tình nhân của cậu ở Đài Loan sao? Là cô gái phá vỡ kỷ lục 3 tháng không bị cậu ‘cắt chức’ sao?” Anh vốn muốn nói là đàn bà, nhưng dù nhìn thế nào vẫn thấy cô ấy thật ngây thơ nha.

“Cậu hoài nghi?” Phương Nghị đối với sự hiếu kỳ của cậu ta không vui, khẩu khí như là anh vẫn nên sớm ‘cắt chức’ cô.

“Bởi vì không giống.”

“Cái gì không giống?”

“Không giống tình nhân.”

“Cậu cho rằng người phụ nữ nào đang làm tình nhân người khác thì trên mặt đều phải ghi hai chữ ‘tình nhân’ sao?”

“Không, ý của tôi là cô ấy không có khí chất đặc biệt của người làm tình nhân, Lina xinh đẹp hào phóng mà cử chỉ lại cao quý ưu nhã, có thể là vợ của nhân vật nổi tiếng, cũng có đủ khí chất làm tình nhân. Chính là cô gái kia sao có thể làm tình nhân của đàn ông, bởi vì cô ấy thoát nhìn quá hồn nhiên chính trực nha.”

Anh không nói, chỉ là hài lòng cười cười, hình dung của Jefferson cũng giống cảm tưởng của anh, đây chính là tại sao Linh Nhi có thể hấp dẫn anh.

“Hợp đồng của hai người tới khi nào? Sau khi chấm dứt có thể đem cô ấy tặng cho tôi.”

Khuôn mặt Phương Nghị vốn vẫn đang nhu hoà trong nháy mắt liền biến thành lạnh băng, con mắt sắc bén như ngàn mũi tên bắn một lượt tới Jefferson.

“Này, này cậu đừng đến gần, tính tôi hay nói giỡn, đừng trêu trọc nha!” Anh vội vàng vừa cười vừa xin lỗi.

Phương Nghị không nói một câu, vẻ mặt âm trầm nghiêm túc làm cho người ta không thể tưởng tượng, làm cho không khí xung quanh cũng đông lạnh theo. Jefferson nhắc nhở anh nhớ, hợp đồng của hai người đến cuối tháng này là hết hạn, còn lại không đến mười ngày.

Từ buổi tiệc trở về, trên đường đi Hách Linh Nhi đều vẫn im lặng, trở lại biệt thự vẫn như thế, Phương Nghị thấy cô có chút khác thường.

“Tại sao lại phụng phịu như vậy? Mệt mỏi sao?”

“Ừm.”

“Lại đây.”

Cô đi tới dựa vào cạnh anh, Phương Nghị đem đẩy cô ngã xuống giường vừa hôn môi, ý đồ rất rõ ràng, anh muốn cô.

“Không cần.” Cô khó chịu mà phản kháng.

“Tại sao?”

“Em mệt rồi.”

Nghĩ anh đại khái sẽ không đáp ứng, anh ấy gần đây hay muốn, không cho phép người khác làm trái, không phải sao? Ngoài ý muốn chính là, anh không hề bắt buộc cô, cho cô một giấc ngủ thanh bình. Trời biết cô căn bản ngủ không được, lời khuyên cảnh báo của Lina, một mực quanh quẩn tại bên tai. Cô ấy nói mình sẽ là người phụ nữ thất sủng tiếp theo, kết cục của Lina làm trái tim cô băng giá, người phụ nữ hoàn mỹ như vậy đều giữ không được lòng của anh ấy, cô thì có bao nhiêu bản lĩnh đây? Đáp án dĩ nhiên là – không có.

Rất rõ ràng, cô yêu phải một người đàn ông không thể yêu, người đàn ông này không muốn kết hôn, không cần có vợ, chỉ cần một người phụ nữ cố định có thể giúp anh giải quyết nhu cầu. Đối mặt với cõi lòng tan nát của mình, cô chỉ có một con đường duy nhất, chính là sau khi kết thúc khế ước liền nói với anh bye~!

9. Chương 9

Chuyện gì đây?

Phương Nghị phát hiện hành lý giấu ở dưới giường của Linh Nhi – thật sự đã đóng gói tốt, trong túi áo còn có số điện thoại của công ty du lịch cùng với thời gian của chuyến bay. Sau khi xác nhận bằng điện thoại, quả nhiên tra được cô vùng trộm muốn quay về Đài Loan, chính là hôm sau ngày hợp đồng kết thúc.

Đã sớm phát giác được sự khác thường của cô mấy ngày nay, cô ấy lại muốn rời đi anh! Hơn nữa sớm vùng trộm tiến hành.

Bỏ hành lý của cô xuống, trên mặt Phương Nghị biểu hiện lo lắng, lúc đầu anh còn định cho cô một bất ngờ, đó là ký hợp đồng dài hạn, dự đoán cô sẽ vui vẻ mà tiếp tục làm tình nhân của anh. Xem ra kết quả là có người không hiểu, hơn nữa tính toán khi hợp đồng kết thúc là “bỏ chạy”!

Cô không phải cần tiền của anh sao? Không rõ giá trị con người của anh sao? Hay là cô căn bản không thích anh?

Đáng chết! Cô dám có can đảm không thích anh! Cô dám khi anh phát hiện bản thân yêu cô, muốn lén lút dựng lên kế hoạch bỏ chạy! Đáng giận! Cô ấy dám đối với anh như vậy! Anh tuyệt không làm cho cô thực hiện được!

...

Dùng bữa tối xong, rửa mặt tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ, gian phòng chỉ còn lại có cô và Phương Nghị hai người, cô rốt cục phát giác có chỗ không thích hợp, tuy rằng đã ngủ được bầu không khí khác thường từ lúc dùng cơm, nhưng đối với tính tình thường xuyên thất thường của Phương Nghị, cô sớm đã quá quen thuộc, nên không có chú ý lắm. Phương Nghị nằm ở trên giường yên lặng ngưng mắt nhìn cô, thân hình mặc dù lười biếng lại tỏa ra khí tức nguy hiểm, ánh mắt nhìn cô chằm chằm rất quỷ dị. Cô có khi thật sự rất sợ anh, anh không - cần phải tức giận, chỉ là dùng hai đạo ánh mắt của anh chằm chằm nhìn người khác cũng đủ làm người ta khản trương rồi.

“Làm sao vậy?” Cô dè dặt hỏi.

“Không có việc gì.”

Cô quay người lại tiếp tục chải đầu, vụng trộm ngắm anh từ trong kính, nhận thấy ánh nhìn gian xảo, ánh mắt của anh thật sự làm cô khó có thể ngồi yên. Cô nhẹ nhàng đứng người lên di chuyển vị trí, ánh mắt của anh cũng đi theo sự di chuyển của cô, cô đi qua bên phải, anh cũng nhìn chăm chăm vào bên phải, dời hướng qua bên trái, anh vẫn là nhìn chăm chăm vào cô! Tóm lại, mặc kệ cô đi tới chỗ nào, anh nhất định nhìn không chuyển ánh mắt sáng ngời khóa lại thân ảnh của cô. Cô chịu không được nữa rồi, vừa nghĩ được một cách phá vỡ không khí cứng nhắc, cố lấy dũng khí mở miệng: “Em...”

“Theo giúp tôi uống một chén a.” Anh nói nhỏ.

“Hả?”

“Đi theo uống rượu với tôi.” Vẻ mặt đóng băng đã không còn nữa, thay vào đó chính là nụ cười ôn nhu.

Linh Nhi không giải thích được đi về hướng anh, cô vĩnh viễn không đoán ra trong lòng của anh đang suy nghĩ gì, cái vẻ mặt vui vẻ của người đàn ông này chỉ là hình thức, nhưng mà so với lúc không cười còn làm người ta khó đoán hơn. Mặc dù giờ anh ấy đang cười, nhưng nói anh sẽ lập tức đổi mặt một phút sau! Cô tuyệt đối sẽ không hoài nghi.

Phương Nghị đem cái ly đưa cho cô, rót đầy một ly muốn cô uống xong. Cô nhìn chất lỏng màu đỏ trong chén, đưa tới gần nhẹ ngửi, hỏi: “Đây là rượu gì?”

“Rượu nho đỏ đặc chế ở Indian, rất thích hợp cho em uống.”

Cô thử uống một ngụm, cảm thụ nồng nóng chảy vào trong cổ rất thoải mái. “Uống ngon!”

“Vậy sao? Cụng ly (Cheer).”

Trời lạnh uống rượu thật là một việc thoải mái, nhất là rượu ngọt hoà lẫn vị cay, bởi vì có chất kích thích rất ít, làm cho người ta thấy tác dụng của nó rất chậm, giống như chai rượu nho đỏ Indian này, tác dụng rất là chậm, là một người bạn Mỹ trân quý tặng cho anh.

Một giờ sau, Hách Linh Nhi cảm thấy đầu óc bắt đầu chóng mặt, thân thể lảo đảo ngồi không được mà ngã vào lòng ngực của Phương Nghị.

Anh cười nhìn người đẹp trong ngực, biết được chất cồn trong rượu đã phát huy tác dụng với cô.

“Có thích uống hay không?”

“Thích.” Cô vui vẻ gật đầu.

“Thích nước Mỹ không?”

“Thích! Em sau này sẽ còn đến đây nha.”

Ừm, rất tốt! Lời cô ấy nói bây giờ đều là sự thật, có thể hỏi vào vấn đề chính rồi.

“Em sẽ về lại Đài Loan sao?” ngữ khí nhu hoà, dụ ra lời của cô.

“Đúng nha, em muốn ngồi trên máy bay – trở về!” Cô vui vẻ giang hai cánh tay làm cái cánh.

“Em muốn rời đi tôi?”

“Phải! Càng xa càng tốt!” Ra sức gật đầu. Lửa giận lại lần nữa nhóm lên, nhưng anh nhin xuống.

“Tại sao? Em không muốn tiếp tục ở bên cạnh tôi sao?”

“Muốn nha. Nhưng là anh sẽ bỏ em, không bằng dứt khoát rời đi trước.”

Oh? Hóa ra là cô sợ bị anh bỏ, tâm tình anh bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.

“Nếu như tôi không bỏ em thì sao?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong sáng bị phủ một lớp sương mù mà nhìn qua nhìn lại anh, mới cười lộ ra hai núm đồng tiền mê người rồi lại thoáng chốc ngừng lại. “Em vẫn muốn đi!”

“Cái gì?” Anh cũng phát bực rồi, người phụ nữ này trả lời không hiểu gì cả! Bởi vì rượu còn quá phá, bình thường những lời cô không dám nói trong lòng đều toàn bộ nói ra.

“Bởi vì em chán ghét sự ngang ngược càn rỡ của anh, lúc nào cũng tùy hứng, cố tình gây sự, bệnh tâm thần.”

“EM nói cái gì?” Người phụ nữ này dám phê bình anh như vậy, những chữ này anh đều là dùng máng những người phụ nữ khác, không thể nghĩ đường đường là một người đàn ông cực kì có giá trị trên thế giới như anh, ngược lại bị lên án những tội này! Nhiều vậy sao?

“Mặt khác, em còn rất ghét anh... Dùng chuyện không giống nhau, ghét sự đùa giỡn của anh, luôn để cho em vô lực chống đỡ. “ một cảm giác chua xót chạy thẳng lên não, nước mắt nhỏ giọt to như hạt đậu, cô cứ một đứa trẻ mà chôn ở trong lòng ngực của anh khóc lớn.

“Tại sao khóc?” Sợ nước mắt của cô, ôm vào trong ngực trần an, tức giận dù lớn mấy cũng bị nước mắt cô cuốn trôi đi.

“Em muốn rời đi anh!” Cô đánh anh.

“Không được!”

“Vì cái gì không được? Em muốn trở lại Đài Loan!”

Chưa bao giờ thấy cô thương tâm như thế, mặc dù đau lòng khi cô khóc, nhưng anh thật sự không muốn thả cô đi. Đây là lần đầu tiên trong đời anh muốn một người phụ nữ như vậy, hơn nữa không thể không cần, mặc dù tương lai cô ả sẽ hận anh, anh cũng tuyệt đối không thả cô ấy đi!

Tâm ý đã quyết, anh không ngừng an ủi cô, dùng miệng khóa lại môi hồng đang khóc, kèm theo nén lại sự nức nở của cô, “Đừng khóc, em muốn đi tôi sẽ cho em đi.”

“Thật sao?”

“Nhưng là em phải ngoan ngoãn nghe lời, tôi mới có thể cho em trở lại Đài Loan.”

“Được.” Cô nở ra một nụ cười.

Phương Nghị cầm lấy chai rượu uống xong một ngụm, nâng lên hai má đỏ vì rượu của cô, nhìn khuôn mặt cô đỏ hồng ngây thơ, tròn mắt của anh thay đổi, từ bên tủ ở cạnh giường lấy ra một phần tài liệu để trước mặt cô.

“Ký tên vô đây, em có thể trở lại Đài Loan.”

“Đây là cái gì?”

“Giấy hủy bỏ, bỏ đi hợp đồng của hai ta, ngoan, ký tên ở chỗ này.” Dùng âm thanh trầm thấp từ tính mà mê hoặc cô ký vào hợp đồng một năm và tờ “hôn thú”.

Vì mê mang mà cô ngoan ngoãn làm theo, mơ hồ mà ký tên của mình.

“Bé ngoan!” Cầm văn kiện để qua một bên, anh bắt đầu cởi xuống áo ngủ của cô, mục đích được thực hiện kế tiếp là dục vọng của cô.

“Em có thể trở lại Đài Loan rồi!”

“Không sai.”

“Anh không thể gạt em.”

“Không lừa em.” Mới là lạ!

“Hóa ra anh cũng có lúc biết phân rõ phải trái, em còn nghĩ rằng anh lúc nào cũng bá đạo!”

“Tôi thật sự luôn như vậy, nhất là đối với em.” cởi xuống món đồ cuối cùng là quần lót của cô.

“Em từ nay về sau sẽ nhớ về anh.”

“Em cả đời đều không được quên tôi.”

Lúc này anh mới phát hiện, giống như cô ấy nói, anh thật sự rất có tâm cơ, thủ đoạn không đủ ngay thẳng, nhưng anh không muốn mất đi cô ấy, rốt cuộc chỉ có thể dùng gian trá mà thôi, Linh Nhi không hề nghĩ là Phương Nghị sẽ chuốt cô uống say, thừa dịp cô say rượu mê mang mà làm cô ký vào” hợp đồng cả đời “.

Bỏ chần bồng xuống không nói một lời, da thịt xích loã của hai người dán chặt vào nhau, còn lại chỉ là những lời lẩm bẩm yêu thương say đắm, ở trong mùa đông rét lạnh này mà sưởi ấm lòng nhau.

Cuối cùng cũng đã tới ngày cuối, Hách Linh Nhi ngồi ở mép giường xuất thần nhìn hành lý, nhớ lại từng ly từng tý chuyện nửa năm nay ở cùng với Phương Nghị, lúc chia tay này, lòng cô rõ ràng tràn đầy sầu não. Đêm nay cô sẽ nói với anh chuyện về lại Đài Loan, anh sẽ có phản ứng gì đây?

Vừa rồi người hầu đến thông báo, Phương Nghị gọi điện kêu cô thay đồ, chờ anh đi làm về chở cô đi ra ngoài. Có lẽ cô nên thừa dịp này mà nói với anh ấy chuyện về Đài Loan, cũng cảm ơn anh nửa năm qua đã chăm sóc cô.

Đêm nay cô mặc một bộ váy dài cùng với áo khoác màu trắng, đây là đồ Phương Nghị chọn cho cô, nói bộ này hợp với làn da trắng hồng của cô, từ mũ, khăn quàng, đến giày cao gót, toàn bộ là do chính tay anh ấy chọn.

Đến thời gian đã hẹn, Phương Nghị chở cô đến nhà hàng năm sao, lúc dùng cơm Hách Linh Nhi không được tự nhiên mà nhìn đông nhìn tây, bọn họ dùng cơm ở phòng chuyên dùng riêng cho Tổng Thống, bồi bàn xếp hàng ở hai bên chờ đợi hầu hạ.

“Vì sao không ăn?” Anh quan tâm hỏi.

Người này ăn cơm thật xấu thật nhiều.

Phương Nghị ý bảo muốn tất cả mọi người thối lui, chỉ để lại hai người bọn họ một chỗ. “Giờ có thể an tâm mà ăn rồi, những món này đều là đầu bếp nổi danh làm ra, cùng với sơn hào hải vị tầm thường khác nhau.”

Cô dùng thìa múc một món ăn thử, món ăn vừa vào miệng liền toả cảm giác thơm nồng.

“Ăn thật ngon!” Cô vuốt hai gò má tán thưởng.” Đây là món gì?”

“Món ăn này gọi là ‘Nguyệt hạ Phù Dung*’, là món ăn nổi tiếng ở Châu Âu, bởi vì phối hợp cẩn thận với phô mai nồng đậm, mùi vị điều hoà đặc biệt, giàu có chất dinh dưỡng cao, rất được phụ nữ yêu thích, cho nên gọi là ‘Nguyệt hạ Phù Dung.’”

(*Phù dung dưới ánh trăng)

Bồi bàn từ từ bưng lên những món ăn hấp dẫn, mỗi một món ăn không có nhiều lắm, khẩu vị từ nhạt đến đậm đà, làm cho người ta mỗi lần ăn một miếng liền rơi vào cảnh đẹp, cảm giác ăn thật thoải mái. Mỗi lần một món ăn, Hách Linh Nhi liền kinh hô một lần, những thức ăn này không chỉ có khẩu vị đặc biệt, kể cả cách trang trí cũng làm cho người ta thêm muốn không thôi, không có cách nào chống lại sự hấp dẫn của nó. Mỹ thực trước mắt làm cô không có chút che giấu biểu hiện trên mặt mình? Về mặt khôi hài đáng yêu không khỏi làm Phương Nghị hiểu ý mà cười.

Quản lý nhà hàng đi tới khom người nói: “Chủ tịch, thức ăn đêm nay có hài lòng không?”

“Rất hài lòng, đầu bếp biểu hiện rất xuất sắc, nhớ rõ thêm tiền thưởng cho họ.”

“Vâng.” Quản lý cung kính lui xuống.

Hách Linh Nhi kinh ngạc nói: “Chủ tịch? Nhà hàng này là anh mở sao.”

“Một trong những sản nghiệp, còn có tại Manhattan, lần sau dẫn em đi.” Trong lòng cô kinh ngạc không thôi, khó trách từ lúc bọn họ vừa bước vào, bồi bàn cung kính giống như nghênh đón Tổng Thống, thì ra anh ấy là chủ của nhà hàng này.

Sau khi hưởng thụ hết tất cả mỹ thực, Phương Nghị không cho cô có cơ hội thở, lập tức mang cô đến quảng trường nổi tiếng nhất ở New York – Trung tâm cao ốc Locke Pei Legendre*, đứng ở trên đài à quan sát cảnh đêm ở New York.

(Nguyên văn:)

“Đẹp quá!” Cô hưng phấn mà kêu, nhìn bốn phía xung quanh, muốn đem tất cả ngôi sao thu vào trong mắt, lại thoáng chốc nhìn thấy cảnh đẹp không thể tưởng tượng nổi. Cách đó không xa có một nhà cao tầng đèn sáng trưng, dùng đèn hoa đăng mà làm thành ba chữ “Hách Linh Nhi”, cô giật mình nhìn qua, không thể tin được mắt của mình.

Phương Nghị từ phía sau ôm sát cô, giọng nói khan khan ở bên tai cô khẽ nói – “Đây là quà tặng cho em.”

“Sao anh có thể làm được?”

“Cả toà nhà kia là của tôi, vì để cho em vui, huy động tất cả công nhân viên và tất cả các nhà thiết kế cùng làm.”

“Tại sao?” Cô ngốc lăng không thể dời mắt.

“Trang sức, quần áo và tiền tài đều không hấp dẫn được em, chỉ có thể dùng phương pháp làm em khắc cốt ghi tâm, tôi làm được phải không?”

Cô kích động xoay người ôm lấy anh. “Em cảm ơn anh như thế nào đây?”

“Rất đơn giản, ở lại với tôi.”

“Em hiện tại không phải ở cùng anh sao?”

“Không. Ý của tôi là —” cặp mắt lóe chút ánh sáng sắc bén, “Không có sự cho phép của tôi, em ở đâu cũng không thể đi, kể cả rời đi tôi.”

Lúc đầu vẻ mặt của cô hơi mờ mịt, nghĩ ngợi lời của anh, rồi sau đó hai mắt khó hiểu dần dần tỉnh ngộ, hiểu được hàm ý ở trong lời nói, như bị điện giật mà rời đi ngược anh. “Có ý gì?”

“Không có ý gì, chính là không cần phải rời đi tôi.”

“Em không rõ.” Cô lắc đầu.

“Em hiểu mà.”

“Anh... Hôm nay là ngày cuối cùng của hợp đồng, anh biết không?” Cô lui về phía sau.

“Tất nhiên.” Anh bước tới.

“Anh sớm biết em muốn trở lại Đài Loan?”

“Đúng vậy.”

“Đã biết rõ tại sao còn phải nói với em như thế? Anh không phải chỉ có một tình nhân, cần gì phải là em chứ?”

“Tôi chỉ muốn giữ lại em ở bên người.”

“Lina? Cô ấy làm sao bây giờ?” Cô vừa kinh vừa sợ, chẳng lẽ Phương Nghị đã yêu mình, đây là đang đối với cô tỏ tình sao?

“Em với Lina khác nhau, trong lòng tôi em là người đặc biệt, tôi chỉ muốn một mình em ở bên tôi cả đời.” Biết rõ cô ấy ghét mình, nhưng anh vẫn không muốn để cô ấy đi, một trong những kế hoạch là dùng tiền bạc mà làm cho cô ấy hồi tâm chuyển ý để làm tình nhân của anh, sau này còn có biện pháp khác làm cô ấy yêu mình.

Cả đời? Đây là cầu hôn sao? Cô không thể tin được lỗ tai của mình, Phương Nghị là đang cầu hôn với cô!

“Linh Nhi...” Anh ôm cô, dùng đôi mắt tràn đầy nhu tình mà nhìn cô, dùng giọng nói khàn khan mà thôi miên: “Em muốn cái gì tôi cũng có thể cho em, chỉ cần em đáp ứng làm tình nhân của tôi.”

Đối xứng hô thành Tôi – anh

Hai chữ tình nhân như điện giật làm bừng tỉnh lý trí của cô, đẩy ra đôi môi của anh đang tới gần. “Anh muốn tôi tiếp tục làm tình nhân của anh?”

“Đúng vậy.”

“Tôi không cần!” Cô lạnh lùng từ chối.

“Tại sao?” anh cũng thay đổi sắc mặt.

“Làm tình nhân nửa năm cho anh đã là giới hạn lớn nhất, cảm ơn anh đã chi cấp tiền tài cho tôi đi học, từ nay về sau tôi sẽ tự dựa vào chính mình, sau khi hợp đồng kết thúc tôi sẽ quay về Đài Loan.” Hoá ra tất cả mọi việc chuẩn bị tỉ mỉ đêm nay chỉ vì muốn cô lại tiếp tục bán đứng thân thể của mình, cô thật giống như đứa ngốc tự mình đa tình mà.

Lina nói không sai, anh căn bản không có tâm, cũng không cần hôn nhân, chỉ cần một người phụ nữ thoả mãn dục vọng của mình.

“Không cần phải thử sự nhẫn nại của tôi, nịnh nọt một người phụ nữ như vậy đã phá vỡ nguyên tắc của tôi rồi, rốt cuộc tôi phải làm gì em mới chịu ở lại?” Anh đã không có kiên nhẫn, rõ ràng những gì anh tỉ mỉ sắp xếp đã làm cô động lòng! Tiền tài cũng không được, cô thật muốn ép anh xử dụng thủ đoạn sao?

“Tôi không có thử sự nhẫn nại của anh, cũng không phải đang đùa với anh, tôi thật lòng muốn quay về Đài Loan.”

“Em thật sự không muốn làm tình nhân của tôi?” Ngữ khí hàm chứa uy hiếp khiếp người.

“Đúng vậy!” Cô muốn từ bỏ rồi.

“EM!” Kiểm chế nắm hai vai cô, hai mắt Phương Nghị nhanh phun ra lửa. Bị tay của anh ghìm đau, Hách Linh Nhi cố gắng muốn tránh ra, Phương Nghị đột nhiên buông cô ra, làm cho cô suýt nữa té ngã, liền vịn lấy lan can ổn định lại hai chân. Phương Nghị dùng hai mắt lạnh băng nhìn cô chằm chằm, mỗi khi anh biểu hiện ra loại ánh mắt này thì cho dù người cường tráng cách mấy cũng bị anh dọa cho bệnh.

“Tôi...tôi... sẽ không khuất phục.” Cô kiên trì nói.

Trùng cô đứng năm phút đồng hồ, anh rốt cục trầm giọng mở miệng: “Hợp đồng đến 12 giờ đêm mới kết thúc, trước đó em vẫn là tình nhân của tôi, lại đây.” Anh vươn tay.

Hách Linh Nhi khó khăn nuốt nước miếng, anh lạnh lùng làm cho người khác không dám phản kháng, cô chậm rãi đi đến trước bàn tay của anh.

Vốn là muốn làm ra một buổi tối lãng mạn, anh đặc biệt ở tầng cao nhất của quán ăn chọn ra một gian phòng, cả gian phòng dùng hoa hồng trang trí, tất cả thứ này điều là thứ lãng mạn làm cho phụ nữ say mê nhất, anh cũng định dùng tình cảm cuồng dã mãnh liệt bao phủ cô, phụ nữ đều không phải thích lãng mạn sao? Nhưng sắp xếp hoàn mỹ ở đêm nay lúc này chấm hết.

Nhưng mà bây giờ anh thay đổi tâm ý, đối với người phụ nữ không chịu chấp nhận tình cảm anh không cho phép! Nhất là Hách Linh Nhi cô, dám cự tuyệt sự yêu thương của anh, anh nên “đối phó” cô thế nào đây!

Anh phát hiện cô cũng không chủ động, chính là mặc anh muốn gì cứ lấy, chỉ có khác vọng của anh đối với cô càng lúc càng thiêu đốt, cảm giác này một mực tra tấn lòng anh. Vì cái gì cô cũng không chủ động an ủi anh chứ! Chẳng lẽ trong lòng cô anh không có mị lực sao? Anh muốn cô chủ động!

“Để cho tôi thấy bản lĩnh phục vụ đàn ông của em a.”

“Tôi... Không biết.”

“Em là người tôi dùng tiền mua để lấy lòng tôi không phải sao? Tôi muốn em chủ động.”

“Tôi sẽ không!” Cô ôm lấy chính mình, ánh mắt nhìn anh tràn ngập sợ hãi.

“Sẽ không? Nửa năm này em thật không có học được gì sao? Tôi dùng tiền không phải để mua về một đầu gối để ức hiếp, đừng quên trên hợp đồng ghi gì, nếu như em để cho tôi không hài lòng, thì phải trả lại tất cả thù lao, kể cả tiền chữa tay của em học em.”

“Thật hèn hạ.” Cô bịt miệng run rẩy.

“Hèn hạ phải không? Cái này cũng chưa tính là gì, em quá coi thường đàn ông. Đến đây đi! Để cho tôi thấy được sự phục vụ hoàn hảo của em, cởi quần áo xuống.” Cuối cùng là dùng lời lạnh băng mà nói, giống như là đối với kỹ nữ không có một mảnh che thân.

Lòng Hách Linh Nhi như đang nhỏ máu, anh đem tự ái của cô xem như đồ rách, người đàn ông này thật sự rất vô tình mà! Cô cố nén cảm giác thẹn, từng cái từng cái cởi đồ xuống, thẳng đến khi thân thể không mảnh vải che thân, khó khăn dùng hai tay che đậy bản thân, cô không có cách nào nhìn vào mắt anh.

Phương Nghị quét mắt toàn thân – từ đầu đến chân cô, ra lệnh: “Tối đây.”

Cô chậm rãi nhẹ nhàng, cảm thụ thân thể đang cháy dưới mắt anh –

“Hôn tôi.”

Cô nuốt nước miếng, dùng cánh môi lạnh băng dán lên môi anh, ngốc nghếch không lưu loát mà khiêu khích anh, dù cho hai má đã ửng hồng. Hai tay run rẩy tháo từng nút áo của anh, dần dần lộ ra cơ thể rắn chắc, cô nhẹ nhàng mà hôn môi, tuy kỹ xảo ngốc nghếch mà kín đáo, lại làm cho anh cảm nhận được yêu thích khôn cùng, chưa có người phụ nữ nào như cô có thể đơn giản khơi mào dục vọng nóng bỏng của anh.

Hách Linh Nhi nhẹ tháo thắt lưng của anh, kéo xuống khóa kéo, hai tay run lợi hại hơn, a! Cô thật sự làm không được! Cô nhịn không được muốn né ra. Nhưng Phương Nghị sao có thể cho phép cô trốn chứ, dùng sức lôi kéo, cô cứ như vậy mà ngã vào lòng ngực nóng hừng hực của anh.

“Kêu tên tôi?” Anh ra lệnh.

“Phương – Nghị –”

Anh rút cuộc nhịn không được xúc động, vội vàng mút hôn cô, nghĩ dùng tư thế cuồng dã mà bỏ đi ý nghĩ rời đi trong đầu cô, anh không muốn buông tay!

Liên tục mây mưa vài giờ, tiếng chuông 12 giờ đêm vang lên, nhắc nhở cô rút cục đã khôi phục tự do bản thân, cũng là lúc cô lấy lại tự tôn của mình.

“Thả tôi ra! Hợp đồng đã xong!” Cánh tay chết tiệt như sắt đang ôm cô.

Phương Nghị miễn cưỡng nhìn qua cô đang ngây thơ hưng phấn, hứng thú mở miệng: “Rời khỏi? Em chắc chứ?”

“Đã mười hai giờ! Tôi không còn là tình nhân của anh, mau buông!”

Anh cười rất tà khí, một chút cũng không có ý buông ra.

“Có cái gì buồn cười chứ!”

“Tôi cười vì em phải thất vọng rồi, hợp đồng của chúng ta còn không chưa kết thúc!”

“Anh dám chơi xấu!”

“Sao không dám? Là em lại ký một hợp đồng mới, kỳ hạn một năm, hơn nữa thực hiện từ giờ trở đi, cho nên hợp đồng của chúng ta còn chưa có kết thúc.”

“Anh nói bậy, tôi khi nào ký hợp đồng với anh?”

“Hợp đồng trong này, nhìn đi, em ký ở dưới này hai lần nha.” Đem hợp đồng mới để trước mắt cô.

“Làm sao có thể như thế? Tôi ký khi nào, không có khả năng!” Nhưng đúng là chữ của cô a. “Anh sao có thể làm được?”

“Tôi nói rồi, không có sự chấp nhận của tôi, em đừng hòng rời đi, muốn giữ lại em, tôi còn rất nhiều cách.”

“Thật hèn hạ! Anh là người xấu! Sắc ma! Vô lại!”

“Em mắng sao cũng được! Chính là không được rời đi tôi! Linh Nhi, ở lại bên cạnh tôi, tôi sẽ cho em mọi thứ tốt nhất!”

“Người xấu! Vô lại...” Tất cả lên án cuối cùng biến thành khóc lóc thương tâm, anh ấy căn bản không hiểu, cho dù anh cho cô toàn bộ thế giới thì sao chứ, thứ cô muốn duy nhất chính là danh phận! Mà không phải là địa vị tư cách của một tình nhân.

Anh không nói gì ôm chặt cô, tùy ý cô vừa đá vừa cắn, mắng anh hèn hạ cũng tốt, vô lại cũng tốt, nói cái gì cũng không buông cô ra. Chỉ là giữ lại người của cô, nhưng nên làm gì mới có thể giữ lại được lòng của cô đây.

10. Chương 10: End

Sau khi trở về Đài Loan, Hách Linh Nhi phát hiện một chuyện không đúng! Cô giờ này mới nhớ lại đã liên tục hai tháng không có nguyệt sự!

Cô đã mang thai sao? Không, không có khả năng! Phương Nghị gần đây rất cẩn thận, mỗi một lần trước đó đều phòng bị, cho dù anh có quên, cô cũng sẽ nhắc nhở anh, cho nên tuyệt không có khả năng!

Vì để cẩn thận, cô gạt anh đi đến bệnh viện, lúc bác sĩ nghiêm túc thông báo kết quả cho cô, cô quả thực là ngây ngốc không nói ra nửa câu, bác sĩ và y tá đối với cô hiện ra ánh mắt đồng tình, thấp giọng thở dài.”Lại là một cô gái có thai chưa lập gia đình.”

Cô mang thai! Làm sao có thể? Phương Nghị tuyệt không cho phép có người phụ nữ nào mang thai con của anh ta, trừ phi là anh ấy nguyện ý, nếu không thì không có khả năng! Rốt cuộc là lúc nào phạm sai sót? Cô luôn nhớ rõ kỹ càng, Phương Nghị mỗi một lần đều làm đều có phòng bị trước, không phải là loại...cục diện nha!

Nhìn bộ ngực bằng phẳng của mình, bên trong lại mang theo một sinh mệnh nhỏ bé, cô sắp làm mẹ.

“Hai chữ “làm mẹ” này làm cho người ta vui sướng cảm động! Cảm xúc hân hoan lập tức bị nỗi sợ hãi thay thế, nếu như Phương Nghị không cần đứa bé thì làm sao bây giờ? Anh ấy sẽ giận tím mặt sao? Rất có thể! Đàn bà luôn là phiền toái của anh ấy, càng không nói đến em bé. Trời ơi! Cô nên làm sao bây giờ? Cô mới mười tám tuổi nha, sao có thể chịu nổi trách nhiệm cho đứa bé này? Đang băng khoăn, cô nhớ tới một người, nói không chừng cô ấy sẽ giúp cô.

Linh Nhi ngồi một góc trong nhà hàng, lo lắng không yên mà chờ đợi, cô cố ý chọn một nhà hàng hơi u ám, có lẽ là vì tâm lý, ít nhất như vậy sẽ làm bản thân có cảm giác an toàn.

“Đợi lâu.” Lý Tuyết Lôi ở trước mặt cô ngồi xuống, có chút bất ngờ khi cô gái nhỏ này chủ động tìm mình.

“Thực xin lỗi, trong lúc cấp bách mà còn phiền toái tổng giám đốc ra đây, thật sự rất áy náy.”

“Khoan nói đã..., một thời gian không có tin tức của cô, tôi đang muốn liên lạc cho cô đây.” Lý Tuyết Lôi đánh giá trang phục của cô, cô gái nhỏ này thật sự là càng ngày càng thay đổi rồi, đã không còn có dáng vẻ quê mùa ngày xưa, ngược lại trở mà càng thêm xinh đẹp kiều mị, hình dáng cô ấy giờ mới bắt đầu, không giống với cô tuổi đã gần 30, luôn luôn lo lắng dấu vết vô tình của năm tháng, trong lòng không khỏi có chút ghen ghét.

“Tại sao lại muốn tìm tôi? Có chuyện gì sao?”

“Tôi...” Hách Linh Nhi muốn nói lại thôi, không biết nên nói từ đâu.

“Làm sao thế? Nhìn sắc mặt cô khó coi như vậy, chẳng lẽ liên quan đến Phương Nghị sao?”

Cô gạt đầu, trong mắt Lý Tuyết Lôi hiện lên một vòng ánh sáng, từ nét mặt của cô đã nhìn ra đầu mối, xem ra lại là một người đàn bà sắp bị ném bỏ. Ai, cũng khó trách, loại đàn ông vô tình như Phương Nghị, là không thể lưu lại một người phụ nữ nào bên người quá lâu.

“Tổng giám đốc, tôi...”

“Cô không cần phải nói tôi cũng hiểu được.” Thở dài một tiếng, nhìn như thông cảm, thực tế thì chứa đựng vui mừng, đã sớm ngờ tới không có người phụ nữ nào có thể mềm hoá tâm địa sắt đá, loại tiết mục này không biết đã diễn bao nhiêu lần, kết cục đều là bi thảm như vậy.

“Cô hiểu được?” Hách Linh Nhi kinh ngạc nói.

Lý Tuyết Lôi lộ ra vẻ mặt thương người, an ủi: “Cô cũng nhìn không tệ, ít nhất là có thể ở bên cạnh anh ta nửa năm, trước kia phụ nữ điều kiện quá mức thì thường thường ở lại không tới ba tháng, thậm chí một tháng liền thất bại, cô tương đối may mắn, ít nhất châu báu tiền tài không thể thiếu, cũng đủ cho cô ăn uống cả đời.” Trong nội tâm thầm nghĩ nên kiếm người phụ nữ nào thay thế cho vị trí của cô ta, cô chậm rãi nâng ly rượu lên.

Hoá ra Lý Tuyết Lôi nghĩ rằng cô bị Phương Nghị vứt bỏ! Nếu là như vậy thì tốt rồi, nhưng sự tình càng tệ hơn! “Tổng giám đốc, cô hiểu lắm rồi, Phương tiên sinh anh ấy chưa chán ghét mà vứt bỏ tôi.”

“Cái gì?” Ly rượu vừa đến bên môi liền ngừng lại.

“Anh ấy chẳng những không có chán ghét mà vứt bỏ tôi, ngược lại vừa ký hợp đồng thêm.”

“Làm sao có thể? Phương Nghị là tự động nói sao?”

“Ừm, tôi vốn muốn rời khỏi anh ta, nhưng mà...”

Nhìn không ra người phụ nữ ngu ngốc này lại có thể làm chuyện bất ngờ, tuy nhiên cô sớm đoán được chỉ có loại người phụ nữ hiền lành không hiểu tâm cơ này mới có thể làm cho Phương Nghị thoả mãn, chỉ là anh ta lại chủ động hợp đồng thêm thời gian, thật làm cô bất ngờ, không khỏi sinh lòng ghen tỵ cùng cảnh giác.

“Như vậy không phải rất tốt sao? Hẳn là phải vui vẻ mới đúng.” Ngữ khí có chút dò hỏi.

“Tuyệt không tốt! Anh ấy làm hại tôi!”

“Nói tiếp.” chờ đợi chuyện là một thống khổ không thể tả, cô chăm chú lắng nghe.

“Có...” tiếng hai chữ này nhỏ như ruồi muỗi. (có thai)

“Nói bậy!” Lý Tuyết Lôi thay đổi sắc mặt.

“Thật sự! Tôi không có nói quàng, trước khi tới đây tôi đã tới bệnh viện kiểm tra. Tổng giám đốc, tôi nên làm cái gì bây giờ?” Nước mắt tại trong hốc mắt đảo quanh, đã thấy muốn chảy xuống. Cô là một cô gái mới 18 tuổi, không có người nương tựa, hy vọng duy nhất chính là mong Lý Tuyết Lôi có thể giúp cô an bài, cô thật sự sợ muốn chết!

Tin tức này giống như sấm sét giữa trời xanh đánh thẳng vào Lý Tuyết Lôi, này là ý gì? Trong lòng cô hiểu được nhưng vẫn không chịu tin, đứa nhỏ này cũng không phải không cẩn thận mà có, trừ phi Phương Nghị thật sự chấp thuận! Cô nghi ngờ nếu anh ta chấp thuận, đại biểu là anh ấy yêu người phụ nữ này!

“Không thể.” Cô kêu ra miệng.

“Tổng giám đốc?” Hách Linh Nhi hoảng hốt nhìn cô.

“Tôi – ý của tôi là cô nguy rồi, làm sao có thể không chú ý như vậy, cô không có tránh thai sao?”

“Luôn luôn là anh ấy mang mũ (BCS), tôi cũng không hiểu tại sao lại có?”

“Anh ta biết không?”

Cô lắc đầu lúng túng: “Tôi không có nói cho anh ấy biết, tôi sợ –”

Nhìn Hách Linh Nhi trước mặt, cô cứ tưởng rằng phái ra một người phụ nữ không có ý đồ đe dọa gì an bài cho anh ta làm tình nhân, có thể ngăn chặn những người phụ nữ khác đem anh ấy cướp đi, không thể tưởng được cô ta rõ ràng có được lòng của anh một cách dễ dàng, cô dùng hết bất luận thủ đoạn gì đều không có được người đàn ông kia, mà cô ta – Hách Linh Nhi, một đứa con gái nhà quê từ nông thôn lên, dựa vào cái gì mà có được tình yêu của anh ấy! Không thể tha thứ!

“Tổng giám đốc, cô không sao chứ?” Hách Linh Nhi phát hiện sắc mặt Lý Tuyết Lôi tái nhợt thật đáng sợ.

“Không có gì, chỉ là quá lo lắng cho cô.” Đè nén kích động trong lòng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Tôi không biết nên làm sao bây giờ!”

“Vì tốt cho cô, tôi đề nghị cô nên đi phá thai.”

“Phá thai?”

“Không sai, đem con bỏ đi.” Cô ta chém đĩnh chặt sắt ra lệnh.

“Không cần! Nói như thế nào đây cũng là một sinh mệnh bé nhỏ, hơn nữa muốn tôi giết cốt nhục của bản thân, tôi không làm được!”

Nét mặt Lý Tuyết Lôi tà ác ghen ghét giấu sau nụ cười giả tạo, dùng ngữ khí thật nhu hoà mà khuyên cô. “Yên tâm, đứa trẻ còn chưa thành hình, Phương Nghị sẽ không thừa nhận đứa nhỏ này, cô cũng là bởi vì hiểu được điểm ấy mới đến tìm tôi không phải sao? Cô từ nhỏ mất đi cha mẹ, hẳn là hiểu rõ nhất em bé không có cha mẹ đáng thương bao nhiêu, cho dù là cô chịu nuôi dưỡng nó, đứa bé thiếu cha như người có khuyết điểm, cô sao có thể nhẫn tâm để cho đứa bé gặp phải hoàn cảnh như cô?” Những lời nói này dao động sự kiên trì của Linh Nhi, cũng đập tan tin tưởng của cô.

“Xoá sạch nó.” Không để cho cô có cơ hội do dự. “Tôi ở bệnh viện có người quen, yên tâm giao cho tôi, tất cả đều không có chuyện gì.”

Rốt cục, Hách Linh Nhi đắm chìm trong tuyệt vọng, không phát hiện nụ cười tà ác của Lý Tuyết Lôi. Khi bị cô ta ép buộc, Hách Linh Nhi bị đưa đến một đường tắt hẻo lánh. Đây là một phòng khám tư không lớn, không có bảng hiệu, cũng không có bất luận tên hiệu gì.

“Tôi đã nói qua với bác sĩ, vào đi thôi, tôi ở trên xe chờ cô.” Hách Linh Nhi không nói gì đi vào phòng khám bệnh, thẳng đến bóng lưng của cô biến mất tại phía sau cửa, Lý Tuyết Lôi rút cuộc nhịn không được mà cười thoải mái vì đạt được mục đích.

Khoảng một tiếng trôi qua, Hách Linh Nhi lay động suy yếu đi ra khỏi phòng khám bệnh, Lý Tuyết Lôi cách cửa sổ thủy tinh màu đen cười lạnh nhìn khuôn mặt tái nhợt như người chết kia, mở cửa xe, cô lập tức mang về mặt thông cảm mà tiến lên vịn vào vai Linh Nhi.

“Chú ý đường đi, vừa giải phẫu thì đừng cố gắng quá.”

“Tổng giám đốc, tôi...”

“Cái gì đều không cần nói, tôi chờ cô về.”

Lời nói đến bên miệng lại nuốt trở về, tâm tình Hách Linh Nhi bây giờ vừa hoảng sợ vừa đan xen u buồn. Cô mệt mỏi quá, phải ngủ một giấc cho tốt đã.

.....

“Tôi không phải phân phó các người phải chú ý cô ấy cho tốt sao, đừng để cho cô ấy tự tiện hành động?” Phương Nghị thần thái rổng to khác hẳn vẻ lạnh lùng thường ngày, làm cho tất cả người hầu đều sợ hãi, Linh Nhi mất tích làm cho anh không khống chế được.

Thân thể lái xe run rẩy giống như lá rụng mùa thu, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa giải thích: “Tôi chờ tiểu thư đến trước cửa nhà hàng, thật sự là cô ấy cùng bạn hẹn ăn cơm, tôi không biết cô ấy sẽ chuồn mất”

“Câm mồm! Đi ra ngoài!” Tiếng rổng to làm cho tất cả mọi người sợ tới mức câm như hến. Phương Nghị cầm lấy điện thoại, quyết định phái thám tử tư tìm ra cô, mặc kệ cô chạy trốn tới đâu, chỉ cần hợp đồng còn hiệu nghiệm, cô cũng đừng nghĩ thoát khỏi anh, làm gì cũng phải đem cô bắt trở lại.

Lúc này người hầu từ trước cửa chạy vào muốn thông báo cho anh biết “nữ chủ nhân bây giờ”, cùng với “nữ chủ nhân trước kia” tới chơi, nhưng còn không kịp nói ra một chữ đã bị tiếng rổng giận trước mặt làm sợ tới mức hồn phi phách tán.

“Cút!” Anh hiện tại tức giận đến cực điểm nhưng lòng lại nóng như lửa đốt, không cần bất luận kẻ nào lại làm phiền anh!

Người hầu ngậy ngốc đứng thẳng bất động ở đằng kia không biết làm sao nào cho phải, một giọng nữ quen thuộc mềm mại ung dung truyền đến không sợ khuôn mặt giận dữ của anh, ngược lại trào phúng đi tới.

“Phát cái lớn như thế? Vì một người phụ nữ mà biến thành như vậy? Xem ra ngày mai mặt trời sẽ mọc ở phía Tây nha.”

Đôi mắt sắc bén của Phương Nghị thoáng chốc chuyển thành lạnh lẽo, đối với người hầu lạnh như băng nói: “Không có mệnh lệnh của tôi, ai cho phép cho cô ta vào?”

“Đừng trách bọn họ, con người luôn là loài có tình cảm, dù sao em cũng từng là ‘nữ chủ nhân’ của bọn họ, bọn họ để cho em đi đến cũng là tự nhiên nha, cố nhân gặp lại, không thể cho em một cái ôm sao.” Cô cười nói.

“Tôi nói rồi không muốn cô lại xuất hiện trước mặt tôi, không sợ kết quả lại chọc giận tôi sao?”

“Sợ? Em sợ muốn chết!” Cô cười mỉa nói “Chỉ là em tin dù sợ thế nào cũng kém cảm giác sợ hãi của anh khi mất đi Linh Nhi.” Cô hướng phía cửa nói: “Vào đi, Linh Nhi.”

Nghe được tên Linh Nhi, anh không khỏi kinh ngạc. Linh Nhi đã trở lại? Mới nghĩ liền thấy một thân ảnh nhát gan lưỡng lự đứng ngoài cửa, mặc dù đã vào cửa nhưng vẫn còn do dự.

“Linh Nhi?” Anh bước nhanh đến phía trước. “Em không phải chạy trốn sao?” Lập tức bắt lấy cô định chạy nữa.

“Em đi... Tìm vị Lý tiểu thư này, cô ấy là cấp trên trước kia của em.” Mặt của anh thật hung dữ, thực sự làm cho cô nghĩ, vốn định cứ như vậy rời đi, nhưng mà Lý Tuyết Lô kiên trì đem cô quay về.

“Cô ta là cấp trên của em?”

“Đúng vậy a, hai người biết nhau sao?”

Lý Tuyết Lô tiếp lời nói: “Đâu phải chỉ có biết nhau, chúng tôi còn rất thân mật nữa, anh nói có phải không? Nghị.” Cô ta thân mật gọi tên anh.

Hách Linh Nhi kinh ngạc nhìn qua Lý Tuyết Lô, lời của cô ta có nghĩa gì, chẳng lẽ cô ấy cùng Phương Nghị đã từng trải qua cái gì sao? Đột nhiên một suy đoán chợt hiện ra trong đầu cô.

“Tổng giám đốc, cô trước kia chẳng lẽ cũng là anh ta...”

“Cô ta là một người phụ nữ bị tôi đuổi khỏi nhà, không có tư cách đứng ở chỗ này.” Phương Nghị lạnh lùng mở miệng.

Sắc mặt Lý Tuyết Lô vừa xanh vừa trắng, hận ý vì yêu anh bạo phát đi ra. “Tôi không có tư cách? Cô ta thì có tư cách sao? Tôi có điểm nào kém hơn cô ta chứ? Vì yêu anh, tôi chịu đựng sự tịch mịch, cam tâm tình nguyện dâng hiến tuổi thanh xuân cho anh, cũng nguyện ý vì anh mà sinh con, nhưng anh một điểm thương cảm cũng không có!”

“Đối với người đàn bà ngu ngốc muốn trộm (tình trùng) của tôi, tôi từ trước đến nay chẳng thèm ngó tới.” Trong mắt tràn ngập hèn mọn.

“Anh không chịu cho tôi đứa bé, lại cho người phụ nữ dễ tiện này! Phương Nghị, anh cũng thật tàn nhẫn!”

Anh ngạc nhiên trừng Lý Tuyết Lô, kinh ngạc xoay người nhìn qua Linh Nhi: “Em có?”

Hách Linh Nhi không biết nên trả lời anh thế nào, chỉ là nhìn qua cặp mắt ngạc nhiên kia, nhận không ra là đang vui mừng? hay tức giận?

“Không sai, cô ta mang thai con của anh.” Lý Tuyết Lô thay mặt nói ra đáp án, lại cười càng thêm lạnh lùng.

“Em thật sự mang thai con của tôi?” Trên mặt anh tràn đầy vui mừng. “Vì sao không sớm nói cho tôi biết? Ông trời a! Em mang thai còn chạy loạn, không biết nên đánh em hay là thương em đây?”

“Em có anh lại vui vẻ như vậy sao?” Cô không thể tin được chính con mắt mình.

“Tất nhiên, đó là con của hai ta! Tôi đương nhiên cao hứng, em vì cái gì lại có vẻ mặt này?”

“Em nghĩ anh sẽ không cần đứa bé này.”

“Hoang đường! Thật vất vả làm cho em mang thai, làm sao có thể không cần! Tôi cao hứng cũng không kịp.”

Vào lúc đó, Lý Tuyết Lôi cười lạnh nói: “Hình ảnh thật là vui vẻ cảm động nha, Phương Nghị, tôi còn tưởng rằng đời này sẽ không có người phụ nữ nào lọt vào mắt xanh của anh! Không thể nghĩ được là tôi cho anh người phụ nữ ngu ngốc này, lại có thể mê hoặc được anh, điểm ấy xác thực vượt qua kế hoạch của tôi!”

“Cô có ý gì?”

“Nghe kỹ! Anh có thể khống chế tất cả muốn làm gì thì làm, lại lường trước không đến một ngày – cô ta mang thai con của anh đúng không, nhưng mà anh sẽ vĩnh viễn không thấy được đứa bé ra đời!”

“Cô đối với em ấy làm cái gì?” Anh quát.

“Cô ta đã phá thai, là tôi kêu cô ấy đi!” Lý Tuyết Lôi cuồng tiếu, cô đạt được mục đích trả thù, thấy sắc mặt Phương Nghị kinh hãi tím xanh thật sự là thống khoái nhân tâm! Cô cũng muốn anh đi ném tư vị, thống khổ mà anh đã dày xéo tình yêu của cô; nên cô khiến cho anh trả một cái giá lớn là mất đi đứa con của mình.

Mặt Hách Linh Nhi tái nhợt, Lý Tuyết Lôi dịu dàng giờ phút này đã hoàn toàn thay đổi, đã không phải là Lý Tuyết Lôi lúc nào cũng che chở dịu dàng mà cô biết, giờ phút này cô ta ác độc làm cho người khác không dám tin!

“Em đem đứa bé bỏ đi?” Phương Nghị không cách nào tin mà trừng Hách Linh Nhi.

“Hách Linh Nhi, nhanh nói cho anh ta biết nha! Nói cho anh ta biết cơ thể đứa bé máu chảy đầm đìa như thế nào!”

“Đúng là em có đi bệnh viện, nhưng mà lúc sau vì sợ nên em bỏ cuộc, em cũng không có bỏ đi đứa nhỏ.”

“Cái gì?” Lý Tuyết Lôi giật mình đứng nguyên tại chỗ.

“Em không có bỏ đứa nhỏ?” anh vui mừng hỏi.

“Không có...”

“Cám ơn trời đất!” Anh kích động ôm cô.

“Em vẫn cho là anh không muốn có con.”

“Đứa ngốc? Tôi vui còn không kịp làm sao có thể không cần đứa bé chứ, Linh Nhi, tôi muốn cùng em ở với nhau mà nuôi dưỡng con của chúng ta.”

“Nghị.” Cô vui vẻ mà chảy nước mắt.

“Tại sao có thể như vậy? Cô gạt người, tôi rõ ràng thấy bộ dạng cô suy yếu không chịu nổi sau khi giải phẫu, cô đang ở đây gạt người! Tôi hiểu rồi, cô cũng muốn dùng hải tử buộc lại anh ta, cùng với tôi lúc đầu giống nhau!”

Cô phủ nhận lắc đầu, e sợ nói: “Đó là bởi vì – tôi nhìn thấy một người phụ nữ khác phá thai xong, bàn giải phẫu đều là máu, lại ngửi được mùi máu tươi chán ghét, cảm giác mình giống như trư ở lò sát sinh bị làm thịt, sợ hãi đến mức toàn thân xụi lơ tại chỗ, cho nên liền vụng trộm chạy ra phòng giải phẫu, vốn muốn nói cho cô biết tôi không có can đảm để phá thai, nhưng mà cô không cho tôi cơ hội giải thích.”

Phương Nghị cười to ôm cô. “Em thật là làm cho tôi yêu em không kiềm chế được! Tôi liền yêu em điểm ấy, luôn làm người khác bất ngờ!”

Hách Linh Nhi thoáng như thụ sủng nhược kinh mà trừng mắt nhìn Phương Nghị đang cười to, anh nói anh yêu cô? Cô nghe lầm sao?

Trong lúc đó, Lý Tuyết Lôi điên cuồng hét lên hướng trên người Linh Nhi mà đánh, điên cuồng dữ tợn mà giương năm ngón tay cào mặt cô, nhưng còn chưa có đụng tới một cọng tóc của cô đã bị Phương Nghị đánh ngã nhào trên mặt đất! Cô ta cuồng loạn nhảy dựng lên lần nữa nhào tới, Phương Nghị lập tức đem Linh Nhi ngăn ở phía sau, đem Lý Tuyết Lôi khống chế, quát: “Đem cô ta mang đi đến cục cảnh sát!” Cũng chỉ

thị quản gia: “Liên lạc Y đại tỷ, gọi chị ấy giúp tôi xử lý người phụ nữ điên này! Tôi muốn cô ta vĩnh viễn biến mất ở trước mặt tôi!” người hầu nam đi tới, bắt lấy Lý Tuyết Lôì còn đang la lối đem đi.

Phương Nghị quay đầu lại tìm Linh Nhi, phát hiện cô tránh ở đằng sau sofa, chỉ lộ ra hai mắt kinh hoàng. Anh thương tiếc một tay ôm lấy cô kéo ra. Thật đáng thương, thân thể cô đang run rẩy, tiểu đồng tây này bị dọa rồi a.

“Cô ta vẫn đối với em rất tốt.”

“Đó là có ý đồ, cô ta chỉ là muốn lợi dụng em tới trả thù tôi.”

“Em một mực xem cô ta là quý nhân, không thể tưởng được cô ấy lại muốn hại con của em, em thiếu chút nữa liền phá thai.” Trống ngực đập thình thịch đau khổ, đôi mắt bị nước mắt làm mờ hồ tầm nhìn.

“Em quá thiện lương, cũng quá đơn thuần, may mắn không có làm ra chuyện sai trái, điểm này tôi cũng có trách nhiệm.” Anh bày ra nhu tình như nước làm bay hết sự sợ hãi của cô, thẳng đến tâm tình của cô dần dần vững vàng. Tay anh nhẹ nhàng đặt trên bụng cô, trên mặt rất là chú ý nhưng ngữ khí tận lực nhu hòa, chỉ vì sợ dọa cô. “Vì cái gì không có nói cho tôi biết mà lại chạy đi phá thai, cho dù em chán ghét tôi, nhưng đứa bé vô tội, tôi không tin em lại tùy ý bóp chết một sinh mệnh nhỏ, đây rốt cuộc là chuyện gì hả?”

“Em cho rằng... anh không muốn phụ nữ có thai con của anh, mà em lại không biết nên làm sao bây giờ? Mới có thể hướng Lý Tuyết Lôì cầu cứu, cô ấy nói không có ba em bé sẽ rất đáng thương, thuyết phục em phá thai. Kỳ thật em không muốn, thật sự! Em nghĩ muốn đứa bé này! Em...” nước mắt lại lần nữa như đê vỡ rơi xuống, làm Phương Nghị đau lòng.

(Đối xứng hô thành anh – em nhé)

“Đừng khóc! Có lẽ anh đã làm cho vô số phụ nữ thương tâm, cũng không muốn để em là một trong số đó, đứa bé này là anh muốn! Em nhất định phải sinh em bé cho anh!”

Hách Linh Nhi nín khóc mỉm cười, tâm tư treo ở giữa không trung cuối cùng cũng lắng đọng xuống, mệt mỏi mà hấp thu ôn nhu cùng với cảm giác an toàn trong lòng ngực của Phương Nghị, nhưng đột nhiên nghĩ đến nghi ngờ ở trong lòng, cô ngừng đầu dùng đến giọng mũi khóc lóc chất vấn, “Chờ một chút! Anh không phải mỗi lần đều dùng phòng bị sao, em tại sao có thể mang thai?”

“Muốn em mang thai còn không dễ sao, đem em chúc say là được mà.” Anh lộ ra nụ cười điển hình của sắc lang, hai tay tại ở bên hông cô sờ sảng.

Linh Nhi trầm nghĩ, bỗng dưng bừng tỉnh hiểu ra, nhớ lại lần say rượu duy nhất ở New York, tức giận chỉ trích nói, “Anh cố ý xếp đặt em!”

“Có em bé rồi em làm sao có thể rời đi anh.” Đây chính mục đích của anh, anh cùng với cô dây dưa cả đời.

Cô đối với sự ngang ngược cùng giữ lấy không khỏi cảm động, một người đàn ông khí phách kỳ thực rất dễ làm cho lòng của phụ nữ rung động, bị hơi thở của anh vây quanh, nói mất hứng là gạt người, có khi cô thậm chí sẽ mong muốn mà say mê ôn nhu của anh. Bỗng nhiên lại nhớ lại anh là một người không muốn kết hôn, cho dù anh yêu cô, cô làm sao có thể để anh làm mình khổ nỗi, không khỏi hơi buồn, thần sắc không nơi nương tựa nói ra uỷ khuất của cô.

“Tại sao lại khóc? Linh Nhi?” Anh lãnh khốc vô tình trước sau như một, có thể không thèm quan tâm đuổi đi bất kỳ một người phụ nữ nào, cho dù là Lina ở cùng với anh lâu nhất, anh cũng không hề thương tiếc. Nhưng mà anh đối với Linh Nhi lại không có cách nào làm như vậy, tại sao lại như thế anh cũng không biết, có lẽ cô là trời sinh để khắc anh nha!

“Nói cho anh biết, phải làm gì em mới có thể vui vẻ đây?” Anh có thể cho cô toàn bộ thế giới, chỉ cần cô vì anh mà mặt nở nụ cười.

“Em không muốn là một người mẹ không lập gia đình, cũng không cần là một người phụ nữ được thán phục, em chỉ muốn làm một người bình thường kết hôn sinh con, làm một người phụ nữ không có danh phận bảo em làm sao ngăn đầu mà sống được chứ, nhưng mà những thứ này anh làm được sao?” Cô đáng thương kể ra, tâm tình oán hận không lời nào có thể miêu tả được.

“Em muốn kết hôn?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Tất nhiên!” mắt ứa lệ tròng anh.

Sao không nói sớm! Anh còn tưởng rằng cô sẽ không chịu gả cho anh! Thiệt là, đi một vòng lớn, hóa ra hai người tình đầu ý hợp.

“Anh có một thứ muốn đưa cho em xem.” khoe miệng Phương Nghị giờ lên vui vẻ bí mật, đi vào gian phòng lấy ra một cái hộp tinh xảo.

Cô nghi ngờ mở ra cái hộp, một phần giấy chứng nhận hiện ra ở trước mắt. “Đây là cái gì?”

“Hôn thú của chúng ta.” Anh đắc ý nói.

“A, hôn thú! Cái, cái gì? Hôn thú?” Cô ghen hòng nhìn trân trối. “Chúng ta kết hôn?”

“Tất nhiên, em vui không?”

Hách Linh Nhi không thể tin mà hỏi: “Làm sao có thể được? Anh gạt em!” Anh lại có ý định đùa giỡn cái gì nữa đây!

“Chẳng lẽ em nghĩ rằng giấy chứng nhận này là giả sao?”

Cô giật mình không nói ra nửa câu, ngây người thật lâu mới hoàn hồn. “Chúng ta khi nào kết hôn? Anh lại đang đùa giỡn hay có âm mưu gì? Không có chứng thực thì làm gì có giấy chứng nhận? Đây nhất định là giả!”

“Không có việc gì Phương Nghị anh làm không được chứ, giờ em đã là vợ của anh rồi, có luật sư làm chứng đừng mong chối cãi. Vẫn không lấy nó ra, chính là vì không nghĩ dùng quá sớm, giấy chứng nhận này là phòng ngừa em trốn đi, lấy ra để bắt em vào khuôn khổ.”

“Cái này quá hoang đường! Họ Phương! Anh nói rõ ràng cho em!” Cô không biết Phương Nghị thừa dịp cô say rượu thì ngoại trừ làm cho cô có cục cựa, cũng liền làm cô ký giao cả đời.

“Kết hôn chính là kết hôn, cái này có cái gì phải giải thích chứ.” Kỳ quái, phụ nữ không phải đều thích kết hôn sao? Đưa cô tờ hôn thú, vậy mà lại tức giận như thế! May mắn là thừa dịp cô say rượu mà ký tên, bằng không thật đúng là phiền toái!

“Anh, anh khi nào gạt em đi kết hôn? Chúng ta có làm thủ tục kết hôn? Vì sao em một chút ấn tượng đều không có!” Cô tức giận đánh anh.

Vai nam chính bắt lấy quả đấm của cô, nhíu mày hỏi: “Em không phải muốn kết hôn sao? Anh thực hiện, vì sao lại giận dữ chứ?”

“Bởi vì anh còn chưa cầu hôn em!” Cô lên án.

“Thích nói giỡn! Phương Nghị anh từ trước đến nay không cầu người khác, chỉ có người khác cầu anh.” Quả thật là tức chết người mà!

Cô là lưu manh có được vũ khí, không thềm nói lý mà! Nước mắt không ngừng chảy xuống như vòi nước, Linh Nhi khó thở khóc rống không ngớt. “Anh là kẻ xấu! Đại lừa gạt! Anh là lừa gạt để cưới người ta! Em mặc kệ, em mặc kệ!”

Phương Nghị thật sự luống cuống, cái này không phải là dùng trấn an là xong việc, xem ra người vợ này thật sự phát điên. “Đừng khóc! Đừng khóc! Linh Nhi coi chừng em bé –”

“Em muốn ly hôn!”

“Nói đùa gì vậy! Thật vất vả đem em lừa gạt tới tay, mơ đi!”

“Quản anh sao! Em muốn ly hôn!”

Sau đó, nhin không được cô dâu nhỏ khóc rống, hướng chỉ người phụ nữ mang thai là lớn nhất! Bởi vì từ lúc chào đời tới nay Phương Nghị anh luôn luôn đứng đầu, cũng luôn đứng đầu ở tình trường, nay lại phải lãng mạn cầu hôn Hách Linh Nhi ở trước hôn lễ, nhưng anh là một người đàn ông rất không lãng mạn nha.

“Nhất định phải quỳ một gối xuống sao? Em có phải đã xem quá nhiều phim bộ hay không!” muốn anh làm như vậy quả thật là một chuyện cười, hé ra khuôn mặt tuần tú méo mó dị dạng.

“Em mặc kệ, nếu như anh không thuận theo ý em, em liền mang theo em bé trong bụng đi trốn, trốn đến núi sâu hoang dã cho anh tìm không ra luôn.” Cô mặc áo cưới lụa màu trắng, trên mặt tỏa sáng động lòng người, lòng tràn đầy chờ mong nhìn sắc mặt buồn cười của chú rể.

Anh lắc đầu thở dài, nhìn qua khuôn mặt dào dạt hạnh phúc chưa bao giờ thấy qua của cô, so với những người phụ nữ khác đều đẹp hơn, làm cho núm đồng tiền của cô càng có ý nghĩa.

Phù rể Jefferson chạy vào kêu lên: “Đã đến giờ cử hành hôn lễ rồi!” Không ngờ nhìn thấy hình ảnh khó có thể nhìn, Phương Nghị lúng túng vội vàng đứng dậy trừu anh ta. Jefferson không sợ chết trên chóc: “Giáo đường quả nhiên là nơi thiên liêng, cho tôi thấy chuyện thần kỳ xảy ra, Amen!” Nói trước người vẽ chữ thập.

Trên mặt Phương Nghị xấu hổ màu tím màu xanh đan xen, Hách Linh Nhi nhìn thiếu chút nữa cười ra nước mắt.

“Đi thôi.” Anh hướng cô vươn tay. Hách Linh Nhi giao ra tay của cô đặt trên lòng bàn tay ấm áp của anh, cũng giao ra lòng của cô, nhìn con người đen sâu sắc của anh, trong nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang không phải nói ba chữ ‘thật cảm động’ có thể hình dung.

Nhìn qua thâm tình của bọn họ, mặc kệ tương lai như thế nào, cũng toàn tâm toàn ý tin tưởng đối phương, chăm sóc đối phương, dắt tay đi về một hướng khác trong đường đời, phó thác cả đời cho nhau, đến chết cũng không đổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-dong-tinh-yeu-nguy-hiem>